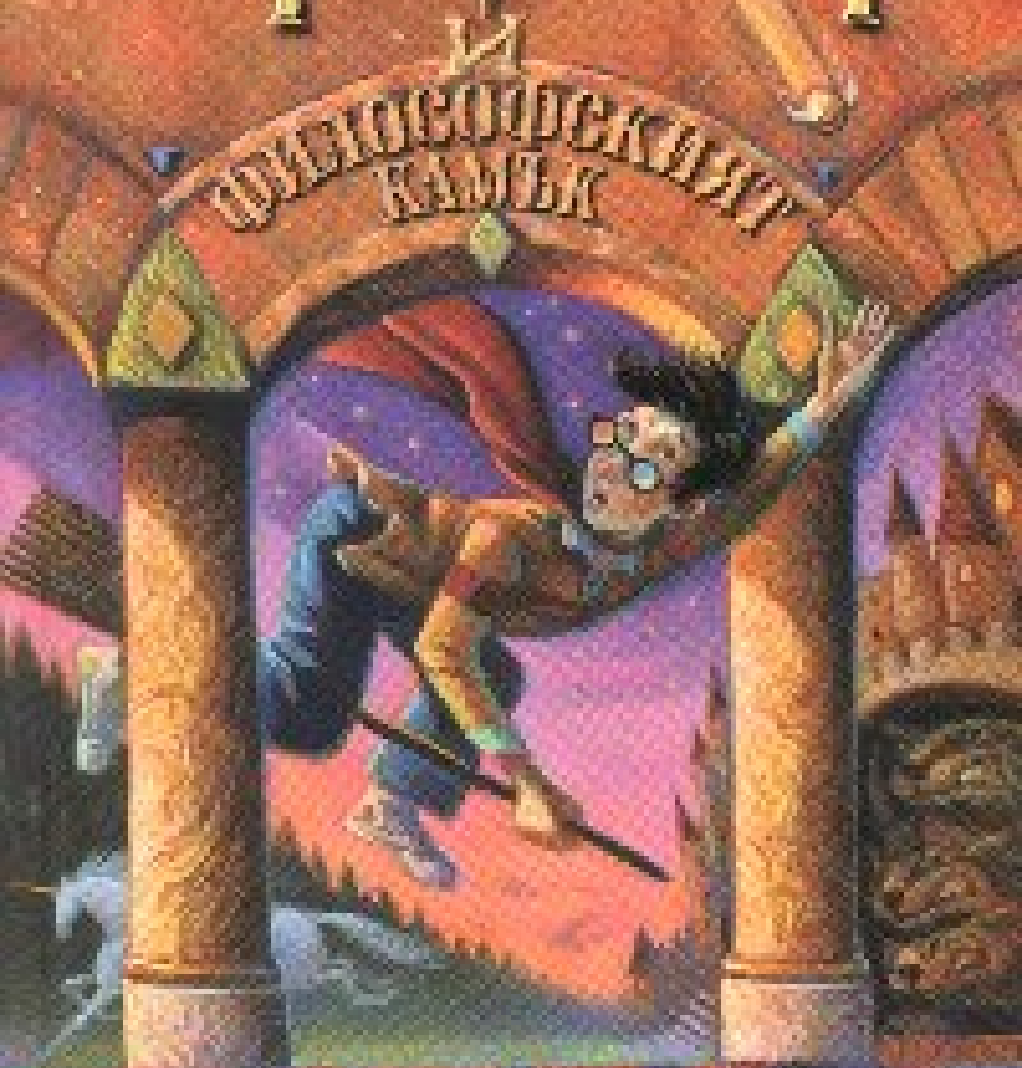

Хари Потър

ОРИЖИНАЛНИ
КАРТЪК

ДЖ. К. РОУЛИНГ

Джоан Роулинг

Хари Потър и
философският камък

На Джесика, която обича приказки,
на Ан, която също ги обичаше,
и на Дай, която първа чу тази...

ГЛАВА ПЪРВА МОМЧЕТО, КОЕТО ОЖИВЯ

Госпожа и господин Дърсли, живеещи на улица „Привит Драйв“ номер четири, с гордост твърдяха, че – слава Богу! – са напълно нормални. Бяха от хората, от които най-малко ще очаквате да са замесени в нещо странно или загадъчно, защото просто не одобряваха такива глупости.

Господин Дърсли беше директор на фирма, наречена „Грънингс“, която произвеждаше дрелки. Беше едър, набит мъж, почти без врат, но затова пък имаше много големи мустаци. Госпожа Дърсли бе слаба и руса, с почти двойно по-дълъг врат от обикновените вратове, което ѝ вършеше добра работа, защото прекарваше голяма част от времето си да го протяга през оградата, за да шпионира съседите. Семейство Дърсли се гордееха със синчето си на име Дъдли – според тях по-добро момче от него нямаше никъде.

Семейство Дърсли имаха всичко, което искаха, обаче имаха и една тайна и най-големият им ужас беше някой да не я открие. Смятаха, че не биха понесли който и да било да узнае за семейство Потър. Госпожа Потър беше сестра на госпожа Дърсли, но двете не се бяха виждали от няколко години. Всъщност госпожа Дърсли се преструваше, че няма сестра, понеже сестра ѝ и нейният съпруг нехранимайко бяха толкова не-Дърсли, колкото изобщо бе възможно да бъдеш. Семейство Дърсли потръпваха при мисълта какво ли биха казали съседите, ако някой от семейство Потър се появише на тяхната улица. Семейство Дърсли знаеха, че семейство Потър също имат синче, обаче никога не го бяха дори зървали. Това момче беше още една сериозна причина да държат семейство Потър настрана – те не искаха Дъдли да общува с такова дете.

Щом господин и госпожа Дърсли се събудиха в онзи мрачен, сив вторник, когато започва нашата история, облачното небе навън не подказваше с нищо, че скоро из цялата страна ще започнат да се случват странни и загадъчни неща. Господин Дърсли си тананикаше, избирайки за работа най-безличната си вратовръзка, а госпожа Дърсли клюкарстваше радостно, докато се бореше с пищилия Дъдли, за да го сложи на високото му столче.

Никой от тях не забеляза голямата улулица, която изпърха покрай прозореца.

В осем и половина господин Дърсли взе чантата си, целуна набързо госпожа Дърсли по бузата и се опита да целуне и Дъдли за сбогом, но не улучи, тъй като Дъдли беше изпаднал в ярост и замерваше стените с парпата си. „Паленцето ми!“ – изгука господин Дърсли, докато напускаше къщата. Качи се в колата си и излезе на заден ход от алеята на номер четири.

Чак на ъгъла забеляза първия признак за нещо чудновато – котка, която разучаваше градската карта¹. За миг господин Дърсли не осъзна какво е видял, после рязко извърна глава и погледна отново. На ъгъла на „Привит Драйв“ стоеше тигрова котка, но от карта нямаше и следа. Какво ли си е мислил? Трябва да е било някаква игра на светлината. Господин Дърсли примигна и впери поглед в котката. Тя на свой ред втреничи очи в него. Докато завиваше и караше нататък по главната улица, господин Дърсли наблюдаваше котката в огледалото за обратно виждане. Сега тя четеше табелата, на която пишеше "Улица „Привит Драйв“ – не, гледаше табелата; котки не могат да разчитат нито градски карти, нито табели! Господин Дърсли разтърси глава и изключи котката от мислите си. Докато шофираше към града, не мислеше за нищо друго, освен за голямата поръчка за дрелки, която се надяваше да получи този ден.

Обаче в покрайнините на града нещо друго измести дрелките от съзнанието му. Както си чакаше в обичайното сутрешно задръстване, не можеше да не забележи, че наоколо се движат множество странно облечени хора. Хора с мантии! Господин Дърсли не можеше да понася хора, които се обличат с необикновени дрехи – какви труфила се виждаха по младежите! Предположи, че това е някаква глупашка нова мода. Забарабани с пръсти по волана и очите му се спряха върху група такива чудаци, застанали съвсем наблизко. Те възбудено си шепнеха нещо. Господин Дърсли се разяри, като видя, че двама от тях съвсем не бяха млади. Ами онзи мъж сигурно бе по-възрастен от самия него, пък носеше изумруденозелена мантия! Какво безобразие! После на господин Дърсли му хрумна, че това навярно е някакъв глупав номер – тези хора сигурно събираха пари за нещо... да, такава ще да е работата. Уличното движение се освободи и няколко минути по-късно господин Дърсли вкара автомобила си в паркинга на фирма „Грънингс“ с мисли, отново насочени към дрелките.

В кабинета си на деветия етаж господин Дърсли винаги работеше с

1. В големите градове на Запад на определени места са поставени карти на града, по които да се ориентират пешеходци и автомобилисти. – Б.пр.

гръб към прозореца. Ако не седеше така, тази сутрин щеше да му е по-трудно да се съсредоточи върху дрелките. Той не съзря совите, които прелитаха посред бял ден, въпреки че хората долу на улицата ги виждаха, сочеха ги и зяпаха със зинали уста, докато сова подир сова минаваха над главите им. Повечето от тях не бяха виждали такава птица дори нощем. Господин Дърсли обаче прекара един съвсем нормален безсовов предобед. Наруга петима души. Проведе няколко важни телефонни разговора и покреця още малко. Беше в много добро настроение до обяд, когато реши да се поразтъпче и да пресече улицата, за да си купи нещо от хлебарницата насреща.

Беше забравил напълно хората с мантиите, докато не видя група от тях до хлебарницата. Изгледа ги ядосано на минаване. Не знаеше защо, но те го смущаваха. Тези също си шепнеха възбудено помежду си, а той не видя нито една касичка за събиране на пари. Едва когато ги подминаваше на връщане, стиснал в книжна кесия голяма поничка, той долови няколко думи от това, което си говореха.

– Семейство Потър, точно така, това чух...

– ...да, техният син – Хари...

Господин Дърсли спря като закован. Обзе го страх. Хвърли поглед назад към шепнещите, сякаш искаше да им каже нещо, но после се отказа. Втурна се обратно през улицата, качи се бързо в кабинета си, нареди сопнато на секретарката да не го безпокои, грабна телефона и почти беше набрал домашния си номер, когато си промени решението. Върна слушалката върху вилката и взе да си глади мустака, като си мислеше... че се държи глупаво. Потър не беше особено рядко име. Сигурно съществуваха сума хора на име Потър, които имат син, наречен Хари. Като се замисли, установи, че даже не е убеден дали племенникът му наистина се казва Хари. Никога не бе дори виждал момчето. Можеше да е Харви. Или Харолд. Нямаше никакъв смисъл да тревожи госпожа Дърсли – тя така се разстройваше при всяко споменаване на сестра ѝ. Не я кореше – ако самият той бе имал такава сестра... Но все пак тези хора с пелерините...

Следобед му беше много по-трудно да се съсредоточи върху дрелките и когато напусна сградата в пет часа, все още бе така разтревожен, че се блъсна в някого точно пред вратата.

– Извинете! – промърмори, тъй като дребничкият старец се препъна и едва не падна.

Минаха няколко секунди, преди господин Дърсли да осъзнае, че този човек носи виолетова мантия. Не изглеждаше никак разстроен от

това, че едва не го повалиха на земята. Напротив, лицето му се разтегли в широка усмивка и той каза с писклив глас, който накара минувачите да го загледат втрещено:

– Не се извинявайте, драги ми господине, защото днес нищо не може да ме обезпокои! Радвайте се, тъй като Вие-знаете-кой най-сетне си отиде! Дори мъгли като вас би трябвало да празнуват в този щастлив, прещастлив ден!

После старецът прегърна господин Дърсли през кръста и продължи нататък.

Господин Дърсли остана като вкаменен на мястото си. Някакъв съвършено чужд човек го беше прегърнал! Смътно си спомни, че го бе нарекъл и мъгъл – каквото и да означаваше това. Беше потресен. Забърза към колата си и потегли към дома, като се надяваше, че си измисля разни неща, което никога преди дори не бе и допускал, защото не одобряваше измислиците.

Когато навлезе в алеята на номер четири, първото, което видя – и то не оправи настроението му, – беше тигровата котка от сутринта. Сега седеше върху градинската зидана ограда. Сигурен беше, че е същата – имаше същата шарка около очите.

– Къш! – извика господин Дърсли.

Котката не мръдна. Само го погледна строго. Господин Дърсли се запита дали това е нормално котешко поведение. Като се мъчеше да се овладее, той отключи вратата на къщата. Все още беше твърдо решен да не споменава нищо пред жена си.

Госпожа Дърсли бе прекарала един приятен нормален ден. По време на вечеря му разказа всичко за проблемите на госпожа съседката с нейната дъщеря и как Дъдли бил научил нов израз – „Няма пък!“⁶. Господин Дърсли опита да се държи нормално. След като сложиха Дъдли да спи, бащата отиде във всекидневната тъкмо навреме, за да чуе последния репортаж от вечерните новини:

– И накрая: Наблюдатели на птици отведъ съобщават, че днес совите в страната са проявили много странно поведение. Въпреки че те обикновено ловуват нощем и почти никога не се виждат на дневна светлина, от изгрев слънце насам са били забелязани стотици такива птици, които летели във всички посоки. Специалистите не са в състояние да обяснят защо совите внезапно са променили навика си да спят денем. – Тук говорителят си позволи да се ухили. – Крайно мистериозно! А сега давам думата на Джим Макгъфин, който ще ви представи прогнозата за времето. Дали тази вечер ще има нови валежи от сови, а, Джим?

– Е, Тед – обади се метеорологът, – това не мога да кажа, обаче не само совите са се държали чудновато днес. Зрители толкова далеч един от друг, като например от Кент, Йоркшир и Дънди, ми съобщиха по телефона, че вместо дъжда, който им обещах вчера, е имало порой от падащи звезди! Може би някои хора са отпразнували предварително Нощта на кладите² – но, мили хора, тя всъщност се пада чак другата седмица! Обаче за тази вечер мога да обещая една мокра нощ.

Господин Дърсли замръзна във фотьюйла си. Падащи звезди над цяла Великобритания? Сови, които летят посред бял ден? Навред тайнствени хора с мантии? И шепотът, шепотът за семейство Потър...

Госпожа Дърсли влезе във всекидневната с две чаши чай. Нямахме как. Той трябваше да ѝ каже нещо. Притеснено се изкашля.

– Хм... Петуния, мила моя, обаждала ли ти се е напоследък сестра ти?

Както и беше очаквал, госпожа Дърсли доби възмутен и ядосан вид. В края на краищата обикновено се правеха, че тя няма сестра.

– Не – отвърна сега рязко. – Защо?

– Странни неща в новините – промърмори господин Дърсли. – Сови... падащи звезди... а в града днес имаше сума чудновати хора...

– Е, и? – сопна му се госпожа Дърсли.

– Ами, просто си помислих... че може би... всичко това има нещо общо с... разбираш ли... с нейните приятели.

Госпожа Дърсли отпи от чая със свити устни. Господин Дърсли се питаше дали да посмее да ѝ спомене, че е чул името Потър. Реши, че не смее. Вместо това каза колкото е възможно по-нехайно:

– Синът им... трябва да е горе-долу на възрастта на Дъдли, нали?

– Предполагам – рече госпожа Дърсли хладно.

– Как се казваше? Не беше ли Хауърд?

– Хари. Отвратително просташко име, ако питаш мен.

– А, да – възкликна господин Дърсли и сърцето му се сви болезнено. – Да, напълно съм съгласен с теб.

Когато се качиха горе да си легнат, не спомена нито дума повече по въпроса. Докато госпожа Дърсли беше в банята, господин Дърсли се шумгуна до прозореца на спалнята и надникна в градината пред къщата. Котката беше все още там, втренчила поглед надолу по „Привит Драйв“, сякаш очакваше нещо.

Нима той си въобразяваше разни работи? Можеше ли всичко това

2. Отбелязва се в Англия на 5 ноември. – Бел.пр.

да има общо с Потърови? Ако беше тъй... ако излезеше най-вече, че са сродени с една двойка такива... той не би го понесъл.

Семейство Дърсли си легнаха. Госпожа Дърсли заспа бързо, но господин Дърсли лежеше буден и мислено си преповтаряше всичко. Последната му утешителна мисъл, преди да заспи, беше, че дори ако Потърови бяха замесени, нямаше причина да потърсят него и госпожа Дърсли. Потърови знаеха отлично какво той и Петуния мислят за тях и такива като тях... Той не виждаше как двамата с Петуния биха могли да бъдат въввлечени в каквото и да било, което можеше да се случи. Прозина се и се обърна. Тях то не би могло да засегне.

Колко дълбоко се лъжеше!

Господин Дърсли може и да беше потънал в неспокоен сън, ала котката на зида отвън не показваше никакви признаци на сънливост. Седеше неподвижно като статуя, вперила непримигващи очи в далечния ъгъл на „Привит Драйв“. Дори не трепна, когато на съседната улица се затръшна вратата на една кола, нито когато две сови профучаха над нея. Всъщност стана почти полунощ, преди котката изобщо да помръдне.

На ъгъла, който тя бе наблюдавала, се появи мъж. Появи се така внезапно и безшумно, та човек би помислил, че просто е изникнал из земята. Опашката на котката потрепна и животното примига.

Никога на „Привит Драйв“ не бяха виждали такъв човек. Беше висок, слаб и много стар, ако се съдеше по сребрилата му коса и брада, които бяха толкова дълги, че би могъл да си ги втъкне в колана. Носеше дълги одежди, пурпурна мантия, която метеше земята, и ботуши с висок ток и катарамии. Сините му очи бяха светли, ясни и бляскаха иззад очилата му с форма на полумесец, а носът му бе много дълъг и гърбав, сякаш е бил чупен поне два пъти. Името на този мъж беше Албус Дъмбълдор³.

Албус Дъмбълдор като че ли не съзнаваше, че току-що е попаднал на улица, където всичко, свързано с него – от името до ботушите му – беше нежелано. Ровеше усърдно из джобовете на мантията си и търсеше нещо. Обаче явно съзнаваше, че е наблюдаван, защото внезапно хвърли поглед към котката, която все още го гледаше втренчено от другия край на улицата. По някаква причина видът на котката изглежда го развесели. Той се изкикоти и промърмори:

– Трябваше да се досетя.

Успя да намери във вътрешния си джоб онова, което търсеше.

3. Албус Дъмбълдор – от „бил“ (лат.) и вид пчела (англ.) – Б. пр.

Приличаше на сребърна запалка. Той я отвори, вдигна я високо и щракна с нея. Най-близкият уличен фенер угасна с тих пукот. Отново щракна – следващият фенер мигна и притъмня. Дванайсет пъти щракна със Загасителя, докато на цялата улица останаха да светят само две мънички точки в далечината – очите на котката, която го наблюдаваше. Ако някой надникнеше сега през прозореца си – дори госпожа Дърсли с острия си поглед, – изобщо не би могъл да види какво става долу на паважа. Дъмбълдор пхна Загасителя обратно в мантията си и тръгна към номер четири, където седна на зида до котката. Не я погледна, но подир малко ѝ заговори.

– Каква изненада да ви видя тук, професор Макгонъгол!

Извърна се да се усмихне на котката, обаче тя беше изчезнала. Вместо това, той се усмихваше на жена с доста строг вид, която имаше правоъгълни очила с точно същата форма, каквато беше шарката около очите на котката. Тя също носеше мантия, и то изумруденозелена. Черната ѝ коса бе прибрана в стегнат кок. Изглеждаше смутена.

– Как разбрахте, че съм аз? – попита.

– Но, любезна госпожо професор, никога не съм виждал котка да седи така сковано!

– И вие щяхте да сте скован, ако бяхте седели цял ден върху един зид – каза професор Макгонъгол.

– Цял ден? Когато можете да празнувате? Докато идвах насам, сигурно съм минал покрай дузина тържества и празненства.

Професор Макгонъгол изсумтя ядосано.

– О, да, всички празнуват наистина – изрече припряно. – Човек би предположил, че ще бъдат по-предпазливи, ама не... Дори мъгълите са забелязали, че става нещо. Съобщиха го в техните новини – тя посочи с глава тъмния прозорец на всекидневната на семейство Дърсли. – Чух го. Ята сови... падащи звезди... Те не са чак толкова глупави. Нямахме как да не забележат нещо. Падащи звезди на юг в Кент... Бас ловя, че това е бил Дедалус Дигъл. Никога не е имал много ум в главата.

– Не трябва да ги обвинявате – възрази Дъмбълдор кротко. – Цели единайсет години имаме съвсем малко поводи за празнуване.

– Знам – отвърна професор Макгонъгол раздразнено. – Но това не е причина да си загубим ума. Хората съвсем лекомислено са тръгнали по улиците посред бял ден, без дори да се облекат с мъгълски дрехи, и разпространяват слухове.

Хвърли остър поглед встрани към Дъмбълдор, сякаш се надяваше той да ѝ каже нещо, но мъжът не го стори, така че тя продължи:

– Само това оставаше – точно в деня, когато Вие-знаете-кой изглежда най-сетне е изчезнал, мъгълите да научат всичко за нас! Надявам се действително да си е отишъл, Дъмбълдор, а?

– Наистина изглежда така – отвърна Дъмбълдор. – Трябва да сме много благодарни. Искате ли едно шербетово лимонче?

– Едно какво?

– Шербетово лимонче. Това са вид мъгълски бонбони, които доста обичам.

– Не, благодаря – каза професор Макгонъгол хладно, сякаш смяташе, че това не е подходящ момент за шербетови лимончета. – Както казах, дори Вие-знаете-кой действително да си е отишъл...

– Любезна госпожо професор, не би ли трябвало един разумен човек като вас да го нарича с името му? Цялата тази глупост с „Вие-знаете-кой“... От единайсет години се опитвам да убедя хората да го наричат с истинското му име: Волдемор⁴. – Професор Макгонъгол трепна, но Дъмбълдор, който разлепваше две шербетови лимончета едно от друго, като че ли не забеляза. – Всичко става толкова объркано, ако продължаваме да казваме „Вие-знаете-кой“. Никога не съм виждал причина да се страхувам да произнеса името на Волдемор.

– Знам, че не сте – каза професор Макгонъгол и гласът ѝ звучеше полураздразнено, полувъзхитено. – Но вие сте различен. Всички знаем, че вие сте единственият, от когото Вие-знаете... ох, добре, Волдемор... се страхуваше.

– Ласкаете ме – рече Дъмбълдор спокойно. – Волдемор имаше сили, които аз никога не ще имам.

– Само защото сте твърде... да речем... благороден, за да ги използвате.

– Добре че е тъмно. Никога не съм се изчервявал толкова силно, от както Мадам Помфри ми каза, че харесва новите ми наушници.

Професор Макгонъгол стрелна Дъмбълдор с остър поглед и каза:

– Советите не са нищо в сравнение със слуховете, които се носят навред. Знаете ли какво казват всички? За това защо е изчезнал? За това какво в края на краищата го е спряло?

Професор Макгонъгол като че ли беше стигнала до темата, която най-много държеше да разисква – истинската причина, задето бе чакала цял ден върху студения твърд зид, – защото нито като котка, нито като жена не беше устремявала в Дъмбълдор такъв пронизващ поглед,

4. Волдемор – от „полет на смърт“ (фр.) – Б.пр.

каквото му отправи сега. Явно че каквото и да казваха „всички“, тя нямаше да го повярва, докато Дъмбълдор не ѝ потвърдеше, че е вярно. Дъмбълдор обаче си избираше друго шербетово лимонче и не отговори.

– Казват, че – продължи тя настойчиво – миналата нощ Волдемор се появил в Годрикс Холоу. Отишъл да се срещне със семейство Потър. Носи се слух, че Лили и Джеймс Потър са... са... че те са... мъртви.

Дъмбълдор сведе глава. Професор Макгонъгол изстена.

– Лили и Джеймс... Не мога да повярвам... Не исках да повярвам...

Ох, Албус...

Дъмбълдор протегна ръка и я потупа по рамото.

– Знам... знам... – каза потиснато.

Гласът на професор Макгонъгол трепереше, когато продължи:

– Това не е всичко. Говорят, че се опитал да убие сина на Потъррови, Хари. Но... не могъл. Не могъл да убие това момченце. Никой не знае защо или как, но говорят, че като не могъл да убие Хари Потър, силата на Волдемор някак се пречупила... и затова е изчезнал.

Дъмбълдор кимна мрачно.

– Значи... значи е вярно? – запъна се професор Макгонъгол. – След всичко, което е направил... всички хора, които е убил... не могъл да убие едно момченце? Просто поразително... от всички неща, които можеха да го спрат... Но как – о, небеса! – Хари е оживял?

– Можем само да гадаем – каза Дъмбълдор. – И навярно никога няма да узнаем.

Професор Макгонъгол намери дантелената си носна кърпичка и избърса очите си под очилата. Дъмбълдор подсмръкна силно, извади от джоба си златен часовник и взе да го оглежда. Беше много странен часовник. Имаше дванайсет стрелки и никакви цифри. Вместо това, по ръба му се движеха малки планети. Очевидно за Дъмбълдор той все пак беше ясен за разчитане, защото го пхна обратно в джоба си и каза:

– Хагрид закъснява. Впрочем, предполагам, той ви е казал, че ще бъда тук?

– Да – отговори професор Макгонъгол, – обаче не вярвам вие да ми кажете защо сте именно тук.

– Дойдох да предам Хари на леля му и вуйчо му. Той няма други роднини.

– Да не искате да кажете... Не може да имате предвид хората, които живеят тук?! – възкликна професор Макгонъгол, като скочи на крака и посочи номер четири. – Дъмбълдор... не можете! Цял ден ги наблюдавах. Не бихте могли да намерите двама души, които по-малко да

приличат на нас. И това тяхно синче... Видях го как риташе майка си, докато вървяха по улицата, и врещеше за бонбони. Хари Потър не може да живее тук!

– Това е най-доброто място за него – заяви Дъмбълдор твърдо. – Леля му и вуйчо му ще са в състояние да му обяснят всичко когато порастне. Написал съм им писмо.

– Писмо? – повтори професор Макгонъгол отпаднало, като седна отново на зида. – Наистина ли мислите, Дъмбълдор, че можете да обясните всичко това в едно писмо? Тези хора никога няма да разберат момчето. Той ще стане прочут... ще стане легенда... Не бих се изненадала в бъдеще днешният ден да е известен като деня на Хари Потър... Ще се пишат книги за Хари... всяко дете по света ще знае името му!

– Именно – съгласи се Дъмбълдор, като гледаше много сериозно над ръба на очилата си, подобни на полумесец. – Ще е достатъчно да завърти главата на всяко момче. Прочут, преди да е проходил и проговорил! Прочут за нещо, което дори няма да помни! Не разбирате ли колко по-добре е да израсте далеч от всичко това, докато бъде готов да го възприеме?

Професор Макгонъгол отвори уста, премисли, преглътна и най-сетне каза:

– Да... да, прав сте, разбира се. Но как ще дойде момчето тук, Дъмбълдор?

Внезапно заоглежда мантията му, сякаш мислеше, че може да е скрил Хари под нея.

– Хагрид ще го донесе.

– Мислите ли, че е... разумно... да поверите на Хагрид нещо толкова важно?

– Бих поверил на Хагрид дори и живота си – отговори й Дъмбълдор.

– Съгласна съм, че е храбър – рече професор Макгонъгол неохотно, – но не можете да отречете, че е небрежен. Склонен е да... Какво е това?

Някакъв тих боботещ шум бе нарушил тишината около тях. Постепенно се усилваше, докато те гледаха нагоре и надолу по улицата, за да видят фарове. После нарасна до рев на мотор и двамата погледнаха нагоре към небето... От въздуха се спусна огромен мотоциклет и се приземи на улицата пред тях.

Макар че мотоциклетът беше огромен, не представляваше нищо в сравнение с човека, седнал върху него. Той бе почти двойно по-висок от

нормален мъж и поне пет пъти по-широк. Изглеждаше прекалено голям, за да е истински, и толкова див – дълги кичури гъста черна коса и брада прикриваха по-голямата част от лицето му, имаше длани колкото капаци на кофи за смет, а краката му, обути в ботуши, приличаха на бебета делфини. В грамадните си мускулести ръце държеше вързоп в одеяло.

– Хагрид! – каза Дъмбълдор с нотка на облекчение в гласа. – Най-сетне! И откъде намери този мотоциклет?

– 'Зех го назаем, професор Дъмбълдор – отговори великанът, докато слизаше внимателно от мотоциклета. – Младият Сириус Блек ми го зае. Нося го, сър.

– Нямахте проблеми, нали?

– Не, сър... къщата беше почти разрушена, ама аз го измъкнах невредим, преди мъгълите да плъзнат наоколо. Заспа, додето летяхме над Бристол.

Дъмбълдор и професор Макгонъгол се наведоха над вързопа в одеялото. Вътре едва се виждаше дете, потънало в дълбок сън. Под къдрица от катраненочерната коса на челото му те забелязаха рана със странна форма, подобна на мълния.

– Това ли е...? – прошепна професор Макгонъгол.

– Да – каза Дъмбълдор. – Този белег ще му остане завинаги.

– Не бихте ли могли да направите нещо, Дъмбълдор?

– Дори да можех, не бих. Белезите понякога са полезни. Самият аз имам един над лявото си коляно и той е точен план на лондонското метро. Е... дай ми го, Хагрид... Да приключваме с тази работа!

Дъмбълдор взе Хари на ръце и се обърна към къщата на семейство Дърсли.

– Може ли... може ли да се сбогувам с него, сър? – попита Хагрид.

Наведе огромната си космата глава над Хари и му лепна една навярно много бодлива мустаката целувка. Сетне Хагрид изведнъж нададе вой като ранено куче.

– Шшшшт! – изсъска професор Макгонъгол. – Ще събудиш мъгълите!

– Извинявайте – захлипа Хагрид, като извади голяма носна кърпа на точки и скри лицето си в нея, – 'ма не мога да го понеса... Лили и Джеймс мъртви... и бедничкият малък Хари да живурка с мъгли...

– Да, да, всичко това е много тъжно, обаче трябва да се овладееш, Хагрид, иначе ще ни открият – прошепна професор Макгонъгол и потупа Хагрид внимателно по ръката.

Дъмбълдор прекрачи ниския градински зид и тръгна към входната

врата. Положи Хари нежно върху площадката, извади от мантията си писмо, втъкна го в одеялото на детето и после се върна при другите двама. Цяла минута те стояха и гледаха вързопчето – раменете на Хагрид се тресяха, професор Макгонъгол примигваше яростно, а искрящата светлина, която обикновено блестеше в очите на Дъмбълдор, сякаш бе угаснала.

– Е – каза Дъмбълдор накрая, – това е. Нямаме повече работа тук. Можем да се присъединим към тържествата.

– Да – обади се Хагрид с много приглушен глас. – Ще върна мотора на Сириус. Лека нощ, професор Макгонъгол... професор Дъмбълдор...

Като избърса с ръкава на якето си сълзите, бликащи от очите му, Хагрид се метна на мотоциклета и запали мотора. Той се издигна с рев във въздуха и изчезна в нощта.

– Очаквам да се видим скоро, професор Макгонъгол – каза Дъмбълдор и й кимна.

В отговор професор Макгонъгол си издуха носа.

Дъмбълдор се обърна и тръгна обратно по улицата. На ъгъла спря и извади Загасителя от сребро. Щракна веднъж с него и дванайсет светещи кълба се втурнаха към своите фенери, така че „Привит Драйв“ внезапно засия в оранжево и той успя да забележи как една тигрова котка се шумгуна зад ъгъла в другия край на улицата. Едва можеше да различи вързоп на площадката на номер четири.

– На добър час, Хари! – прошепна Дъмбълдор, завъртя се на тока си, мантията му изсвистя и той изчезна.

Вятърът разроши спретнатите живи плетове по улица „Привит Драйв“, която се стелеше тиха и чиста под мастиленото небе – последното място, на което би могло да се очаква да се случат чудновати неща. Хари Потър се обърна в своето одеяло, без да се събуди. Едната му ръчичка хвана здраво писмото до него и той продължи да спи, без да знае, че е необикновен, без да знае, че е прочут, без да знае, че след няколко часа ще се събуди от писъка на госпожа Дърсли, когато тя отвори вратата, за да изнесе бутилките за мляко, нито че ще прекара следващите няколко седмици мушкан и щипан от братовчед си Дъдли... Не можеше и да знае, че в същия този миг на тайни събирания хора из цялата страна вдигаха чаши и казваха с приглушен глас:

– За Хари Потър... момчето, което оживя!

ГЛАВА ВТОРА ИЗЧЕЗНАЛОТО СЪГЪЛО

Изминаха почти десет години, откакто семейство Дърсли се събу-диха и намериха своя племенник на площадката пред вратата, но улица „Привит Драйв“ кажи-речи не се бе променила. Слънцето изгря над същите спретнати дворчета и огря месинговия номер четири на входната врата на семейство Дърсли. После се вмъкна във всекидневната им, която изглеждаше почти както изглеждаше в онази вечер, когато господин Дърсли бе видял съдбоносния репортаж за советите. Само снимките на полицата издаваха колко много време е минало. Преди десет години там стояха сума фотографии на нещо, което приличаше на голяма розова плажна топка, нахлупило разноцветни тумбести шапки... Обаче Дъдли Дърсли не беше вече бебе и сега на снимките се виждаше как едно едро русо момче кара за пръв път велосипед, как се забавлява на въртележка на панаира, как играе компютърна игра с баща си, как майка му го прегръща и целува. В стаята нямаше никакъв признак, че в къщата живее и друго момче.

А все пак Хари Потър беше още там, в момента спеше, но не задълго. Леля му Петуния бе будна и пискливият ѝ глас издаде първия звук на деня.

– Хайде! Ставай! Веднага!

Стреснат, Хари се събуди. Леля му потропа отново на вратата.

– Ставай! – изкрещя тя.

Хари я чу да отива към кухнята и после – звук от тиган, поставен върху котлона. Обърна се по гръб и опита да си припомни съня, който бе сънувал. Беше хубав сън. В него имаше летящ мотоциклет. Хари изпита странното усещане, че и преди е сънувал същия сън.

Леля му стоеше пак пред вратата.

– Стана ли вече? – попита.

– Почти – отговори Хари.

– Побързай, искам да наглеждаш бекона⁵. И да не си посмял да го загорещ! Държа всичко да е съвършено на рождения ден на Дъденцето.

Хари изстена.

– Какво каза? – сопна се леля му през вратата.

5. Бекон с яйца – традиционна закуска в Англия – Бел.пр.

– Нищо, нищо...

Рожденият ден на Дъдли... Как можа да го забрави? Хари стана бавно от леглото и почна да си търси чорапи. Намери си чифт под леглото и – след като махна някакъв паяк от единия – ги обу. Беше свикнал с паяци, защото в килера под стълбището ги имаше колкото щещ, а Хари спеше именно там.

След като се облече, тръгна по коридора към кухнята. Масата беше почти изцяло скрита под подаръците на Дъдли. Май че бе получил новия компютър, който искаше, да не говорим за втория телевизор и колелото бегач. Защо Дъдли искаше точно колело бегач, остана загадка за Хари, понеже Дъдли беше много дебел и мразеше спорта – освен ако спортът се състоеше в това да удря някого с юмрук, разбира се. Любимата боксова круша на Дъдли беше самият Хари, обаче не успяваше да го издебне често. На Хари не му личеше външно, но всъщност беше много пъргав.

Може би защото живееше в тъмен килер, той открай време беше дребен и мършавичък за възрастта си. Изглеждаше още по-дребен и помършав, защото нямаше какво да носи освен старите дрехи на Дъдли, а Дъдли беше около четири пъти по-едър от него. Хари имаше слабичко лице, възлести колена, черна коса и ясно зелени очи. Носеше кръгли очила, слепени с много тиксо заради безбройните пъти, когато Дъдли го беше боксирал по носа. Единственото, което Хари харесваше в своята външност беше тъничкият белег на челото, подобен на мълния. Имаше го откакто се помнеше, и първият въпрос, който си спомняше да е задал на леля си Петуния, беше как го е получил.

– В автомобилната злополука, когато умряха родителите ти – каза тя тогава. – И не задавай въпроси.

Не задавай въпроси – това беше правило номер едно за да бъде спокоен животът със семейство Дърсли.

Вуйчо Върнън влезе в кухнята, когато Хари обръщаше бекона.

– Среши си косата! – излая вуйчо му, вместо „добро утро“.

Горе-долу веднъж в седмицата вуйчо Върнън надничаше над вестника си и крясваше, че Хари има нужда от подстригване. Хари навярно се беше подстригвал повече пъти от всички останали момчета в неговия клас, взети заедно, но нямаше никаква полза – косата му просто си растеше така, както й дойде.

Хари пържеше яйцата, когато Дъдли пристигна в кухнята с майка си. Синчето приличаше много на баща си. Имаше широко розово лице, доста къс врат, малки, воднистосини очи и гъста руса коса, която

лежеше гладко върху голямата му топчеста глава. Леля Петуния казваше често, че Дъдли прилича на ангелче... Хари казваше често, че Дъдли прилича на прасе с перука.

Хари сложи чиниите с яйца и бекон на масата, което се оказа трудно, защото нямаше много място. Междувременно Дъдли броеше подаръците си. Лицето му помръкна.

– Трийсет и шест – каза и погледна майка си и баща си. – Два по малко от миналата година.

– Миличко, не си броил подаръка от леля Марджи. Виж, той е тук, под този, големия от мама и татко.

– Добре, значи трийсет и седем – рече Дъдли и целият почервеня.

Хари, който усети, че приближава страхотен Дъдлиев изблик на ярост, взе да лапа своя бекон, колкото може по-бързо, да не би Дъдли да прекатури масата.

Леля Петуния явно също надуши опасността, защото каза бързо:

– И ще ти купим още два подаръка, когато излезем днес. Как ти харесва това, бонбонче? Два подаръка повече. Така добре ли е?

За миг Дъдли се замисли. Изглежда това беше трудна работа. Най-после каза бавно:

– Значи ще имам трийсет... трийсет...

– Трийсет и девет, сладурчето ми – допълни леля Петуния.

– Аха! – Дъдли седна изтежко и грабна най-близкия пакет. – Е, добре тогава.

Вуйчо Върнън се изсмя.

– Малкият хитрец знае какво си струва парите, също като татко си. Браво на теб, Дъдли! – и разроши косата на сина си.

В този миг звънна телефонът и леля Петуния отиде да се обади, докато Хари и вуйчо Върнън наблюдаваха как Дъдли разопакова колелото бегач, кинокамера, самолет с дистанционно управление, шестнайсет нови компютърни игри и едно видео. Тъкмо разкъсваше опаковката на златен ръчен часовник, когато леля Петуния се върна, ядосана и разтревожена.

– Лоши новини, Върнън – каза. – Госпожа Фиг си е счупила крака. Не може да го вземе. – Тя посочи с глава Хари.

Дъдли остана със зинала от ужас уста, но сърцето на Хари подскочи. Всяка година на рождения ден на Дъдли родителите му водеха него и един негов приятел в паркове за забавления, ресторанти за хамбургери или на кино. Всяка година Хари оставаше при госпожа Фиг, смахната стара дама, която живееше през две улици от тях. Хари мразеше онова

място. Цялата къща миришеше на зеле и госпожа Фиг го караше да разглежда снимките на всички котки, които някога беше имала.

– А сега какво? – каза леля Петуния, докато гледаше разярено Хари, сякаш той е замислил всичко това.

Хари знаеше, че би трябвало да съжалява, задето госпожа Фиг е счупила крака си, обаче не му беше тъжно, като се сети, че ще мине цяла година, преди да му се наложи да разглежда пак Тибълс, Снежанка, Господин Лапчо и Рошльо.

– Може да се обадим на Марджи – предложи вуйчо Върнън.

– Не говори глупости, Върнън, тя мрази момчето.

Семейство Дърсли често говореха така за Хари – сякаш не е там, или по-скоро – сякаш е нещо много гнусно, което не може да ги разбере, като например плужек.

– А онази, как ѝ беше името, твоята приятелка... Ивон?

– На курорт в Майорка е – отсече леля Петуния.

– Бихте могли просто да ме оставите тук – обади се Хари обнадеждено.

Щеше да може по изключение да гледа по телевизията каквото той иска и дори да се опита да поиграе на компютъра на Дъдли.

Леля Петуния доби вид, сякаш току що е глътнала цял лимон.

– Та да намерим къщата си в развалини, когато се върнем, нали? – изръмжа тя.

– Няма да вдигна къщата във въздуха – каза Хари, но те не го слушаха.

– Бихме могли да го вземем с нас до зоологическата градина – проточи леля Петуния – и да го оставим в колата...

– Колата е нова и не позволявам той да седи сам в нея...

Дъдли се разплака на висок глас. Всъщност не плачеше истински, от години не беше плакал истински, обаче знаеше, че ако разкриви лице и захленчи, мама ще му даде, каквото ѝ поиска.

– Хубавото ми Дъденце, недей да плачеш! Мама няма да му позволи да ти развали твоя си ден! – извика тя, като го взе в обятията си.

– Не... искам... той... да... ид-д-дваааа! – крещеше Дъдли измежду силни престорени ридания. – Винаги раз-з-звляяяяя всичкооооо!

И през пролуката между ръцете на майка си се ухили злобно на Хари.

Точно тогава се звънна на вратата.

– Ох, Боже Господи, пристигат! – каза леля Петуния в паника.

Миг по-късно най-добрият приятел на Дъдли, Пиърс Полкис, влезе

с майка си. Пиърс беше мършаво момче с лице на плъх. Обикновено той държеше ръцете на децата зад гърба им, докато Дъдли ги биеше. Дъдли веднага престана да се преструва, че плаче.

Половин час по-късно Хари, който не можеше да повярва на късметата си, седеше на задната седалка в колата на семейство Дърсли с Пиърс и Дъдли на път към зоологическата градина за пръв път в живота си. Леля му и вуйчо му не бяха успели да измислят какво друго да правят с него, но преди да тръгнат, вуйчо Върнън бе дръпнал Хари настрана.

– Предупреждавам те – каза той, като доближи голямото си червено лице до неговото, – предупреждавам те отсега, момче... само да се случи нещо странно, каквото и да било, ще седиш в килера от днес до Коледа.

– Нищо няма да направя – отговори Хари, – честна дума!

Но вуйчо Върнън не му повярва. Никой никога не му вярваше.

Работата беше там, че около Хари често се случваха странни неща и просто нямаше смисъл да се казва на семейство Дърсли, че не той ги предизвиква.

Веднъж леля Петуния, на която бе омръзнало Хари да се връща от бърснаря с вид, сякаш изобщо не е ходил там, грабна кухненската ножница и го подстрига така, че изглеждаше почти плешив, с изключение на бретона, който бе оставила „да прикрива онзи ужасен белег“. Дъдли щеше да се пукне от смях при вида на Хари, който прекара една безсънна нощ, като си представяше следващия ден в училище, където бездруго му се присмиваха заради провлечените дрехи и залепените с тиксо очила. На другата сутрин обаче стана и откри, че косата му е точно каквато беше, преди леля Петуния да я окастри. Заради това го наказаха да не излиза цяла седмица от килера си, въпреки опита му да ги убеди, че не може да обясни как е пораснала пак толкова бързо.

Друг път леля Петуния се опита да му облече насила един отвратителен стар пуловер на Дъдли – кафяв с оранжеви топчета. Колкото повече тя се мъчеше да го нахлузи през главата му, толкова по-малък като че ли ставаше пуловерът, докато накрая би могъл да се облече само на парцалена кукла, но положително не и на Хари. Леля Петуния реши, че трябва да се е свил при прането, и за щастие Хари не бе наказан.

От друга страна, той имаше страшни неприятности, задето го откъриха върху покрива на училищната кухня. Бандата на Дъдли го бе погнала както обикновено, когато – за изненада колкото на всички тях, толкова и на самия него – Хари кацна на комина. Семейство Дърсли получи много сърдито писмо от директорката на училището, в което

съобщаваше, че племенникът им се катерел по училищните сгради. А всъщност, единственото, което той се бе опитал да направи (както извика на вуйчо Върнън през заключената врата на своя килер, беше да скочи зад големите кофи за смет пред вратата на кухнята. Хари предполагаше, че вятърът трябва да го е подхванал наскоро скока.

Но днес нямаше да стане нищо нередно. Дори си заслужаваше да бъде с Дъдли и Пиърс, щом щеше да прекара деня на място, което не беше нито училището, нито неговият килер, нито вмирисаният на зеле хол на госпожа Фиг.

Докато караше, вуйчо Върнън се оплакваше на леля Петуния. Той обичаше да се оплаква от какво ли не: хората в службата, Хари, общинския съвет, Хари... Банката и Хари бяха само малка част от любимите му теми. Тази сутрин бяха мотоциклетите.

– ...карат като луди, тия млади нехранимайковци – каза той, когато ги задмина един мотоциклет.

– Сънувах мотоциклет – обади се Хари, който изведнъж си спомни съня си – Той летеше.

Вуйчо Върнън за малко не се блъсна в автомобила отпред. Обърна се на седалката си и кресна на Хари с лице, подобно на огромна гулия с мустаци:

– МОТОЦИКЛЕТИТЕ НЕ ЛЕТЯТ!

Дъдли и Пиърс се разкикотиха.

– Знам, че не летят – каза Хари – То беше само сън.

Но му се искаше да не бе продумвал. Ако имаше нещо, което семейство Дърсли мразеха повече от това той да задава въпроси, то беше да говори за разни неща, които постъпват не както би трябвало, независимо дали е било в сън или дори в анимационен филм – като че ли мислеха, че може да му хрумнат опасни идеи.

Слънцето грееше много силно тази година и зоологическата градина беше претъпкана с посетители – цели семейства. На входа семейство Дърсли купиха на Дъдли и Пиърс огромни шоколадови сладоледи и после – тъй като усмихнатата госпожа на щанда попита Хари какво иска, преди да бяха успели да го отпратят – му взеха евтин лимонов сладолед на клечка. А него си го биваше, реши Хари, докато го ближеше и наблюдаваше с другите една горила, която се чешеше по главата и поразително приличаше на Дъдли, само дето не беше руса.

Хари прекара най-хубавия си предобед от много време насам. Стараеше се да върви малко встрани от семейство Дърсли, за да не би Дъдли и Пиърс, на които към обед животните почнаха да доскучават, да

пристъпят към любимото си хоби – да го бият. Обядваха в ресторанта на зоологическата градина и когато Дъдли получи пристъп на ярост, задето сладкишът му не бил достатъчно голям, вуйчо Върнън му купи нов, а на Хари разрешиха да дояде първия.

По-късно Хари размишляваше: трябвало е да се сети, че всичко е прекалено хубаво, за да продължава така. След обяда отидоха в терариума. Там беше хладно и тъмно, с осветени витрини по дължината на целите стени. Зад стъклата по късове дърво и по камъни пълзяха най-различни гущери и змии. Дъдли и Пиърс искаха да видят огромни отровни кобри и дебели питони, които можеха да задушат човек. Дъдли бързо намери най-голямата змия в сградата. Би могла да увие тялото си два пъти около колата на вуйчо Върнън и да я смачка до размера на кофа за смет... обаче в момента изглежда не беше в такова настроение. Всъщност тя спеше дълбоко.

Дъдли, притиснал нос о стъклото, се вираше в лъскавите кафяви извивки.

– Накарай я да се движи – захленчи той на баща си.

Вуйчо Върнън чукна по стъклото, но змията не помръдна.

– Чукни пак! – заповяда Дъдли.

Вуйчо Върнън потропа силно със свит пестник, ала змията само продължи да дреме.

– Това е скучно! – изстена Дъдли и повлече крака нататък.

Хари застана пред клетката и се взря настойчиво в змията. Не би се изненадал, ако самата тя умираше от скука – никаква компания, освен глупави хора, които барабанят с пръсти по стъклото и по цял ден я безпокоят. Това беше още по-лошо, отколкото да имаш килер вместо спалня, където единственият посетител беше леля Петуня, която хлопа по вратата, за да те събуди – Хари поне можеше да ходи из останалата част от къщата.

Изведнъж змията отвори мънистените си очи. Бавно, много бавно вдигна глава, докато нивото на очите ѝ се изравни с тези на Хари.

Тя му намигна.

Хари се ококори. После хвърли бърз поглед наоколо, за да види дали някой гледа. Никой не гледаше. Той отвърна на погледа на змията и също ѝ намигна.

Змията посочи с глава вуйчо Върнън и Дъдли, после извърна очи към тавана. Отправи към Хари поглед, който съвсем ясно казваше: „Непрестанно ми правят това.“

– Знам – промърмори Хари през стъклото, въпреки че не беше

сигурен дали тя може да го чуе. – Трябва да е ужасно досадно.

Змията кимна със замах.

– Ти всъщност откъде си? – попита Хари.

Змията замахна с опашката си към една малка табела до стъклото. Хари се взря в нея – „Боа удушвач, Бразилия“.

– Хубаво ли беше там?

Боата удушвач посочи с опашката си и Хари продължи да чете: „Този екземпляр е отгледан в зоологическата градина.“

– О, разбирам. Значи никога не си била в Бразилия?

Когато змията поклати глава, един оглушителен вик зад Хари накара и двамата да подскочат:

– ДЪДЛИ! ГОСПОДИН ДЪРСЛИ! ЕЛАТЕ ДА ВИДИТЕ ТАЗИ ЗМИЯ! НЕ БИХТЕ ПОВЯРВАЛИ КАКВО ПРАВИ!

Дъдли се заклати към тях, колкото можеше по-бързо.

– Я ти да се махаш от тук! – каза и блъсна Хари в ребрата.

Хванат неподготвен, Хари падна тежко на циментовия под. Каквото последва, стана толкова бързо, че никой не видя как стана – в един миг Пиърс и Дъдли стояха наведени съвсем близо до стъклото, а в следващия бяха отскочили назад с вой на ужас.

Хари се надигна и ахна – предното стъкло на клетката на боата удушвач беше изчезнало. Голямата змия се размота бързо и се плъзна навън по пода, а хората в целия терариум се разпищяха и хукнаха към изходите.

Когато змията изпълзя бързо покрай него, Хари можеше да се закъльне, че един тих съскащ глас каза:

– Браззилия, идвам... Мерсси, амиго!

Пазачът на терариума беше потресен.

– А стъклото – повтаряше той, – къде отиде стъклото?

Лично директорът на зоологическата градина приготви за леля Петуния чаша силен сладък чай, докато отново и отново се извиняваше. Пиърс и Дъдли можеха само да ломотят неразбираемо. Доколкото Хари беше видял, змията не бе направила нищо, освен дето шракна игриво с челюсти към петите им, докато минаваше покрай тях. Но когато найсетне всички се качиха пак в колата на вуйчо Върнън, Дъдли вече разправяше как тя едва не отхапала целия му крак, а Пиърс се кълнеше, че се е опитала да го смачка и удуши. Обаче най-лошо от всичко – поне за Хари – беше, че Пиърс се успокои достатъчно, колкото да рече:

– Хари говореше с нея, нали, Хари?

Вуйчо Върнън изчака Пиърс да напусне дома му, преди да се

нахвърли срещу Хари. Толкова беше ядосан, че едва можеше да говори. Успя да каже:

– Марш... в килера... ще стоиш... никакво ядене.

А после рухна в своя фотьойл и леля Петуния трябваше да изтича да му донесе голяма чаша коняк.

* * *

Много по-късно Хари лежеше в своя тъмен килер и мечтаеше да има часовник. Не знаеше колко е часът и не можеше да е сигурен дали семейство Дърсли вече са заспали. Докато не заспяха, той не можеше да рискува да се промъкне до кухнята да си вземе нещо за ядене.

Живееше у семейство Дърсли вече почти десет години, десет нещастни години, откакто се помнеше, откакто е бил бебе и родителите му са загинали в автомобилна злополука. Не си спомняше да е бил в колата, когато родителите му са загинали. Понякога, като напрегнеше паметта си през дългите часове в своя килер, му се явяваше странно видение – ослепително лумване на зелена светлина и пареща болка на челото. Това, предполагаше той, е бил сблъсъкът, но не можеше да си представи откъде се е появила тази ярка зелена светлина. Изобщо не помнеше родителите си. Леля му и вуйчо му никога не говореха за тях и – естествено – му беше забранено да задава въпроси. В къщата нямаше техни снимки.

Докато беше по-малък, Хари мечтаеше ли, мечтаеше за някакъв непознат роднина, който ще дойде да го отведе, но това не се случи. Семейство Дърсли бяха единствените му роднини. Обаче понякога му се струваше (или може би само се е надявал), че чужди хора на улицата сякаш го познаваха. А те бяха много чудновати чужди хора. Един дребничък мъж с виолетов цилиндър му се поклони веднъж, когато пазаруваха с леля Петуния и Дъдли. След като попита яростно Хари дали познава този мъж, леля Петуния ги поведе бързо навън, без да купи нищо. Друг път старичка с доста налудничав вид и цялата облечена в зелено му бе махнала весело с ръка в автобуса. Преди няколко дни някакъв плешив мъж с много дълго пурпурно палто дори се ръкува с него на улицата и после си продължи по пътя, без да продума. Най-необичайното у всички тези хора беше начинът, по който изчезваха в секундата, когато Хари се опитваше да ги поразгледа.

В училище Хари си нямаше никого. Всички знаеха, че бандата на Дъдли мрази този странен Хари Потър с развлечените му стари дрехи и счупените очила, а никой не искаше да се противопоставя на бандата на

Дъдли.

ГЛАВА ТРЕТА ПИСМА ОТ НИКОГО

Бягството на бразилската боа удушвач докара на Хари най-дългото от всичките му наказания досега. Когато му позволиха да излезе пак от своя килер, лятната ваканция беше почнала, Дъдли бе успял да счупи новата си кинокамера, да разбие самолета с дистанционно управление и още при първото си качване на колелото бегач да блъсне старата госпожа Фиг, докато пресичала улица „Привит Драйв“ с патериците си.

Хари се радваше, че училището е свършило, но не можеше да избегне бандата на Дъдли, която гостуваше в къщата всеки божи ден. Пиърс, Денис, Малкълм и Гордън бяха до един едри и глупави, но тъй като Дъдли беше най-едрият и най-глупавият от всички, той им беше водач. Останалите бяха много щастливи да се включат в любимия спорт на Дъдли – преследване на Хари.

Затова Хари прекарваше колкото е възможно повече време извън дома, като се разхождаше и си мислеше за края на ваканцията, където виждаше тъничък лъч надежда. През септември щеше да постъпи в средно училище и за пръв път в живота си нямаше да е с Дъдли. Дъдли беше приет в „Смелтингс“⁶, някогашното училище на вуйчо Върнън. Пиърс Полкис също щеше да ходи там. Хари пък отиваше в гимназията „Стоунуол“⁷ – местното смесено общинско училище. Дъдли намираще това за ужасно смешно.

– В първия учебен ден в „Стоунуол“ натикват главите на новите в тоалетната чиния – каза той на Хари. – Искаш ли да се качим горе и да репетираме?

– Не, благодаря – отвърна Хари. – Горката тоалетна чиния никога не е поемала такова отвратително нещо като твоята глава, та може да ѝ се доповръща.

После хукна, преди Дъдли да проумее какво е казал братовчед му.

Един ден през юли леля Петуния заведе Дъдли в Лондон, за да му купи униформата на „Смелтингс“, и остави Хари при госпожа Фиг. Госпожа Фиг беше по-малко досадна от обикновено. Показа се, че си е счупила крака, като се спънала в една от своите котки, и като че ли не ги обичаше вече колкото преди. Остави Хари да гледа телевизия и му даде

6. Смелтингс – от топя, стопявам – англ.

7. Стоунуол – каменна стена – англ.

парче шоколадов кейк, който имаше вкус, сякаш беше престоял няколко години.

Тази вечер във всекидневната Дъдли се перчеше пред семейството с чисто новата си униформа. Момчетата от „Смелтингс“ носеха кафяв фрак, оранжев къс голф и плоска сламена шапка, наречена канотие. Към тях се добавяше възлеста пръчка, която използваша да се удрят един друг, докато учителите не гледаха. Това уж било добра тренировка за бъдещия живот.

Докато гледаше Дъдли в новия му голф, вуйчо Върнън каза дрезгаво, че е настъпил мигът, с който най-много се гордее в живота си. Леля Петуния, обляна в сълзи, заяви, че не можела да повярва това да е нейният миличък Дъделинчо – изглеждал толкова красив и пораснал. Хари не посмя да си отвори устата. Имаше чувството, че от усилието да не избухне в смях може би си е пукнал вече две ребра.

На другата сутрин, когато Хари влезе в кухнята за закуска, там се носеше отвратителна миризма. Като че ли идваше от голям метален казан в мивката. Отиде да погледне. Казанът беше пълен с нещо подобно на мръсни дрипи, които плуваха в сива вода.

– Какво е това? – попита той леля си Петуния.

Устните ѝ се свиха както винаги, когато той дръзваше да зададе въпрос.

– Новата ти училищна униформа – каза.

Хари надникна пак в казана.

– О! – рече. – Не знаех, че трябва да е толкова мокра.

– Не говори глупости – сопна се леля Петуния. – боядисвам в сиво някои стари неща на Дъдли за теб. Когато привърша, ще изглеждат точно като дрехите на всички останали.

Хари се усъмни дълбоко в това, но реши, че ще е най-добре да не спори. Седна до масата, като се опитваше да не мисли как ще изглежда през първия си учебен ден в „Стоунуол“ – навярно като облечен в парчета стара слонска кожа.

Дъдли и вуйчо Върнън влязоха, и двамата със сбърчени носове заради миризмата от новата униформа на Хари. Вуйчо Върнън разгъна вестника си както обикновено, а Дъдли трясна върху масата своята смелтингска пръчка, която носеше навсякъде.

Чуха шракването на пощенската кутия⁸ и падането на писма върху

8. Това, което в Англия наричат „пощенска кутия“, всъщност е само процеп във входната врата – през него раздавачът пуска пощата – Б.пр.

изтривалката.

- Донеси пощата, Дъдли – каза вуйчо Върнън иззад вестника си.
- Накарай Хари да я донесе.
- Донеси пощата, Хари.
- Накарай Дъдли да я донесе.
- Мушни го със смелтингската си пръчка, Дъдли.

Хари избягна смелтингската пръчка и отиде да вземе пощата. На изтривалката лежаха три неща: пощенска картичка от Марджи, сестрата на вуйчо Върнън (тя беше на почивка на остров Уайт), кафяв плик, който приличаше на сметка, и... писмо за Хари.

Хари го вдигна и се взря в него, а сърцето му задумка като огромен барабан. Никой никога през целия му живот не му беше писал писмо! Кой ли можеше да му пише? Нямаше приятели, нито други роднини, не беше записан в библиотеката, та дори не бе получавал нелюбезни бележки с искане да върне книги. А все пак, ето го – едно писмо, адресирано толкова ясно, че не можеше да има грешка:

Г-н Х. Потър
Килерът под стълбището
ул. „Привит Драйв“ 4
Литъл Уингинг
Графство Съри

Пликът беше дебел и тежък, направен от жълтеникав пергамент, адресът пък бе написан с изумруденозелено мастило. Пощенска марка нямаше.

Като обърна плика с разтреперана ръка, Хари видя печат с червен восък, изобразяващ герб: голяма буква „Х“, заобиколена от лъв, орел, язовец и змия.

– По-бързо, момче – провикна се вуйчо Върнън от кухнята. – Какво правиш? Да не проверяваш дали няма писма бомби?

И се засмя на собствената си шега.

Хари се върна в кухнята, все още вперил поглед в своето писмо. Подаде на вуйчо Върнън сметката и пощенската картичка, седна и почна бавно да отваря жълтеникавия плик.

Вуйчо Върнън отвори сметката, изпръхтя с отвращение и зачете гърба на картичката.

– Марджи е болна – уведоми той леля Петуния. – Яла развалени миди...

– Татко! – каза Дъдли внезапно. – Хари е получил нещо!

Хари тъкмо искаше да разгъне писмото, написано на дебел пергамент, същия като на плика, когато вуйчо Върнън го изтръгна рязко от ръката му.

– То е за мен! – викна Хари, като се опита да го дръпне обратно.

– Кой ли ще ти пише на теб? – присмя му се вуйчо Върнън, разгърна със замах писмото с една ръка и му хвърли бегъл поглед. От червено, лицето му стана зелено, по-бързо от който и да е светофар. И не спря дотам. Само след секунди беше сиво-белезникаво, като застояла овесена каша.

– П-п-петуния! – възкликна той задъхано.

Дъдли се опита да грабне писмото, за да го прочете, но вуйчо Върнън го държеше високо, където той не можеше да го стигне. Леля Петуния го взе с любопитство и зачете първия ред. След миг изглеждаше, като че ли ще припадне. Хвана се за шията и издаде звук, сякаш се е задавила.

– Върнън! О, небеса... Върнън!

Те впериха очи един в друг, изглежда забравили, че Хари и Дъдли все още са в кухнята. Дъдли не беше свикнал да го пренебрегват. Нанесе на баща си силен удар по главата със своята смелтингска пръчка и викна:

– Искам да прочета това писмо!

– Аз искам да прочета това писмо – каза Хари яростно, – тъй като то е до мен!

– Излезте и двамата – изграчи вуйчо Върнън, като пхна писмото обратно в плика му.

Хари не мръдна.

– ИСКАМ СИ ПИСМОТО! – провикна се той.

– Дай го на мен да го видя! – настояваше Дъдли.

– ВЪН! – кресна вуйчо Върнън, хвана Хари и Дъдли за вратовете, изхвърли ги в коридора и затръшна кухненската врата подире им.

Хари и Дъдли незабавно се впуснаха в яростна, но мълчалива борба кой да подслушва на ключалката. Дъдли спечели и Хари, с очила, провиснали на едното ухо, легна по корем, за да слуша на пролуката между вратата и пода.

– Върнън – тъкмо казваше леля Петуния с треперещ глас, – погледни адреса... как е възможно да знаят къде спи той? Мислиш ли, че наблюдават къщата?

– Наблюдават... шпионират... може би ни следят – забъбри вуйчо

Върнън объркано.

– Но какво ще правим, Върнън? Дали да не им пишем? Да им кажем, че не искаме...

Хари виждаше как лъскавите черни обувки на вуйчо Върнън сноват напред-назад из кухнята.

– Не – каза накрая. – Не, ще го оставим без последствие. Ако не получат отговор... да, така е най-добре... няма да правим нищо...

– Но...

– Не искам такъв един в дома си, Петуня! Нали си дадохме клетва, когато го приехме, че ще изкореним тези опасни глупости?

Когато се върна от работа тази вечер, вуйчо Върнън направи нещо, което никога досега не беше правил – той посети Хари в неговия килер.

– Къде ми е писмото? – попита Хари, щом вуйчо Върнън с мъка се провря през вратата. – Кой ми пише?

– Никой. Било е изпратено до теб по погрешка – отговори отсечено вуйчо Върнън. – Изгорих го.

– Не е било по погрешка – каза Хари сърдито. – Адресирано беше до моя килер.

– МЛЪК! – ревна вуйчо Върнън и два паяка паднаха от тавана. После пое няколко пъти дълбоко въздух и се насили да се усмихне – лицето му изглеждаше доста изкривено.

– Ъъъ... да, Хари... за този килер. Леля ти и аз обмислихме... Ти наистина си станал твърде голям за него... та решихме, че може да е хубаво, ако се преместиш във втората спалня на Дъдли.

– Защо? – попита Хари.

– Не задавай въпроси! – срязва го вуйчо му. – Качи тия неща горе, и то веднага.

Къщата на семейство Дърсли имаше четири спални: една за вуйчо Върнън и леля Петуня, една за гости (обикновено сестрата на вуйчо Върнън – Марджи), една, където спеше Дъдли, и една, където Дъдли държеше всичките играчки и принадлежности, които не се побираха в първата му спалня.

Хари трябваше да се качи само веднъж на горния етаж, за да премести от килера в тази стая вещите, които притежаваше. Седна на леглото и се огледа. Почти всичко, което видя тук, беше счупено. Кинокамерата отпреди един месец лежеше върху малък управляем танк, с който Дъдли бе прегазил кучето на съседите. В ъгъла стоеше най-първият телевизор на Дъдли, който той беше пробил с ритник, когато отмениха любимата му програма. Имаше и голям кафез, където някога живееше

папагал, който Дъдли бе заменил в училище за истинска въздушна пушка, а тя пък лежеше на една полица с напълно изкривено дуло, защото Дъдли беше седнал отгоре ѝ. По други лавици имаше много книги. Те бяха единствените неща в стаята, които изглеждаха недокоснати.

Някъде долу се чуваше гласът на Дъдли, който врещеше на майка си:

– Не го искам там... Тази стая ми трябва... Накарай го да се махне...

Хари въздъхна и се изтегна на леглото. Вчера би дал всичко, за да се озове тук горе. Днес би предпочел да се върне в своя килер с онова писмо, вместо да е тук без него. Всички бяха доста мълчаливи, докато закусваха на другата сутрин. Дъдли бе изпаднал в шок. След като беше крещял, удрял бе баща си със смелтингската пръчка, беше повръщал нарочно, бе ритал майка си и хвърлил костенурката си през стъкления покрив на зимната градина, все пак не му върнаха стаята. Хари си мислеше за това време на вчерашния ден и се разкайваше, че не бе отворил писмото в антрето. Вуйчо Върнън и леля Петуния се споглеждаха мрачно.

Когато пристигна пощата, вуйчо Върнън, който изглежда искаше да се покаже мил към Хари, накара Дъдли да отиде да я донесе. Чуха го да блъска всички предмети със смелтингската си пръчка по цялата дължина на коридора. После се провикна:

– Ето още едно! Господин Х. Потър, Най-малката спалня, улица „Привит Драйв“ 4...

С приглушен вик вуйчо Върнън скочи от мястото си и хукна по коридора, а Хари беше по петите му. Вуйчо Върнън трябваше да повали Дъдли на пода, за да му вземе писмото, което стана трудно, защото Хари беше сграбчил отзад вуйчо Върнън за шията. След минута хаотична борба, по време на която всеки отнесе доста удари със смелтингската пръчка, вуйчо Върнън се изправи, едва поемайки си дъх, стиснал в ръка писмото за Хари.

– Върви в килера! Искам да кажа... в спалнята си – изсумтя той на Хари. – Дъдли, махай се... просто се махай!

Хари крачеше ли, крачеше в кръг из новата си стая. Някой знаеше, че се е изнесъл от своя килер, и като че ли още знаеше, че не е получил първото си писмо. Това сигурно означаваше, че ще опита пак, нали? И този път той щеше да се погрижи този някой да успее. Вече имаше план.

Поправеният будилник звънна на другата сутрин в шест часа. Хари бързо го изключи и тихо се облече. Не биваше да събужда семейство

Дърсли. Прокрадна се надолу, без да запали нито една лампа. Щеше да причака раздавача на ъгъла на улица „Привит Драйв“ и пръв да вземе писмата за номер четири. Сърцето му биеше лудо, докато Хари пъплеше през тъмното антре към входната врата...

– ООООХХХ!

Подскочи високо във въздуха – беше стъпил върху нещо голямо, противно и меко на изтривалката, нещо живо!

Горе шракнаха лампи и за свой ужас Хари осъзна, че противното меко нещо е било лицето на вуйчо му. Вуйчо Върнън беше легнал в спален чувал пред входната врата, явно за да се увери, че Хари няма да направи точно това, което се беше опитал да направи. Той крещя на Хари около половин час, а после заповяда да отиде и да му приготви чаша чай. Хари повлече нещастно крака към кухнята и когато се върна, пощата беше пристигнала право в скута на вуйчо Върнън. Хари успя да види три писма, надписани със зелено мастило.

– Искам... – подхвана той, но вуйчо Върнън разкъса писмата на парчета пред очите му.

Този ден вуйчо Върнън не отиде на работа. Остана къщи и закова процепа за поща на входната врата.

– Виж какво – обясняваше той на леля Петуния с уста, пълна с гвоздеи, – ако не могат да ги доставят, просто ще се откажат.

– Не съм сигурна, че това ще подейства, Върнън.

– Ох, умът на тия хора работи по странен начин, Петуния, те не са като теб и мен – каза вуйчо Върнън, като се опитваше да забие гвоздей с парчето плодов сладкиш, което леля Петуния току-що му беше донесла.

* * *

В петък пристигнаха цели дванайсет писма за Хари. Тъй като не можеха да минат през пощенската кутия, бяха мушнати под вратата, проврени през страничните пролуки, а няколко бяха пъхнати със сила през малкото прозорче на тоалетната на долния етаж.

Вуйчо Върнън отново си остана у дома. След като изгори всички писма, той извади чук и гвоздеи и закова с дъсчици всички пролуки около предната и задната врата, тъй че никой не можеше да излезе. Докато работеше, си тананикаше „На пръсти през лалетата“ и трепваше при най-малкия шум.

* * *

В събота нещата излязоха извън контрол. Двайсет и четири писма за Хари успяха да се промъкнат в къщата, навити и скрити във всяко едно от двете дузини яйца, които крайно обърканият млекар беше подал на леля Петуния през прозореца на всекидневната. Докато вуйчо Върнън водеше разявени телефонни разговори с пощата и с млекарницата, за да намери някого, комуто да се оплаче, леля Петуния смля писмата в своя миксер.

– Кой ли, за Бога, толкова много иска да говори точно с теб? – чудеше се Дъдли.

* * *

В неделя сутринта вуйчо Върнън седна на масата за закуска с изморен и доста болнав вид, но щастлив.

– В неделен ден няма поща – напомни той радостно, докато мажеше портокалово сладко върху вестника си, – днес никакви проклетни писма...

Докато говореше, нещо изсвистя през кухненския комин и го удари силно по тила. В следващия миг от камината излетяха като куршуми трийсет-четирийсет писма. Семейство Дърсли се свиха, а Хари подскочи високо, опитвайки се да улови едно...

– ВЪн! ВЪН!

Вуйчо Върнън хвана Хари през кръста и го изхвърли в коридора. След като леля Петуния и Дъдли побягнаха, закрили лицата си с ръце, вуйчо Върнън затръшна вратата. Те чуваха как писмата продължават да се сипят в кухнята и да отскачат от стените и пода.

– Дотук беше! – каза вуйчо Върнън, като се опитваше да говори спокойно, а в същото време скубеше големи туфи косми от мустака си. – След пет минути всички да се върнете тук, готови за път. Заминаваме. Опакувайте си само дрехи. Без възражения!

Изглеждаше толкова страшен с липсващия половин мустак, че никой не посмя да спори. Десет минути по-късно вече се бяха провтели с мъка през закованите врати, седяха в колата и пътуваха бързо към магистралата. Дъдли подсмърчаше на задната седалка. Баща му го беше нашамарил, защото ги бавеше, докато се опитваше да побере своя телевизор, видеото и компютъра в спортния си сак.

Пътуваха. И пътуваха. Дори леля Петуния не смееше да попита къде отиват. Сегиз-тогиз вуйчо Върнън вземаше остър завои и шофираше известно време в обратна посока.

– Да се отървем от тях... да се отървем от тях – мърмореше всеки

път, когато правеше това.

През целия ден не спряха, за да хапнат и пийнат. На стъмване Дъдли ревеше. Не бе преживявал такъв ужасен ден през целия си живот. Беше гладен, изтървал бе пет телевизионни предавания, които искаше да гледа, и никога не бе прекарвал толкова дълго време, без да вдигне във въздуха поне един извънземен на своя компютър.

Най-сетне вуйчо Върнън спря пред мрачен хотел в покрайнините на голям град. Дъдли и Хари щяха да делят стая с двойно легло и влажни, миришещи на мухъл чаршафи. Дъдли захърка, но Хари остана буден – седеше на перваза на прозореца, гледаше светлините на преминаващите автомобили долу и размишляваше...

* * *

За закуска на другия ден ядоха престояли овесени ядки и студени консервирани домати върху препечен хляб. Тъкмо бяха свършили, когато собственичката на хотела дойде при тях.

– Извинете, ама някой от вас да е господин Х. Потър? Работата е там, че имам стотина такива неща на рецепцията.

Тя вдигна високо едно писмо, та всички можаха да прочетат адреса, написан със зелено мастило:

Г-н Х. Потър
Стая 17
Хотел „Рейлвю“
Коукуърт

Хари посегна да грабне писмото, но вуйчо Върнън отблъсна ръката му. Жената се втрещи.

– аз ще ги взема – каза вуйчо Върнън, стана бързо и излезе след нея от столовата.

* * *

– Не би ли било най-добре да се приберем вкъщи? – предложи плахо леля Петуния часове по-късно, но вуйчо Върнън сякаш не я чу.

Никой от тях не проумяваше какво точно търси той. Закара ги на сред една гора, излезе от колата, огледа се, поклати неодобрително глава, качи се пак и продължиха нататък. Същото се повтори посред разорана нива, на средата на висящ мост и на върха на някакъв многоетажен паркинг.

– Татко е полудял, нали? – попита Дъдли мрачно майка си късно същия следобед. Вуйчо Върнън бе паркирал край морския бряг, заключи ги всички в колата и изчезна.

Започна да вали. Едри капки забарабаниха по покрива на колата. Дъдли подсмърчаше.

– Днес е понеделник – каза той. – Довечера е програмата на Великия Хумберто. Искам да пренощуваме на място с телевизор.

Понеделник! Това напомни нещо на Хари. Ако наистина бе понеделник – а обикновено можеше да се разчита на Дъдли да знае дните от седмицата заради телевизията, – тогава утре, вторник, беше единайсетият рожден ден на Хари. Естествено неговите рождени дни никога не бяха особено весели – миналата година семейство Дърсли му подариха закачалка за палто и чифт стари чорапи на вуйчо Върнън.

Все пак не всеки ден ставаш на единайсет...

Вуйчо Върнън се върна усмихнат. Носеше дълъг тесен пакет и не отговори на леля Петуния, когато го попита какво е купил.

– Намерих идеалното място! – каза. – Хайде! Всички да слизат!

Извън колата беше много студено. Вуйчо Върнън сочеше нещо, което приличаше на голяма скала далеч навътре в морето. Кацнала на върха на скалата, стоеше най-жалката барачка, която човек може да си представи. Едно нещо беше сигурно – там нямаше телевизор.

– За тази нощ се предвижда буря – каза вуйчо Върнън злорадо и плясна с ръце. – А този господин най-любезно се съгласи да ни заеме лодката си!

Някакъв беззъб старец се доближи до тях и посочи с доста лукава усмивка стара гребна лодка, която се люшкеше в стоманеносивата вода под тях.

– Купил съм вече провизии – каза вуйчо Върнън. – Сега – всички на борда!

В лодката беше толкова студено, че да измръзнеш. Ледени морски пръски и дъжд се стичаха по вратовете им и студеният вятър брулеше лицата им. Стори им се, че минаха часове, докато стигнат до скалата, където вуйчо Върнън, плъзгайки се и залитайки, ги поведе към разнебитената къща.

Вътре беше ужасно – миришеше силно на водорасли, вятърът духаше през пролуки в дървените стени, а огнището беше влажно и празно. Имаше само две стаи.

Провизиите на вуйчо Върнън се оказаха по пакетче чипс за всеки и четири банана. Той се опита да запали огън, но празните опаковки от

чипс само задимяха и се сгърчиха.

– Сега биха ни свършили работа ония писма, а? – каза той бодро.

Беше в много добро настроение. Явно смяташе, че никой няма възможност да стигне до тях по време на буря, за да достави поща. Мислено Хари беше съгласен с него, въпреки че тази представа никак не го ободряваше.

Когато се спусна нощта, около тях се развихри обещаната буря. Пръски от високите вълни плюсяха по стените на колибата и стихийният вятър караше мръсните прозорци да дрънчат. Леля Петуня намери няколко мухлясали одеяла във втората стая и приготви легло за Дъдли на прояденото от молци канапе. Тя и вуйчо Върнън се оттеглиха на прояденото легло в съседната стая и оставиха Хари да си избере възможно най-меката част от пода и да се свие под най-тънкото и най-парцаливо одеяло. През нощта бурята се развихри още по-свирепо. Хари не можеше да заспи. Трепереше и се въртеше в опитите да се намести по-удобно, а стомахът му къркореше от глад. Хъркането на Дъдли бе заглушено от грохота на гръмотевици, които започнаха към полунощ. Светещият циферблат на часовника на Дъдли, който висеше от ръба на канапето върху дебелия му китка, съобщи на Хари, че след десет минути ще стане на единайсет години. Лежеше и наблюдаваше как рожденият му ден приближава, питаше се дали семейство Дърсли изобщо ще си спомнят за него и се чудеше къде ли е писмописецът сега.

Още пет минути. Хари чу нещо да скърца навън. Надяваше се покривът да не рухне, макар че навярно би му станало по-топло, ако рухнеше. Още четири минути. Може би къщата на улица „Привит Драйв“ щеше да е толкова пълна с писма, като се върнеха, че той някак би успял да си открадне поне едно.

Още три минути. Морето ли пляскаше толкова силно по скалата? И – още две минути – какво беше това странно хрущене? Да не би скалата да се сгромоляса в морето? Още една минута, и той щеше да е единайсетгодишен. Трийсет секунди... двайсет... десет... девет... Дали пък да не събуди Дъдли само за да го ядоса... Три... две... една...

БУУМ!

Цялата барака се разтресе и Хари седна, изпънат като свещ, вперил очи във вратата. Някой стоеше отвън и чукаше, за да влезе.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА ПАЗИТЕЛЯТ НА КЛЮЧОВЕТЕ

БУУМ! Отново се почука. Дъдли се събуди стреснат.

– Къде е оръдието? – попита глуповато.

Зад тях прозвуча трясък и вуйчо Върнън се втурна в стаята. В ръцете си държеше пушка и сега те разбраха какво е имало в дългия тесен пакет, който беше донесъл.

– Кой е там? – кресна той. – Предупреждавам ви... аз съм въоръжен!

Настъпи пауза. После...

ДАН!

Някой блъсна вратата с такава сила, че тя изскочи от пантите и падна с оглушителен трясък на пода.

В рамката ѝ стоеше един великан. Лицето му беше почти напълно скрито от дълга рошава коса като грива и огромна сплъстена брада, но човек все пак можеше да види очите му, които блестяха като черни бръмбари.

Великанът се провря в колибата, като се приведе, та главата му едва докосваше тавана. Наведе се, вдигна вратата и като на шега я закачи пак на рамката ѝ. Грохотът от бурята навън позаглъхна. Той се обърна и изгледа всички.

– Да щете да ни направите чаша чай, а? Озорих се от туй пътуване...

Закрачи към канапето, където седеше Дъдли, смразен от страх.

– Я, мръдни малко бе, дебела буцо – каза непознатият.

Дъдли изквичача и хукна да се скрие зад майка си, която се бе свила в ужас зад вуйчо Върнън.

– Ей го и Хари! – продължи великанът.

Хари вдигна поглед към свирепото, дивашко и засенчено от коса лице и видя, че бръмбарските очи са свити в усмивка.

– Кат' те видях последния път, ти беше още бебе – рече великанът. – Много мязаш на татко си, ама имаш очите на майка си.

Вуйчо Върнън издаде странен хрипкав звук.

– Настоявам незабавно да напуснете, сър! – каза. – Нахлухте тук с взлом!

– Я да млъкнеш, Дърсли, дебелак такъв! – сопна му се великанът.

Пресегна се през облегалката на канапето, издърпа пушката от ръцете на вуйчо Върнън, прегъна я и с такава лекота я завърза на възел, че сякаш бе направена от гума, а сетне я захвърли в единия ъгъл на стаята.

Вуйчо Върнън издаде друг смешен звук – като настъпена мишка.

– Както и да е... Хари – каза великанът и обърна гръб на семейство Дърсли, – честит ти рожден ден! Нося ти нещо тук... може по някое време да съм седнал отгоре, ама на вкус ще е добра.

От един вътрешен джоб на черното си палто той извади леко смачкана кутия. Хари я отвори с треперещи пръсти. Вътре имаше голяма лепкава шоколадова торта, върху която беше изписано със зелена захарна глазура „Честит рожден ден, Хари!“

Хари погледна великана. Искаше да каже „Много благодаря!“, обаче думите се загубиха по пътя към устата му и вместо това попита:

– Кой сте вие?

Великанът се позасмя.

– Вярно бе, не се представих! Рубиъс Хагрид, Пазителят на ключовете и дивеча на „Хогуортс“⁹.

Протегна огромната си длан и разтърси цялата ръка на Хари.

– Е, к'во става с тоя чай, а? – каза, като разтриваше ръце. – Ама да знаете, че не бих отказал и нещо по-силно, ако ви се намира.

Погледът му падна върху празното огнище със сгърчените опаковки от чипс и новодошлият изпръхтя подигравателно. Наведе се над огнището. Те не виждаха какво прави, но когато се отдръпна след секунда, там гореше буен огън. Той изпълни цялата влажна колиба с игрива светлина и Хари усети как топлината го обгърна като гореща вана.

Великанът седна пак на канапето, което се огъна под тежестта му, и започна да вади най-различни неща от джобовете на палтото си: медна тенджерка, смачкан пакет наденици, дилаф, чайник, няколко нащърбени чаши и бутилка с кехлибарена течност, от която си сръбна, преди да се залови да приготвя чай. Скоро колибата се изпълни с уханието на цвъртяща наденица. Никой не продума, докато великанът действаше, но когато издърпа първите шест дебели, сочни, леко загорели наденици от дилафа, Дъдли се поразмърда. Вуйчо Върнън каза рязко:

– Няма да пипаш нищо, което той ти дава, Дъдли.

Великанът се закиска мрачно.

– Тоя грамаден пудинг, дето ти е син, няма нужда от повече уговяване, Дърсли, не се тревожи.

9. Хогуортс – от warty hog (англ.), африканска брадавичеста свиня – Б.пр.

Той подаде надениците на Хари, който беше толкова гладен, та му се стори, че по-прекрасно нещо никога не бе вкусвал, но все пак не можеше да откъсне очи от великана. Най-накрая – тъй като явно никой нямаше намерение да обясни положението – той каза:

– Извинете, но все още не мога да разбера кой сте.

Великанът отпи голяма глътка чай и обърса устата си с опакото на ръката.

– Наричай ме Хагрид – отговори, – всички тъй ми викат. И както ти рекох, аз съм Пазителят на ключовете на „Хогуортс“... Ти знаеш всичко за „Хогуортс“, разбира се.

– Тъж... не – заекна Хари.

Хагрид изглеждаше потресен.

– Съжалявам – добави Хари бързо.

– Съжаляваш? – възкликна Хагрид сърдито, като се обърна и вперил очи в семейство Дърсли, които се отдръпнаха назад в тъмнината. – Те трябва да съжаляват! Знаех, че не получавах писмата си, но убий ме, не мислех, че дори не знаеш нищо за „Хогуортс“! Не си ли се питал къде родителите ти са научили всичко?

– Кое всичко? – попита Хари.

– КОЕ 'СИЧКО ЛИ? – гръмна гласът на Хагрид. – Я чакай малко!

Беше скочил на крака. В яда си той като че ли изпълни цялата колиба. Семейство Дърсли се долепиха до стената.

– Да не искате да ми кажете – изръмжа им той, – че туй момче... туй момче... не знае нищичко за... не знае съвсем НИЩО?

Хари реши, че това е малко прекалено. В края на краищата той ходеше на училище и бележките му не бяха лоши.

– Знам някои неща – обади се той. – Добър съм по математика и други предмети, разбра ли?

Но Хагрид само махна с ръка и каза:

– За нашия свят, искам да кажа. Твоя свят. Моя свят. За света на родителите ти.

– Кой свят?

Хагрид изглеждаше, сякаш ще експлодира.

– ДЪРСЛИ! – кресна той.

Вуйчо Върнън, страшно пребледнял, измърмори нещо, което прозвуча като:

– Бърболвайбър...

Хагрид отпрати бесен поглед към Хари.

– Но за майка си и татко си поне трябва да знаеш! – викна. – Искам

да кажа, че те са прочути. Ти си прочут.

– Какво? Моите... моите родители не са били прочути, нали не са били?

– Ти не знаеш... ти не знаеш... – Хагрид прокара пръсти през косата си и впери объркан взор в Хари. – Нима не знаеш какъв си ти? – добави най-сетне.

Изведнъж вуйчо Върнън си възвърна гласа.

– Спрете! – заповяда той. – Спрете дотук, сър! Забранявам ви да казвате каквото и да било на момчето!

Дори по-храбър мъж от Върнън Дърсли би потръпнал под яростния поглед, който Хагрид отправи към него. Когато великанът проговори, всяка сричка от думите му трептеше от гняв:

– Не сте му казали? Никога не сте му казали к'во пишеше в писмото, дето Дъмбълдор остави за него? Аз бях там! Видях, че Дъмбълдор го остави, Дърсли! И вие сте го крили от него през всичките тия години?

– Какво са крили от мен? – попита Хари нетърпеливо.

– СТОП! ЗАБРАНЯВАМ ВИ! – викна вуйчо Върнън.

Леля Петуния изпъшка от ужас.

– Я вървете и двамата да ви уврат главите – каза Хагрид. – Хари... ти си вълшебник.

В колибата настъпи тишина. Чуваха се само шумът от морето и свистенето на вятъра.

– Какъв съм? – ахна Хари.

– Вълшебник, естествено! – каза Хагрид и седна пак на канапето, което изстена и хлътна още по-ниско. – И то невероятно способен, ще река, особено след като бъдеш обучен малко. С майка и баща като твоите к'во друго би могъл да бъдеш? И смятам, че е крайно време да прочетеш писмото си.

Хари протегна най-последна ръка да вземе жълтеникавия плик, адресиран с изумруденозелено мастило до:

Г-н Х. Потър
На пода
Колибата на скалата
Морето

Хари извади писмото и го зачете:

УЧИЛИЩЕ ЗА МАГИЯ И ВЪЛШЕБСТВО

„ХОГУОРТС“

Директор: Албус Дъмбълдор
(Носител на Ордена на Мерлин – първа степен, Велик маг,
Главен вълшебник, Върховен мъгълволаг, член на Международ-
ната конфедерация на магьосниците)

Уважаеми господин Потър,
С удоволствие Ви съобщаваме, че сте приет в Училище за
магия и вълшебство „Хогвортс“. Молим Ви да обърнете внима-
ние на приложения списък на всички необходими книги и
принадлежности.

Срокът започва на първи септември. Очакваме Вашата сова
не по-късно от трийсет и първи юли.

С уважение:
Минерва Макгоньгол,
заместник-директор

В главата на Хари се разгърмяха въпроси като фойерверки и той не
можеше да реши кой от тях да зададе първо. След няколко минути каза,
засквайки:

– Какво значи това, че очакват моята сова?

– Да му се не знае! Добре че ме подсети! – възкликна Хагрид, като
се плесна по челото със сила, достатъчна да повали каруцарски кон, и
извади от друг вътрешен джоб на палтото си сова – истинска жива, дос-
та рошава сова, – паче перо и ролка пергамент. Прехапал език, той над-
раска бележка, която Хари успя да прочете, както я гледаше наопаки:

„Уважаеми господин Дъмбълдор,

Предадох писмото на Хари. Утре ще го заведе да купим не-
щата му. Времето е ужасно. Надявам се да сте добре.

Хагрид“

Хагрид нави бележката и я даде на совата, която я заклеши в клона
си. После великанът отиде до вратата, хвърли птицата навън в бурята,
върна се и седна, сякаш всичко това беше толкова нормално, както да
говориш по телефона.

Хари осъзна, че седи със зинала уста, и бързо я затвори.

– Докъде бях стигнал? – попита Хагрид, обаче в същия миг вуйчо Върнън, все още пепелявоблед, но с много разгневен вид, пристъпи в светлината на огнището.

– Той няма да отиде – заяви вуйчото.

Хагрид изгрухтя.

– Бих искал да видя как един грамаден мъгъл като теб ще го спре – каза той.

– Един какъв? – попита Хари с интерес.

– Мъгъл – отговори Хагрид. – Така ние наричаме немагическите хора като тях. А ти имаше лошия късмет да израснеш в семейството на най-големите мъгли, дето съм виждал.

– Когато го приехме, се заклехме, че ще сложим край на тези глупости – каза вуйчо Върнън, – заклехме се да ги изкореним от него! Вълшебник, да му се не видяло!

– Значи сте знаели – обади се Хари. – Знаели сте, че съм... вълшебник?

– Знаели ли?! – изписка внезапно леля Петуня. – Знаели! Разбира се, че знаехме! Как можеше да не си, след като проклетата ми сестра беше такава, каквато беше? О, тя също получи такова писмо и отиде в онова... онова училище... и се връщаше по празниците с джобове, пълни с жабешки хайвер, и превръщаше чашите за чай в плъхове. Бях единствената, която я виждаше такава, каквато беше – една щурачка! Ама за майка ми и баща ми... о, не... Все казваха: Лили така, Лили иначе. Те се гордееха, че имат магьосница в семейството!

Тя спря, за да си поеме дълбоко дъх, и после продължи да нарежда. Като че ли от години бе желала да каже всичко това.

– После се запозна с оня Потър в училището и... двамата заминаха и се ожениха, и родиха теб, и естествено аз знаех, че ти ще си същият, също толкова странен, също толкова... толкова... ненормален... и накрая, моля ти се, ги вдигнаха във въздуха и ни натрапиха теб!

Хари бе много пребледнял. Щом си възвърна гласа, каза:

– Вдигнали са ги във въздуха? Ти ми каза, че са загинали в автомобилна злополука!

– АВТОМОБИЛНА ЗЛОПОЛУКА! – изрева Хагрид и скочи толкова разгневено, че семейство Дърсли хукнаха обратно към своя тъгъл. – Как би могла една автомобилна злополука да убие Лили и Джеймс Потър? Това е безобразие! Скандал! Хари Потър да не знае собствената си история, когато всяко дете в страната знае името му!

– Но защо? Какво се е случило? – попита Хари настойчиво.

Гневът изчезна от лицето на Хагрид. Сега той изглеждаше разтревожен.

– Т'ва не го очаквах – каза с тих, притеснен глас. – Когато Дъмбълдор ме предупреди, че може да имам трудности да те намеря, няхах представа колко много не ти е известно. Ех, Хари, не знам дали съм подходящият човек да ти го кажа... ама някой все пак трябва... Не може да отидеш в „Хогвортс“, без да знаеш.

Той хвърли злобен поглед към семейство Дърсли.

– Е, по-добре да знаеш колкото мога да ти кажа аз... Но помни, че не мога да ти кажа 'сичко – то е голяма загадка... Поне част от него...

Той седна, загледа се няколко секунди в огъня и после каза:

– Предполагам, че 'сичко започва с... с едно лице на име... невероятно е, че не знаеш неговото име – всеки в нашия свят го знае...

– Кой?

– Ами... не обичам да казвам името, ако мога да го избегна. Никой не обича.

– Защо?

– Пусто-опустяло, Хари, хората все още се страхуват. Повярвай, трудно ми е. Разбираш ли, имаше един магьосник, който стана... абе... лош. Толкова лош, колкото изобщо можеш да станеш. Още по-лош. От по-лош, та най-лош. Името му беше...

Хагрид преглътна, но дума не продума.

– Не можеш ли да го напишеш? – предложи Хари.

– Не. Знаем ли го как се пише?! Добре де... Волдеморт – Хагрид потръпна. – Не ме карай да го казвам пак. Както и да е, тоя... тоя магьосник преди около двацет години почна да си търси последователи. И ги намери... някои от страх, други просто искаха част от неговата власт, 'щото той събра много голяма власт. Абе... мрачни дни, Хари. Да не знаеш на кого да се довериш, да не смееш да се сприятелиш с непознати магьосници... Ставаха ужасни неща. Той 'зимаше властта в свои ръце. Разбира се, някои му се противопоставяха... и той ги убиваше. По ужасен начин. Едно от малкото сигурни места, дето останаха, беше „Хогвортс“. Мисля, че Дъмбълдор беше единственият, от когото... Ти-знаеш-кой се боеше. Не се осмели да превземе училището, поне не тогава... А твоята майка и татко ти бяха толкова добри магьосници, че по-добри не знам. Отличник и отличничка на „Хогвортс“ по тяхно си време! Мисля, че голямата загадка е защо Ти-знаеш-кой никога не се опита да ги привлече на своя страна... Може да е знаел, че са прекалено близки с Дъмбълдор, за да поискат да имат нещо общо с Тъмната страна... Може би е смятал,

че би могъл да ги убеди... А може просто да е искал да ги премахне. 'Сичко, дето се знае, е, че на Все светии преди десет години се появил в селото, където вие живеехте. Тогава ти беше само на годинка. Пристигнал във вашата къща и...

Изведнъж Хагрид измъкна една много мръсна носна кърпа на точки и се изсекна със звук на корабна сирена в мъгла.

– Извинявай – каза, – ама толкова ми е мъка... Познавах майка ти и татко ти и не биха могли да се намерят по-мили хора... Както и да е... Ти-знаеш-кой ги убил. А после – и т'ва е голямата загадка в цялата работа – се опитал да убие и теб. Искал е да свърши работата докрай, предполагам... или по това време вече просто му харесвало да убива. Обаче не успял. Никога ли не си се питал откъде ти е този белег на челото. Т'ва не е обикновена рана. Т'ва получаваш, когато те докосне силно, зло проклетие... То унищожило майка ти и татко ти и дори къщата ви... ама тебе не те хванало и затова си прочут, Хари. Никой, освен теб, не е оживявал, след като той бил решил да го убие. А той уби някои от най-добрите магьосници на нашето време – семействата Макинън, Боунс, Прюет... А ти беше само бебе и все пак оживя.

Нещо много болезнено ставаше в душата на Хари. Когато Хагрид завърши своя разказ, момчето отново видя ослепителното лумване на зелена светлина, и то по-ясно, отколкото си го беше спомнял преди, и – за пръв път в живота – си спомни нещо друго – един гръмък, студен, жесток смях.

Хагрид го наблюдаваше тъжно.

– Самият аз те извадих от разрушената къща по заповед на Дъмбълдор. Донесох те при тая паплач...

– Само щуротии! – каза вуйчо Върнън.

Хари подскочи – почти беше забравил, че семейство Дърсли са там. Вуйчо Върнън явно беше възвърнал смелостта си. Гледаше яростно Хагрид със свити пестници.

– Слушай какво, момче – изръмжа той. – Приемам, че у теб има нещо странно, навярно не е нищо, което не би излекувал един хубав пердах... а колкото до всичко това за твоите родители... Е, не може да се отрече, че бяха вещиери, и според мен е по-добре, че светът се е отървал от тях... Получиха си, каквото заслужаваха, след като се забъркаха с всичките тия магьоснически типове... Точно както очаквах – винаги съм знаел, че ще завършат зле...

Но в този миг Хагрид скочи от канапето и извади от вътрешността на палтото си разнебитен розов чадър. Насочи го към вуйчо Върнън

като меч и каза:

– Предупреждавам те, Дърсли... предупреждавам те... още една дума и...

При заплахата да бъде намущан от брататия великан с върха на чадъра храбростта на вуйчо Върнън отново се изпари. Той се прилепи до стената и млъкна.

– Ха тъй – каза Хагрид, като дишаше тежко и седна отново на канапето, което този път се огъна до пода.

Междувременно Хари все още искаше да задава въпроси, стотици въпроси.

– Но какво стана с Вол... извинявай... искам да кажа с Ти-знаеш-кого?

– Добър въпрос, Хари. Изчезна. Изпари се. Същата нощ, като се опита да те убие. Това те прави още по-прочут. И то е най-голямата загадка, разбираш ли... Той ставаше все по-могъщ... 'Що му трябваше да се маха? Някои твърдят, че е умрял. Дивотии, по мое мнение. Не знам дали у него беше останала достатъчно човещина, че да умре. Други казват, че все още е някъде и сякаш чака да му дойде времето, ама аз не го вярвам. Хора, дето бяха на негова страна, се върнаха на нашата. Някои като че излизаха от транс. Не вярвам да можеха да го сторят, ако той смята да се върне... Повечето от нас мислят, че той все още е някъде, но е загубил способностите си. Че е прекалено слаб, за да продължи. Защото нещо у теб го е пречупило, Хари. Онази нощ е станало нещо, дето той не е предвидил... Аз не знам какво е било, никой не знае... обаче нещо у теб го е разгромило яко!

Хагрид погледна Хари и очите му излъчваха топлота и уважение, но вместо да почувства задоволство и гордост, Хари беше съвсем сигурен, че е станала ужасна грешка. Магьосник? Той? Можеше ли да бъде? Бе прекарал живота си, бит от Дъдли и хокан от леля Петуния и вуйчо Върнън. Ако наистина беше вълшебник, защо те не се бяха превръщали в пъпчиви жаби, колкото пъти се опитваха да го заключат в неговия килер? Ако той навремето беше победил най-могъщия вешер в света, как така Дъдли винаги можеше да го рита насам-натам като футболна топка?

– Хагрид – каза той тихо, – според мен трябва да си сгрешил. Не вярвам, че може да съм вълшебник.

За негова изненада Хагрид се изсмя.

– Не си вълшебник, а? Никога ли не си правил така, че да се случват разни неща, когато си бил изплашен или ядосан?

Хари се загледа в огъня. Всъщност като си помисли... всички странни неща, които караха леля му и вуйчо му да беснеят срещу него, бяха ставали, когато той, Хари, беше разтревожен или уплашен. Подготвен от бандата на Дъдли, той някак се измъкваше извън техния обсег... В ужас да отиде на училище със смешно подстриганата си коса бе успял да я накара да порасне... А последния път, когато Дъдли го блъсна, не си ли беше отмъстил, без дори да го съзнава? Не беше ли насъскал боата удушвач срещу него?

Хари погледна с усмивка пак към Хагрид и видя, че той направо сияе.

– Ясно? – каза Хагрид. – Хари Потър не бил вълшебник!... Ще видиш, че ще се прославиш в „Хогуортс“.

Но вуйчо Върнън нямаше да отстъпи без борба.

– Нали ви казах, че Хари няма да ходи там! – процеди той. – Ще отиде в средното училище „Стоунуол“ и ще бъде благодарен. Прочетох онези писма – ще му трябват книги за заклинания и магически пръчки, и...

– Ако иска да иде, един голям мъгъл като теб няма да го спре – изръмжа Хагрид. – Ще спираш ти сина на Лили и Джеймс Потър да иде в „Хогуортс“! Ти да не си луд, бе? Той е записан в него, откакто се е родил. Ще иде в най-доброто училище за магия и вълшебство. След седем години там няма да познае себе си. Вече ще бъде с хлапета от неговия си свят и ще се учи при най-добрия директор, когото училището „Хогуортс“ някога е имало – Албус Дъмбъл...

– **НЯМА ДА ПЛАЩАМ НА НЯКАКЪВ СИ СМАХНАТ СТАР ГЛУПАК ДА ГО УЧИ НА МАГЪОСНИЧЕСКИ НОМЕРА!** – кресна вуйчо Върнън.

Обаче този път прекали. Хагрид грабна чадъра и го развъртя над главата си.

– **НИКОГА** – гръмна гласът му – **...НЕ ОБИЖДАЙ... АЛБУС... ДЪМБЪЛДОР... ПРЕД... МЕН!**

Като изсвистя във въздуха, чадърът се насочи към Дъдли, последваха мълния от виолетова светлина, пукот като от фишек, остър писък и в следващия миг Дъдли подскочаше на място, хванал с ръце дебелото си седалище, и виеше от болка. Когато братовчед му се обърна с гръб към тях, Хари видя, че през една дупка в панталона му се подава навита като каравай свинска опашка.

Вуйчо Върнън се разкрещя. Повлече леля Петуния и Дъдли в съседната стая, хвърли последен ужасен поглед към Хагрид и затръшна

вратата след тих.

Хагрид погледна надолу към чадъра и взе да си пригладжа брадата.

– Не трябваше да си изпускам нервите – каза унило, – ама то тъй или иначе не действа. Смятах да го превърна в прасе, но той и без т'ва толкова прилича на прасе, та не оставаше много да се направи.

После хвърли кос поглед към Хари изпод рунтавите си вежди.

– Ще съм ти благодарен, ако не споменаваш това пред никого в „Хогуортс“. На мен... въз... право да си кажа, не ми е позволено да правя магии. Разрешиха ми да използвам това-онова, колкото да те проследя и да ти предам писмата и разни неща... Затуй – между другото – толкова исках да ми възложат тая работа...

– Защо не ти е позволено да правиш магии? – попита Хари.

– Ами то... и аз учех в „Хогуортс“, само че... въз... ме изключиха, щом искаш да знаеш истината. На третата година. Счупиха магическата ми пръчка и к'во ли не. Ама Дъмбълдор ме задържа като пазач на дивеча. Голяма работа е тоя Дъмбълдор, брей!

– Защо те изключиха?

– Става късно, пък утре имаме да вършим много работа – каза Хагрид на висок глас. – Трябва да идем в града да ти купим 'сичките книги и останалото. Той свали дебелилото си черно палто и го подхвърли на Хари. – Може да се свиеш под туй – каза. – Не обръщай внимание, ако шава малко. Мисля, че в един от джобовете имам две съселчета.

ГЛАВА ПЕТА УЛИЦА „ДИАГОН-АЛИ“

На другата сутрин Хари се събуди рано. Макар и да долавяше, че е ден, държеше очите си плътно затворени.

– Било е сън – каза си той твърдо. – Сънувах как един великан на име Хагрид, дойде и ми каза, че ще постъпя в училище за магьосници. Като си отворя очите, ще си бъда у дома, в моя килер.

Внезапно прозвуча силно почукване.

– Ето че леля Петуния ми чука на вратата – помисли си Хари и сърцето му се сви. Обаче, все още не си отваряше очите. Какъв хубав сън беше!

Чук-чук-чук!

– Добре де – измърмори Хари – ей сега ще стана.

Надигна се и тежкото палто на Хагрид се свлече от него. Колибата беше изпълнена със слънчева светлина, бурята бе отминала, самият Хагрид спеше на рухналото канапе, а една сова, която държеше вестник в клюна си, чукаше с нокти по прозореца.

Хари скочи на крака толкова щастлив, та имаше чувството, че у него се надува голям балон. Отиде право при прозореца и го отвори. Птицата влетя и пусна вестника върху Хагрид, който не се събуди. След това совата запърха към пода и взе да налита на палтото на Хагрид.

– Не прави така!

Хари размаха ръце, за да пропъди гостенката, но тя ожесточено затрака с клюна към него и продължи да се нахвърля на палтото.

– Хагрид! – извика Хари – Една сова...

– Плати й – смотолеви Хагрид с лице, заровено в канапето.

– Какво?

– Иска да й се плати, задето е доставила вестника. Поразтърси се из джобовете.

Палтото на Хагрид като че ли се състоеше само от джобове – връзки ключове, едри сачми, кълбета връв, ментови бонбони, пакетчета чай... Най-сетне Хари извади шепа странни монети.

– Дай й пет кнута – каза Хагрид сънливо.

– Пет кнута ли?

– Онези малките, бронзовите.

Хари отброи пет малки бронзови парички и совата протегна единия

си крак, та да може Хари да ги пхне в мъничката кожена кесия, вързана на него. После излетя през отворения прозорец.

Хагрид се прозя звучно, седна и се протегна.

– Трябва да тръгваме, Хари, много работа ни чака днес. Ще отидем в Лондон да ти купим 'сички неща за училище.

Хари превърташе магьосническите монети и ги разглеждаше. Токущо му беше хрумнало нещо, заради което му се стори, че щастливият балон се е спукал.

– Тъъ... Хагрид?

– Хм? – отвърна Хагрид, докато навличаше огромните си ботуши.

– Аз нямам пари... А ти чу какво каза снощи вуйчо Върнън – че няма да плаща, за да ходя да се уча на магия.

– Не се тревожи за това – каза Хагрид, стана и взе да се чеше по главата. – Да не мислиш, че родителите ти не са ти оставили нищо?

– Но щом къщата е била разрушена...

– Те не си държаха златото в къщи, момче! Първата ни спирка ще е „Гринготс“ – банката на магьосниците. Вземи си една наденица. И студени си ги бива... Аз пък няма да откажа парченце от твоята празнична торта.

– Значи магьосниците имат банки?

– Само една – „Гринготс“. Ръководят я таласъми.

Хари изтърва парчето наденица, което държеше.

– Таласъми ли?

– Да... и ти казвам, че който се опита да я ограби, трябва да е луд. Никога не се забърквай с таласъми, Хари. Няма в света по-сигурно мястото от „Гринготс“ за нещо, дето искаш да е на сигурно място... освен може би „Хогуортс“. Всъщност аз, и без това трябва да посетя „Гринготс“. Заради Дъмбълдор. По дела на „Хогуортс“. – Хагрид се изпъчи гордо. – Той обикновено кара мен да му върша важни работи. Да доведе теб... да 'зема разни неща от „Гринготс“... Знае, че може да ми се довери... 'зе ли си 'сичко? Хайде тогава!

Хари излезе след Хагрид на скалата. Сега небето се беше изяснило, а морето блестеше под слънцето. Лодката, която вуйчо Върнън бе наел, все още лежеше там, с много вода на дъното след бурята.

– А ти как пристигна тук? – попита Хари, като се оглеждаше да види втора лодка.

– Долетях – каза Хагрид.

– Долетял си?

– Да... Ама ще се върнем с лодката. Не ми е разрешено да

използвам магия, когато си с мен.

Седнаха в лодката, а Хари все още се вираше в Хагрид и се опитваше да си го представи как лети.

– И все пак ми се струва срамота да гребя – каза Хагрид, като хвърли пак един от своите коси погледи към Хари. – Ако взема да поускоря малко нещата, ще имаш ли нещо против да не го споменавам в „Хогуортс“?

– Разбира се, че не – отговори Хари, жадувайки да види още магии.

Хагрид извади пак розовия чадър, чукна два пъти по стената на лодката и тя зафуча към сушата.

– Защо човек трябва да е луд, за да се опита да ограби „Гринготс“? – попита Хари.

– Заклинания... магии – отвърна Хагрид, като разгъна вестника си, докато говореше. – Казват, че змейове пазят строго охраняваните трезори. Освен това трябва да намериш пътя... „Гринготс“ се простира на стотици километри под Лондон, разбираш ли? Дълбоко под метрото. Ще умреш от глад, додето се опитваш да излезеш, дори ако си успял да заграбиш нещо.

Хари седеше и обмисляше казаното, докато Хагрид четеше вестника си – „Пророчески вести“. Хари беше научил от вуйчо Върнън, че хората искат да ги оставят на мира, когато си четат вестника, но това се оказва ужасно трудно – никога през живота си не бе имал желание да зададе толкова много въпроси.

– В Министерството на магията пак са оплели конците, както обикновено – промърмори Хагрид, обръщайки страницата.

– И Министерство на магията ли има? – Хари не успя да се съдържи да попита.

– Естествено! – отговори Хагрид. – Искаха да направят Дъмбълдор министър, разбира се, ама той не би напуснал „Хогуортс“ за нищо на света, та старият Корнелиус Фъдж получи поста. Ако някога е имало истински некадърник, това е той. И всяка сутрин обсипва Дъмбълдор със сови, за да иска съвет.

– Но какво върши едно Министерство на магията?

– Ами главната им задача е да крият от мъгълите, че все още има магьосници нашир и надлъж из цялата страна.

– Защо?

– Защо ли? Повярвай ми, Хари, 'сички биха поискали магически решения на проблемите си. Не, по-добре да ни оставят на мира.

В същия миг лодката се блъсна леко в пристанищната стена.

Хагрид сгъна вестника си и двамата се изкачиха по каменните стъпала до улицата.

Докато вървяха през малкия град към гарата, минавачите се заглеждаха много в Хагрид. Хари не можеше да ги кори. Не само че беше двойно по-висок от всички останали, но през цялото време великанът сочеше най-обикновени предмети, като броячите по паркингите например, и казваше на висок глас:

– Виждаш ли това, Хари? Какво ли не измислят тия мъгъли, а?

– Хагрид – обади се Хари, леко задъхан, тъй като тичаше, за да не изостане, – наистина ли в „Гринготс“ има змейове?

– Ами така се говори – отвърна Хагрид. – Леле, как би ми харесало да си имам змей!

– Би ти харесало?

– Още като дете ми се искаше да имам... Ето, вече стигнахме.

Бяха пристигнали на гарата. След пет минути щеше да тръгне влак за Лондон. Хагрид, който не разпознаваше „мъгълските пари“, както ги наричаше, даде банкнотите на Хари да купи билети.

Във влака хората ги зяпаха още повече от когато и да било. Хагрид заемаше две места и плетеше нещо, което приличаше на жълтъковожълта циркова палатка.

– Носиш ли си писмото, Хари? – попита той, докато броеше бримки.

Хари извади пергаментовия плик от джоба си.

– Добре – каза Хагрид. – Там има списък на 'сичко, дето ще ти трябва.

Хари разгъна един втори лист, който не беше забелязал предишната вечер, и зачете:

УЧИЛИЩЕ ЗА МАГИЯ И ВЪЛШЕБСТВО „ХОГУОРТС“

Униформа

Първокурсниците ще имат нужда от:

1. Три комплекта обикновени работни дълги одежди (черни)
2. Една обикновена островърха шапка (черна) за през деня
3. Един чифт защитни ръкавици (змейска кожа или друга подобна)
4. Една зимна мантия (черна със сребърни закопчалки)

Нека да се има предвид, че на всички дрехи трябва да са зашити платнени етикети с името на учениците.

Комплект книги

Всички ученици трябва да разполагат с по един екземпляр от следните книги:

Класически заклинания (за първи курс) от Миранда Гошоук

История на магията от Батилда Багшот

Магическа теория от Ейдълбърт Уофлинг

Ръководство по трансфигурация за начинаещи от Емерик

Суич

Хиляда магически билки и плесени от Филица Спора

Магически разтвори и отвари от Арсениус Джигър

Фантастични животни и къде да ги намерим от Нют

Скамандър

Тъмните сили: Ръководство за себеопазване от Куентин

Тримбъл

Други принадлежности

Една магическа пръчка

Един котел (оловен, стандартен размер №2)

Един комплект обикновени или кристални стъкленици

Един телескоп

Един комплект месингови везни

Учениците могат също така да си донесат една сова ИЛИ една котка, ИЛИ една жаба.

НАПОМНЯМЕ НА РОДИТЕЛИТЕ, ЧЕ НА ПЪРВОКУРСНИЦИТЕ НЕ Е РАЗРЕШЕНО ДА ИМАТ СОБСТВЕНИ МЕТЛИ!

– Възможно ли е да купим всичко това в Лондон? – зачуди се Хари на глас.

– Ако знаеш къде да отидеш – отговори Хагрид.

* * *

Хари никога не беше ходил в Лондон. А Хагрид – въпреки че явно знаеше къде отива – очевидно не бе свикнал да стига дотам по

обикновения начин. Заседна в билетната бариера в метрото и се оплакваше на висок глас, че седалките били прекалено малки, а влаковете – твърде бавни.

– Просто не разбирам как мъгълите се справят без магия – каза, докато се изкачваха по един развален ескалатор, който водеше към оживена широка улица с магазини от двете страни.

Хагрид беше толкова грамаден, че лесно си проправяше път през навалицата. Хари пък трябваше само да се придържа близо зад него. Минаваха покрай книжарници, музикални магазини, ресторанти за хамбургери и кина, но не и покрай нещо, което да има вид на магазин за магически пръчки. Това беше просто обикновена улица с гъмжило от обикновени хора. Наистина ли беше възможно на километри под тях да са погребани камари магьосническо злато? Наистина ли имаше магазини, където се продават метли и книги със заклинания? Дали това не беше някаква огромна шега, съчинена от семейство Дърсли? Ако Хари не знаеше, че семейство Дърсли нямат никакво чувство за хумор, би могъл да си помисли подобно нещо. Но някакси – въпреки че всичко, което Хагрид му бе казал, звучеше невероятно – момчето неволно му се доверяваше.

– Ето го – каза Хагрид и спря. – „Продънения котел“. Известно заведение.

Оказа се малка кръчма със занемарен вид. Ако Хагрид не му я беше показал, Хари нямаше да я забележи. Забързаните хора не я и поглеждаха. Очите им се плъзгаха от голямата книжарница от едната страна на кръчмата към магазина за плочи от другата, сякаш изобщо не виждаха „Продънения котел“. Всъщност Хари изпитваше крайно странното чувство, че само той и Хагрид можеха да го видят. Още не бе успял да спомене това, и Хагрид вече го въведе вътре.

За известно заведение то бе много мрачно и мизерно. Няколко стари жени седяха в единия ъгъл и пиеха шери от мънички чашки. Една от тях пушеше дълга лула. Дребен мъж с цилиндър говореше със стария барман – съвсем плешив и с вид на захаросан орех. Когато пристъпиха навътре, тихото жужене на разговорите секна. Изглежда всички познаваха Хагрид – махаха му с ръце и се усмихваха, а барманът посегна към една чаша и каза:

– Както винаги ли, Хагрид?

– Не мога, Том, тръгнал съм по работа на „Хогоуртс“ – отговори Хагрид и така стовари грамадната си ръка върху рамото на Хари, та на него му се огънаха коленете.

– Боже Господи! – възкликна барманът, зяпнал Хари. – Това да не е... може ли той да е...

В „Продънения котел“ внезапно настъпи пълна тишина.

– За Бога! – прошепна старият барман. – Хари Потър... Каква чест!

Бързо изтича иззад тезгяха, втурна се към Хари и със сълзи на очи грабна ръката му.

– Добре дошъл отново при нас, господин Потър, добре дошъл!

Хари не знаеше какво да каже. Всички го гледаха. Старицата смучеше лулата, без да забележи, че е угаснала. Хагрид сияеше.

После настана голямо стържене на столове по пода и в следващия миг Хари осъзна, че се ръкува с всички в „Продънения котел“.

– Дорис Крокфорд, господин Потър... Просто не мога да повярвам, че най-сетне се запознавам с вас!

– Колко се гордея, господин Потър, страшно се гордея!

– Винаги съм искала да се ръкувам с вас... Цялата тръпна!

– Очарован съм, господин Потър, нямам думи! Дигъл се казвам, Дедалус Дигъл.

– Виждал съм ви по-рано! – каза Хари, докато цилиндърът на Дедалус Дигъл падна от главата му от възторг. – Веднъж ми се поклонихте в един магазин.

– Той ме е запомнил! – провикна се Дедалус Дигъл, като изглежда всички останали. – Чухте ли това? Той ме помни!

Хари се ръкуваше отново и отново... Дорис Крокфорд се връщаше пак и пак... Беше неуморна.

Някакъв блед млад мъж излезе много притеснено напред. Единият му клепач играеше.

– Професор Куиръл! – каза Хагрид. – Хари, професор Куиръл ще бъде един от твоите учители в „Хогуортс“.

– П-п-потър – заекна професор Куиръл и хвана ръката на Хари, – н-н-нямам д-д-думи да т-т-ти кажа к-к-колко се радвам да се запозная с теб.

– Какъв вид магия преподавате, професор Куиръл?

– 3-з-защита с-с-срещу Ч-ч-черните изкуства – промърмори професор Куиръл, сякаш предпочиташе да не мисли за това. – М-м-макар че на т-т-теб не т-т-ти т-т-трябва, а, П-п-по-тър? – изсмя се той нервно. – П-п-предполагам, ч-ч-че ще си купиш всички п-п-принадлежности. И аз т-т-трябва да отида да взема една нова к-к-книга за вампири.

Изглеждаше ужасен от самата мисъл.

Но другите не искаха да оставят професор Куиръл да обсеби Хари.

Минаха почти десет минути, докато смогнаха да се отърват от всички. Най-после Хагрид успя да надвика тяхното бърборене.

– Трябва да продължим... Имаме да купуваме много неща. Ела, Хари!

Дорис Крокфорд се ръкува още веднъж с Хари и Хагрид го поведе през заведението в малък двор, ограден със зидове, където нямаше нищо, освен кофа за смет и няколко бурена.

Хагрид се ухили на Хари.

– Казах ли ти? Казах ли ти, че си прочут? Дори професор Куиръл се разтрепери, когато се запозна с теб... Ама да знаеш, че той и обикновено си трепери.

– Винаги ли е толкова нервен?

– О, да! Горкият човечец! Блестящ ум! Беше си много добре, докато учеше по книгите, ама после си 'зе една година отпуск, за да добие опит от първа ръка... Казват, че срещнал вампири в Черния лес и имал страшни неприятности с някаква вещица... Оттогава не може да се оправя... Страх го е от учениците, страх го е от собствения му предмет. А сега, къде ми е чадърът?

Вампири? Вещици? На Хари му се замая главата. Междувременно Хагрид броеше тухлите в стената над кофата за смет.

– Три нагоре... две наляво... – мърмореше той. – Точно така. Дръпни се, Хари!

Почука три пъти по стената с върха на чадъра си.

Тухлата, която беше докоснал, потрепери... сгърчи се... в средата ѝ се появи дупчица... взе да се разширява и разширява... и секунда по-късно те стояха пред свода на проход, достатъчно голям дори за Хагрид – сводест проход, водещ към калдъръмена уличка, която криволичеше и завиваше в далечината.

– Добре дошъл – каза Хагрид – на улица „Диагон-али“!

Ухили се на изненадата на Хари, който погледна бързо през рамо назад и видя как проhodът мигновено се сви и отново се превърна в плътен зид.

Слънцето огряваше ярко купчина котли пред най-близкия магазин. На една табела, която висеше над тях, пишеше:

Котли – всички размери
медни, месингови, оловни, сребърни
саморазбъркващи, сгъваеми

– Да, ще ти е нужен един – каза Хагрид, – ама първо трябва да 'земем парите ти.

На Хари му се искаше да има поне още осем очи. Докато вървяха по улицата, той въртеше глава на всички страни и се опитваше да види всичко: магазините, нещата пред тях, хората, които пазаруваха. Някаква пълна жена пред една аптека клатеше глава, когато я отминаваха, и каза:

– Змейски дроб по седемнайсет сикли за унция – те са полудели...

Тихо, кротко крякане прозвуча от един магазин с надпис:

Търговски център за сови „Айлопс“ –
бухали, кукумявки, улулици, забулени и полярни сови

Няколко момчета, приблизително на възрастта на Хари, бяха притиснали носове о една витрина с метли.

– Гледайте! – чу Хари едно от тях да казва. – Новият модел „Нимбус две хиляди“... най-бързият за момента...

Имаше магазини, в които продаваха одежди, магазини, в които предлагаха телескопи и странни сребърни уреди, каквито Хари никога не беше виждал, витрини, натъпкани с буренца, пълни с далаци от прилепи и очи от змиорки, олюляващи се камари от книги със заклинания, пачи пера и свитъци пергамент, шишета за отвари, глобуси на Луната...

– „Гринготс“ – обади се Хагрид.

Бяха стигнали пред снежнобяла сграда, която се извисяваше над малките магазинчета. До излъсканата ѝ бронзова двукрила врата, облечен в яркочервена униформа, стоеше...

– Да, той е таласъм – каза Хагрид спокойно, докато изкачваха белияте каменни стъпала към него.

Таласъмът беше с около една глава по-нисък от Хари. Имаше мургаво умно лице, заострена брада и – както Хари забеляза – много дълги пръсти и стъпала. Поклони се, когато влизаха. Сега застанаха пред втора двойна врата, този път сребърна, на която бяха гравирани думите:

Влез, страннико, но се пази
от туй, което те грози
за грешна алчност непростима.
Че който, без да внася, взима,
ще плаща скъпо на свой ред.
Предупреден си отнапред:
под пода ако търсиш ти

туй що не ти принадлежи,
там ще намериш „за заслуга“
освен богатство, нещо друго.

– Нали ти казах... трябва да си луд, за да се опиташ да я ограбиш – каза Хагрид.

Два таласъма ги проводиха с поклони през сребърната врата и те се озоваха в голяма мраморна зала. Стотина други таласъми седяха на високи столове зад дълга преграда, пишеха в големи счетоводни книги, теглеха монети на месингови везни, проверяваха скъпоценни камъни с лупи. Имаше безброй врати, които водеха навън от залата, и други таласъми посрещаха и изпращаха хора край тях. Хагрид и Хари се насочиха към преградата.

– Добро утро! – каза Хагрид на един свободен таласъм. – Идваме да изтеглим малко пари от сейфа на господин Хари Потър.

– Носите ли ключа му, сър?

– Тук някъде ще да е – отговори Хагрид и взе да изпразва джобовете си върху преградата, като разпиля шепа мухлясали кучешки бисквити по счетоводната книга на таласъма, който сбърчи нос.

Хари наблюдаваше друг таласъм вдясно от тях, който теглеше купчина рубини, големи колкото разжарени въглени.

– Ето го! – възкликна Хагрид най-после, като показва мъничко златно ключе.

Таласъмът го огледа старателно.

– Струва ми се, че е наред.

– Нося и писмо от професор Дъмбълдор – продължи Хагрид важно и се изпъчи. – Става дума за Вие-знаете-какво в трезор номер седемстотин и тринайсет.

Таласъмът прочете внимателно писмото.

– Добре – каза, като върна писмото на Хагрид, – ще пратя някого да ви отведе до двата трезора. Грипкук!

Грипкук също беше таласъм. След като Хагрид натика всичките си кучешки бисквити обратно по джобовете, двамата с Хари последваха Грипкук към една от вратите, които извеждаха от залата.

– Какво е това „Вие-знаете-какво“ в трезор седемстотин и тринайсет? – попита Хари.

– Не мога да ти кажа – отговори Хагрид загадъчно. – Строго секретно е. Дела на „Хогвортс“. Дъмбълдор ми се е доверил. Много ми е скъпа службицата, за да ти го кажа.

Грипкук им отвори вратата. Хари, който беше очаквал още мрамор, остана изненадан. Намираха се в тесен каменен ход, осветен от горящи факли. Клонеше стръмно надолу и на пода имаше релси за теснолинейка. Грипкук свирна и едно малко вагонче долетя по релсите към тях. Качиха се – Хагрид доста трудно – и потеглиха.

В началото просто фучаха през лабиринт от преплетени ходове. Хари се опита да запомни – ляво, дясно, дясно, ляво, средно разклонение, дясно, ляво, – но това се оказа невъзможно. Дрънчащото вагонче сякаш знаеше пътя само, защото Грипкук не го управляваше.

Очите на Хари засмъдяха от студения въздух, който свистеше край тях, обаче той ги държеше широко отворени. Веднъж му се стори, че вижда припламване на огън в дъното на един ход, и се обърна да види дали не е змей, но твърде късно – те се носеха все надолу и минаха край подземно езеро, където от тавана и от пода израстваха огромни сталактити и сталагмити.

– Все не мога да запомня – подвикна Хари на Хагрид сред шума на вагончето – каква е разликата между сталагмит и сталактит.

– В сталагмит има „м“ – отговори Хагрид. – И не ми задавай въпроси сега, защото мисля, че ще ми стане лошо.

Наистина изглеждаше доста позеленял и когато вагончето най-сетне спря до малка врата в стената на хода, Хагрид слезе и трябваше да се облегне на стената, докато престанат да му треперят коленете.

Грипкук отключи вратата. Отвътре излязоха валма от зелен дим и когато се разнесоха, Хари ахна – там имаше купчини от златни монети. Стълбове от сребро. Камари от малки бронзови кнутове.

– Всичко е твое – усмихна се Хагрид.

Всичко това било на Хари – просто невероятно! Семейство Дърсли сигурно не са знаели, защото иначе щяха да му го измъкнат за нула време. Колко често се бяха оплаквали, че им струвало много скъпо да издържат Хари! А през цялото време, погребано дълбоко под Лондон, е съществувало малко съкровище, което му е принадлежало.

Хагрид помогна на Хари да прехвърли част от него в една торба.

– Златните са галеони – обясни му той. – Седемнайсет сребърни сикли правят един галеон, а двайсет и девет кнута са една сикла. Много е просто. Така, това би трябвало да ти стигне за два срока, а останалото ще ти съхраняваме.

Обърна се към Грипкук.

– Сега, моля, трезор седемстотин и тринайсет, но може ли побавничко?

– Има само една скорост – отговори Грипкук.

Този път слизаха още по-надълбоко и набираха скорост. Въздухът ставаше все по-студен и по-студен, докато фучаха по тесните завои. Забраха над една подземна бездна и Хари се наведе навън, за да се опита да види какво има на тъмното ѝ дъно, обаче Хагрид извика и го дръпна назад за яката.

Трезор седемстотин и тринайсет нямаше ключалка.

– Отдръпнете се назад – каза Грипкук важно, погали нежно вратата с един от дългите си пръсти и тя просто се стопи.

– Ако някой друг, а не таласъм на „Гринготс“, се опита да направи това, ще бъде всмукан през вратата и ще попадне вътре като в капан – заяви Грипкук.

– Колко често проверявате дали има някого вътре? – попита Хари.

– Горедолу веднъж на всеки десет години – отговори Грипкук, като се усмихна доста зловничко.

Хари беше сигурен, че в този строго охраняван трезор трябва да се пази нещо наистина изключително, и се наведе нетърпеливо напред в очакване да види поне приказни скъпоценности, но в първия миг той му се видя празен. После забеляза на пода малък мръсен пакет, увит в амбалажна хартия. Хагрид го вдигна и го пхна дълбоко в палтото си. Хари копнееше да узнае какво има вътре, но се досети, че няма смисъл да пита.

– Хайде да се качваме на тази адска количка и не ми говори по обратния път... Ще е по-добре да си държа устата затворена – каза Хагрид.

* * *

Подир още едно лудешко пътуване с вагончето те застанаха, примигвайки срещу слънчевата светлина, пред „Гринготс“. Хари не знаеше къде да тича първо, след като сега имаше цяла торба с пари. Нямаше нужда да знае колко галеона правят една лира стерлинга, за да проумее, че държи повече пари, отколкото е имал през целия си живот, повече пари, отколкото е имал дори Дъдли.

– Най-добре да си вземеш униформата – каза Хагрид и кимна към „Мадам Молкин – одежди за всякакви случаи“. – Виж какво, Хари, ще имаш ли нещо против да отскоча до „Продънения котел“ да гаврътна едно съживително? Мразя тия вагончета на „Гринготс“.

Имаше вид, като че ли все още му е малко лошо, та Хари влезе сам и малко притеснен в магазина на Мадам Молкин.

Тя беше дебеличка усмихната магьосница, облечена изцяло в бледолилаво.

– „Хогоуртс“ ли, моето момче? – каза, когато Хари почна да говори. – Всичко имаме тук... всъщност тъкмо сега гласим и друг младеж.

В дъното на магазина върху една табуретка стоеше момче с бледо лице с остри черти, докато втора магьосница подгъваше с карфици дългите му черни одежди. Мадам Молкин разположи Хари върху друга табуретка, нахлузи дълга одежда през главата му и започна да я набобда на подходяща дължина.

– Здравей – каза момчето, – и ти ли си за „Хогоуртс“?

– Да – отговори Хари.

– Баща ми влезе в съседния магазин да ми купи книгите, а мама тръгна нагоре по улицата да разгледа магическите пръчки – заяви момчето с отегчен, провлачен глас. – После ще ги замъкна да видим метли за надбягване. Не разбирам защо първокурсниците не бива да имат собствени. Мисля, че ще уговоря татко да ми купи една и ще я вмъкна контрабандно в училището.

Момчето много напомняше на Хари за Дъдли.

– А ти имаш ли собствена метла? – продължи момчето.

– Не – каза Хари.

– Играеш ли изобщо квидич?

– Не – повтори Хари, като се чудеше какво ли, за Бога, е квидич.

– Аз играя... Татко казва, че ще е престъпление, ако не ме включат в отбора на моя училищен дом¹⁰, и трябва да кажа, че съм съгласен с него. Знаеш ли вече в кой дом ще бъдеш?

– Не – каза отново Хари, който с всяка минута се чувстваше все по-глуаво.

– Е, всъщност никой не знае точно, докато не пристигне там, нали, само че аз знам, че ще съм в „Слидерин“, тъй като всички от семейството ни са били там... Представяш ли си да попаднеш в „Хафълпаф“! Мисля, че бих напуснал. И ти ли?

– Хмм! – промълви Хари, като много му се искаше да каже нещо малко по-интересно.

– Я, виж този човек! – възкликна момчето внезапно и кимна към витрината.

10. Интернатите в Англия се състоят от няколко сгради, наречени домове. Учениците от домовете се състезават за добри постижения. В този случай обаче, четирите дома на училището са четирите кули на замъка „Хогоуртс“, които носят различни имена. – Б.пр.

Там стоеше Хагрид, хилеше се на Хари и сочеше два големи сладоледа, за да обясни защо не може да влезе.

– Това е Хагрид – заяви Хари, доволен, че знае нещо, което момчето не знае. – Работи в „Хогвортс“.

– Ооо – каза момчето, – чувал съм за него. Там е някакъв слуга, нали?

– Той е пазач на дивеча – възрази Хари. С всяка изминала секунда това момче все по-малко му харесваше.

– Да, именно. Чувах, че е някакъв дивак... Живее в колиба в училищния парк и сегиз-тогиз се напива, опитва се да прави магии и в края на краищата подпалва леглото си.

– Според мен той е страхотен – каза Хари хладно.

– Нима? – изненада се момчето с лека насмешка. – А защо е с теб? Къде са родителите ти?

– Умрели са – отговори Хари кратко. Не му се искаше да говори с момчето по този въпрос.

– О, съжалявам! – каза то, обаче в гласа му нямаше никакво съжаление. – Но те са били от нашите хора, нали?

– Били са магьосници, ако това искаш да кажеш.

– Смятам, че не би трябвало в училището да приемат от другия вид, не си ли съгласен? Те просто не са същите, никога не са били възпитавани да познават нашите обичаи. Представяш ли си, че някои от тях дори не са чували за „Хогвортс“, докато не получат писмото. Според мен би трябвало да се придържат към старите магьоснически семейства. Как ти е впрочем презимето?

Но преди Хари да успее да отговори, Мадам Молкин каза:

– Готово, моето момче.

И Хари, без да съжалява, че има оправдание да престане да разговаря с момчето, скочи от табуретката.

– Е, предполагам, че ще те видя в „Хогвортс“ – обади се момчето с провлачения глас.

Хари беше доста мълчалив, докато си ядеше сладоледа, който Хагрид му беше купил – шоколадов и малинов с орехови ядки.

– Какво ти е? – попита Хагрид.

– Нищо – излъга Хари.

Спряха да купят пергамент и пачи пера. Хари се поободри, когато намери шише мастило, което сменяше цвета си, докато пишеш. След като напуснаха магазина, попита:

– Хагрид, какво е квидич?

– Олеле, Хари, все забравям колко малко знаеш... Дори не знаеш за квидича!

– Не ме карай да се чувствам още по-загубен – помоли го Хари и разказа на Хагрид за бледото момче при Мадам Молкин.

– ...и той каза, че деца от мъгълски семейства изобщо не би трябвало да се приемат...

– Ти не си от мъгълско семейство. Ако той знаеше кой си всъщност... Той е израснал с твоето име, щом родителите му са магьосници... Нали видя хората в „Продънения котел“? И изобщо к'во ли знае той за т'ва! Някои от най-добрите, дето съм виждал, бяха единствените вълшебници сред дълго родословие от мъгли... Я помисли за майка си! Пък гледай к'ва сестра имала!

– Та какво е квидич?

– Това е нашият спорт. Магьоснически спорт – нещо като... като футбола в мъгълския свят... Всички се интересуват от квидич. Играе се високо във въздуха, на метли и с четири топки... Трудничко ми е да обясня правилата.

– А какво са „Слидерин“ и „Хафълпаф“?

– Училищни домове. Има четири. Всички казват, че тия в „Хафълпаф“ са банда бездарници, ама...

– Бас държа, че ще бъда в „Хафълпаф“ – заяви Хари мрачно.

– По-добре „Хафълпаф“, отколкото „Слидерин“ – каза Хагрид навъсено. – Всички магьосници, дето станаха зли, са ходили в „Слидерин“. Ти-знаеш-кой е един от тях.

– Вол... извинявай... Ти-знаеш-кой е учил в „Хогвортс“?

– Преди много, много години.

Купиха учебниците на Хари в един магазин, наречен „Флориш и Блотс“, където полиците бяха претъпкани до тавана с книги, дебели колкото павета и подвързани в кожа; книги, големи колкото пощенски марки с копринени подвързии; книги, изпълнени с чудновати символи, и няколко книги, които не съдържаха нищичко. Дори Дъдли, който никога не четеше нищо, би полудял от желание да спипа няколко от тях. Хагрид трябваше почти насила да откъсне Хари от „Проклятия и контрапроклятия (Омагьосай приятелите си и замотай враговете си с най-модерните отмъщения: окапване на косата, омекване на краката, връзване на езика и много, много други)“ от професор Виндиктус Виридиан.

– Опитвах се да открия как да прокълна Дъдли.

– Не казвам, че това не е добра идея, ама ти не бива да използваш магия в мъгълския свят, освен при много необичайни обстоятелства –

каза Хагрид. – А засега и без туй не можеш да сториш някое от тия проклетия. Има много да учиш, дорде стигнеш до туй равнище.

Освен това Хагрид не позволи на Хари да купи котел от чисто злато („В твоя списък пише оловен“), обаче намериха хубава везна за теглене на съставки за отвари и сгъваем месингов телескоп. След това посетиха аптеката, която беше достатъчно заплменяваща, за да може да ги обезщети за ужасната си миризма – смес от развалени яйца и прогнило зеле. На пода стояха бурета с лигави вещества, стените бяха покрити с буркани с билки, сушени корени и яркоцветни прахове, от тавана висяха връзки пера, нанизани от зъби и омотани животински нокти. Докато Хагрид пръчваше на мъжа зад тезгяха известно количество от някои основни съставки за отвари за Хари, самият Хари оглеждаше сребърни рогове от еднорог по двайсет и един галеона всеки и миниатюрни блестящи бръмбарски очи (пет кнута за черпак).

Пред аптеката Хагрид провери още веднъж списъка на Хари.

– Остава само магическата ти пръчка... О, да, и не съм ти купил още подарък за рождения ден.

Хари усети как се изчерви.

– Няма нужда да ми купуваш...

– Знам, че няма нужда. Знаеш ли к'во, ще ти купя животното. Не жаба. На жабите още преди години им мина модата... ще ти се смеят. Котки пък хич не обичам, от тях ме хваща кихавицата. Ще ти купя сова. Всички дечурлига искат сови, за много работи ги бива – носят ти пощата и к'во ли не.

Двайсет минути по-късно излязоха от Търговския център за сови „Айлопс“, който беше тъмен и изпълнен с шумолене и със святкащи очи, бляскави като скъпоценни камъни. Сега Хари носеше голям кафез, в който седеше красива полярна сова, дълбоко заспала с глава под крилото. Хари не можеше да сдържи заекващите си благодарности и звучеше точно като професор Куиръл.

– Ама моля ти се, няма защо – каза Хагрид трогнато. – Предполагам, че не си получавал кой знае колко подаръци от ония Дърсли. Сега ни остава само „Оливандър“... Това е единственият магазин за магически пръчки, а ти трябва да получиш най-добрата.

Магическа пръчка... Това бе очаквал Хари през цялото време. Последният магазин беше тесен и занемарен. С олющени златни букви над вратата пишеше „Оливандър: Производство на доброкачествени магически пръчки от 382 г. пр.Хр.“ В прашната витрина върху избеляла пурпурна възглавничка лежеше една-единствена магическа пръчка.

Когато пристъпиха вътре, някъде в дъното на магазина звънна камбанка. Помещението беше съвсем мъничко и празно, с изключение на един-единствен тънкокрак стол, на който Хагрид седна, за да чака. Хари изпита странното чувство, че е влязъл в много специална библиотека. Преглътна сума нови въпроси, които тъкмо сега му дойдоха на ум, и вместо това взе да оглежда хилядите тесни кутийки, натрупани грижливо чак до тавана. По някаква причина кожата на врата му настръхна. Дори прахът и тишината тук като че ли трептяха от потайна магия.

– Добър ден! – каза тих глас.

Хари подскочи. Навярно Хагрид също беше подскочил, защото прозвуча силен хрущящ звук и той бързо стана от тънкокракия стол.

Пред тях стоеше възрастен мъж, чиито големи бледи очи светеха като луни в сумрака на магазина.

– Здравейте! – каза Хари смутено.

– А, да – рече мъжът. – Да, да. Мислех си, че скоро ще ви видя, Хари Потър. – Не го каза като въпрос. – Имате очите на майка си. Като че ли беше вчера, когато тя дойде тук да си купи първата магическа пръчка. Двайсет и шест сантиметра дълга, свистяща, направена от върба. Чудесна магическа пръчка за добри магии!

Господин Оливандър пристъпи по-близо до Хари. А на Хари му се искаше другият поне да примигне. Тези сребристи очи бяха страшнички.

– Баща ви обаче предпочете махагонова магическа пръчка. Двайсет и осем сантиметра. Гъвкава. С малко повече сила и отлична за трансфигурация. Е, казвам, че баща ви я предпочете... но всъщност магическата пръчка си избира магьосника, естествено.

Господин Оливандър беше се приближил толкова, че двамата почти допираха носовете си. Хари се виждаше отразен в тези мъгляви очи.

– А това е от...

Господин Оливандър докосна мълниеvidния белег на челото на Хари с един от дългите си бели пръсти.

– Със съжаление трябва да призная, че аз продадох магическата пръчка, която го е направила – каза тихо. – Трийсет и пет сантиметра. Бодлива зеленика. Могъща магическа пръчка, но в неподходящи ръце... Ако знаех какво ще тръгне да прави тя по света...

Поклати глава и тогава – за най-голямо облекчение на Хари – зърна Хагрид.

– Рубиъс! Рубиъс Хагрид! Как се радвам да те видя пак... Дъб, четирийсет и един сантиметра, доста огъваема, нали?

– Да, тъй беше, сър – отговори Хагрид.

– Добра магическа пръчка беше тя. Но предполагам, че са ти я счупили на две, когато те изключиха? – каза господин Оливандър, станал изведнъж строг.

– Тъж... да, счупиха я, да – отговори Хагрид, като пристъпяше от крак на крак. – Обаче все още си пазя парчетата – добави бодро.

– Но не ги използваш? – попита господин Оливандър рязко.

– О, не, сър – каза Хагрид бързо.

Хари забеляза, че докато говореше, великанът стисна здраво розовия си чадър.

– Хммм – проточи господин Оливандър, като стрелна Хагрид с проницателен поглед. – А сега... господин Потър. Хайде да видя.

Извади от джоба си дълга мерителна лента със сребърни маркировки.

– С коя ръка ще държите пръчката?

– Ами... аз съм десняк – каза Хари.

– Протегнете си ръката. Така.

Той измери Хари от рамото до пръстите, после от китката до лакътя, от рамото до пода, от коляното до подмишницата и обиколката на главата. Докато мереше, каза:

– Всяка Оливандърова пръчка има сърцевина от могъщо магическо вещество, господин Потър. Използваме косми от единорог, пера от опашката на феникс и сърдечни нишки от змейове. Няма две еднакви Оливандърски пръчки, също както два единорога, два змея или два феникса не са напълно еднакви. И естествено, никога няма да получите еднакво добри резултати с пръчката на друг магьосник.

Внезапно Хари осъзна, че мерителната лента мери сама разстоянието между ноздрите му. Господин Оливандър припакаше между полиците и сваляше кутии.

– Достатъчно – каза той и лентата падна на купчинка на пода.

– Добре, господин Потър. Опитайте тази. Буково дърво и змейска сърдечна нишка. Двайсет и три сантиметра. Хубава и гъвкава. Просто я вземете и я размахайте.

Хари взе магическата пръчка и чувствайки се глупаво, я поразмаха, но господин Оливандър почти веднага я изтръгна от ръката му.

– Кленово дърво и перо от феникс. Осемнайсет сантиметра. Доста пъргава. Опитайте...

Хари опита, но едва беше вдигнал пръчката, когато господин Оливандър му взе и нея.

– Не, не... ето, абанос и косми от еднорог, двайсет и два сантиметра, жилава. Хайде, хайде, опитайте я!

Хари опитваше. И опитваше. Нямаше представа какво очаква господин Оливандър. Купчината от изпробвани магически пръчки върху тънкокракия стол растеше ли, растеше, но колкото повече пръчки вадеше господин Оливандър, толкова по-щастлив изглеждаше.

– Труден клиент, а? Не се тревожете, ще ви намерим свършено подходящата тук някъде... Дали пък... да, защо не... необичайна комбинация... бодлива зеленика и фениксово перо, двайсет и осем сантиметра, чудесна и податлива.

Хари взе магическата пръчка. Усети внезапна топлина в пръстите си. Вдигна пръчката над главата си, замахна със свистене през прашния въздух и от върха ѝ се стрелна като фойерверк същински поток от червени и златисти искри, които хвърлиха танцуващи светлинни петна по стените. Хагрид се провикна и изръкопляска, а господин Оливандър възкликна:

– О, браво! Да, наистина, о, чудесно! Тъй, тъй, тъй... Колко любопитно... много любопитно...

Той върна пръчката на Хари в кутията ѝ и я уви в амбалажна хартия, като продължаваше да мърмори:

– Любопитно... любопитно...

– Извинете – каза Хари, – но какво е любопитното?

Господин Оливандър впери в Хари бледия си взор.

– Помня всяка магическа пръчка, която съм продал, господин Потър. Всички до една. Работата е там, че този феникс, чието опаше перо е във вашата магическа пръчка, даде още едно перо... само едно. Наистина е много странно, че вие сте предназначен за тази магическа пръчка, след като сестра ѝ... да, сестра ѝ ви нанесе този белег.

Хари преглътна.

– Да, трийсет и пет сантиметра. Бодлива зеленика. Наистина е чудно как стават тези неща. Помнете, магическата пръчка си избира магьосника... Мисля, че трябва да очакваме велики неща от вас, господин Потър... В края на краищата Онзи-който-не-бива-да-се-назовава извърши велики неща... ужасни, да, но велики.

Хари потръпна. Не беше сигурен дали харесва особено господин Оливандър. Плати седем златни галеона за своята магическа пръчка, а после господин Оливандър ги изпрати с поклони от магазина си.

* * *

Слънцето в късния следобед стоеше ниско на небето, когато Хари и Хагрид се връщаха обратно по улица „Диагон-али“, обратно през стената, обратно през „Продънения котел“, който сега беше празен. Хари не продума, докато вървяха надолу по пътя. Дори не забелязаха колко настойчиво ги зяпаха хората в метрото, както бяха натоварени с всичките си странно оформени пакети и със спящата полярна сова в скута на Хари. Изкачиха се по друг ескалатор и излязоха на гара Падингтън. Хари осъзна къде се намира едва когато Хагрид го тупна по рамото.

– Имаме време да хапнем, преди да тръгне влакът ти – каза.

Купи по един хамбургер и двамата седнаха на пластмасови столове да ги изядат. Хари непрестанно се оглеждаше. Всичко му се струваше някак особено.

– Добре ли си, Хари? Много си мълчалив – обади се Хагрид.

Хари не беше сигурен дали може да обясни. Току-що бе прекарал най-хубавия рожден ден в живота си. Въпреки това се опитваше да намери точните думи, докато дъвчеше сандвича си.

– Всички ме мислят за нещо специално – каза най-после. – Всички онези хора в „Продънения котел“, професор Куиръл, господин Оливандър... Пък аз не разбирам нищо, ама нищичко от магии. Как могат да очакват от мен велики неща? Прочут съм, а дори не мога да кажа с какво съм прочут. Не знам какво се е случило, когато Вол... извинявай... искам да кажа през нощта, когато са умрели родителите ми.

Хагрид се наведе през масата. Под буйната си брада и рунтавите вежди той се усмихваше много мило.

– Не се тревожи, Хари. Много бързо ще се научиш. В „Хогуорте“ всички почват отначало и ти ще се справиш чудесно. Просто бъди какъвто си. Знаем, че е трудно. Ти си избран и това винаги е трудно. Но ще се чувстваш много добре в „Хогуорте“... също като мен в началото... пък и досега си ми е добре, право да си кажа.

Хагрид помогна на Хари да се качи на влака, който щеше да го върне при семейство Дърсли, а после му подаде един плик.

– Билетът ти за „Хогуорте“ – каза. – Първи септември. Гара Кингс Крос... пише го на билета. Пък ако имаш проблеми с ония Дърсли, прати ми писмо по совата. Тя ще знае къде да ме намери... До скоро, Хари!

Влакът потегли от гарата. Хари искаше да гледа Хагрид, докато го изгуби от очи – стана от седалката и притисна нос в стъклото, но само примигна и Хагрид вече беше изчезнал.

ГЛАВА ШЕСТА ПЪТЕШЕСТВИЕТО ОТ ПЕРОН ДЕВЕТ И ТРИ ЧЕТВЪРТИ

Последният месец на Хари със семейство Дърсли не беше весел. Вярно, сега Дъдли така се страхуваше от Хари, та не искаше да стои в една стая с него, а леля Петуния и вуйчо Върнън не заключваха Хари в килера, не го принуждаваха да прави нещо, нито му крещяха – всъщност изобщо не му говореха. Полуужасени и полубесни, те се държаха така, сякаш столът, на който седеше Хари, е празен. Въпреки че това беше в много отношения промяна за добро, след известно време стана потискащо.

Хари си седеше в стаята в компанията на своята сова. Тъй като беше женска, реши да я нарече Хедуиг – име, което бе открил в „История на магията“. Учебниците му бяха много интересни. Той се изтягаше на леглото си и четеше до късно през нощта, докато Хедуиг летеше ту навън, ту навътре през прозореца. За щастие леля Петуния не идваше вече да чисти с прахосмукачката, защото Хедуиг постоянно носеше мъртви мишки. Всяка вечер, преди да си легне, Хари отмяташе по един ден на лист хартия, който беше забол на стената, и отброяваше дните до първи септември.

През последния ден на август сметна, че ще е добре да спомене на леля си и вуйчо си, че трябва да отиде на гара Кингс Крос на другия ден. Затова слезе във всекидневната, където те гледаха забавно шоу по телевизията. Покашля се, за да им съобщи, че е там, и Дъдли изпищя и избяга от стаята.

– Ъъ... вуйчо Върнън?

Вуйчо Върнън изгрухтя, за да покаже, че го слуша.

– Ъъ... Утре трябва да бъда на гара Кингс Крос, за да... за да отида в „Хогвортс“.

Вуйчо Върнън пак изгрухтя.

– Съгласен ли си да ме закараш?

Грухтене. Хари предположи, че то означава „да“.

– Благодаря!

Беше се запътил да се качи пак горе, когато вуйчо Върнън стори невероятното – проговори.

– Странен начин да отидеш в магьосническо училище... с влак. Да не би на всички летящи килимчета да са им счупени крилете?

Хари не каза нищо.

– Къде се намира изобщо това училище?

– Не знам – отговори Хари, като чак сега си даде сметка за това. Извади от джоба си билета, който Хагрид му беше дал.

– Просто трябва да взема влака от перон Девет и три четвърти – прочете той.

Леля му и вуйчо му зяпнаха.

– Кой перон?

– Девет и три четвърти.

– Не говори глупости – каза вуйчо Върнън. – Няма перон Девет и три четвърти.

– Пише го на билета ми.

– Луди – отсече вуйчо Върнън, – луди за връзване, всичките до един! Ще видиш. Само почакай. Добре, ще те откараме до гара Кингс Крос. Бездруго отиваме утре в Лондон, иначе не бих си направил труда.

– Защо ще ходите в Лондон? – попита Хари, опитвайки се да поддържа дружелюбно настроение.

– Ще водим Дъдли в болница – изръмжа вуйчо Върнън. – Трябва да му махнат тая пуста опашка преди да постъпи в „Смелтинг“.

* * *

На другата сутрин Хари се събуди в пет часа, прекалено развълнуван и нервен, за да може да заспи отново. Стана и си обу джинсите, защото не искаше да отиде на гарата с магьосническите си одежди – смяташе да се преоблече във влака. Провери още веднъж списъка си от „Хогвортс“, за да е сигурен, че има всичко, от което се нуждае. Увери се, че Хедуиг е добре затворена в кафеза си, и след това тръгна из стаята, изчакайки семейство Дърсли да станат. Два часа по-късно огромният, тежък куфар на Хари беше натоварен в колата на семейство Дърсли, леля Петуния бе придумала Дъдли да седне до Хари и те потеглиха.

Стигнаха до гара Кингс Крос в девет и половина. Вуйчо Върнън стовари куфара на Хари върху една количка и почна да я бута вместо него. Хари тъкмо си мислеше, че това е особено мило, когато вуйчо Върнън се закова на място срещу пероните със зловна усмивка на лицето.

– Ето на, момче. Перон девет... перон десет. Твоят перон би трябвало да е някъде по средата, ама май не са го построили още, какво ще

кажеш?

Беше съвършено прав, разбира се. Над единия перон висеше голям пластмасов номер девет, над съседния – голям пластмасов номер десет, а по средата – нищо.

– Успешен срок! – каза вуйчо Върнън с още по-зловна усмивка.

Тръгна си, без да продума повече. Хари се обърна и видя как семейство Дърсли си заминават. И тримата се смееха. Устата на Хари пресъхна. Какво, за бога, щеше да прави? Започваше да привлича много странни погледи заради Хедуиг. Трябваше да попита някого.

Спря един минаващ пазач, но не посмя да попита за перон Девет и три четвърти. Пазачът никога не беше чувал за „Хогоуртс“ и когато Хари не можа дори да му каже в коя част на страната се намира, онзи взе да се дразни, като че ли Хари нарочно се правеше на глупав. С отчаяние Хари го попита за влака, който тръгва в единайсет часа, но пазачът отговори, че такъв няма. В края на краищата пазачът си тръгна, като си мърмореше нещо за хората, които само губят времето на другите. Сега Хари се мъчеше усилено да не изпадне в паника. Според големия часовник над таблото за пристигащите влакове му оставаха десет минути, за да се качи на този за „Хогоуртс“, а той нямаше представа как да го стори! Беше зарязан посред гарата с един куфар, който едва можеше да повдигне, с джоб, пълен с магьоснически пари, и с голямата сова.

Хагрид вероятно беше забравил да му каже нещо, което трябваше да направи, като например да чукне по третата тухла вляво, за да влезе в улица „Диагон-али“. Чудеше се дали да не извади магическата си пръчка и да почне да чука по билетния автомат между девети и десети перон.

В този миг точно зад него мина група хора и той дочу няколко думи от разговора им:

– ...претъпкано с мъгли, разбира се...

Хари се обърна. Казала го беше пълна жена, която говореше на четири момчета с огненочервени коси. Всяко от тях буташе пред себе си по един куфар като този на Хари и... те също имаха сови.

С разтуптяно сърце Хари взе да тика количката си подир тях. Те спряха и той също – достатъчно близо, за да чуе разговора им.

– Кой е номерът на перона? – попита майката на момчетата.

– Девет и три четвърти – изписука едно момиченце, също червенокосо, което я държеше за ръката. – Мамо, не може ли и аз да отида...

– Още не си дораснала, Джини, мълчи сега. Хайде, Пърси, ти върви пръв.

Момчето, което изглеждаше най-голямо, тръгна към девети и

десети перон. Хари наблюдаваше, като внимаваше да не примигне, за да не изтърве нещо. Но тъкмо когато момчето достигна границата между двата перона, голяма група туристи плъпнаха пред него и докато се махна и последната раница, момчето беше изчезнало.

– Фред, твой ред е – каза пълната жена.

– Не съм Фред, а съм Джордж – рече момчето. – Жено, чудя се как може да се наричаш наша майка? Не можеш ли да различиш, че съм Джордж?

– Извинявай, Джордж, миличък!

– Само се пошегувах, аз съм Фред – каза момчето и тръгна.

Близнакът му извика след него да побърза и той явно беше бързал, защото секунда по-късно бе изчезнал. Но как го беше направил?

Сега третият брат тръгна забързано към билетната бариера... почти я достигна... и после изведнъж го нямаше никъде.

Нямаше какво друго да се прави.

– Извинете! – обърна се Хари към пълната жена.

– Здравей, моето момче! – откликна тя. – За пръв път ли отиваш в „Хогуортс“? Рон също е нов.

Тя посочи последния, най-малкия от своите синове. Беше висок и слаб като върлина, с лунички, големи ръце и крака и дълъг нос.

– Да – отговори Хари – Работата е там, че не знам как да...

– Как да стигнеш до перона? – каза тя благо и Хари кимна. – Не се тревожи – добави жената. – Трябва просто да тръгнеш право срещу бариерата между пероните девет и десет. Не спирай и не се страхувай, че ще се блъснеш в нея... това е много важно. Най-добре е да го направиш бегом, ако се притесняваш. Хайде, тръгни сега преди Рон.

– Тъъ... добре – отговори Хари.

Обърна количката и се взря в бариерата. Изглеждаше много яка.

Тръгна да върви към нея. Бутаха го хора, запътили се към пероните девет и десет. Хари ускори крачките си. Ще се блъсне право в билетното гише и тогава ще си има неприятности. Наведен над количката, той се затича изтежко... бариерата все повече приближаваше... той нямаше да може да спре... не можеше да овладее количката... оставаше още една стъпка... Хари замижа, готов за сблъсък...

А сблъсък не последва... Той продължи да тича... и отвори очи.

Яркочервен парен локомотив чакаше до перон, пълен с хора. Над него висеше табела с надпис „Експрес «Хогуортс», 11 ч.“ Хари погледна назад и видя на мястото, където преди това беше билетното гише, арка от ковано желязо, на която пишеше „Перон Девет и три четвърти“. Беше

успял.

Дим от парната машина се носеше над бърбещата навалища, докато котки във всякакви цветове се галеха тук-там между краката на хората. Сиви кряскаха раздражено една срещу друга над бърборенето и стърженето от влачене на тежки куфари.

Първите няколко вагона бяха вече претъпкани с ученици, някои висяха по прозорците и говореха с близките си, други се боричкаха за места. Хари избута количката надолу по перона, за да си търси празно място. Мина покрай кръглолико момче, което тъкмо казваше:

– Бабо, пак си загубих жабата.

И Хари чу възрастната жена да въздиша:

– Ох, Невил.

Едно момче с гъсти къдрици беше заобиколено от малка тълпа.

– Дай да погледнем, Лий, хайде!

Момчето вдигна капака на една кутия, която държеше в ръцете си, и хората около него писнаха и се развикаха, когато отвътре се подаде дълъг космат крак.

Хари се провираше през навалищата, докато намери празно купе близо до края на влака. Първо сложи вътре Хедуиг, а после почна да влачи и дърпа куфара си към вратата на вагона. Опита се да го качи по стъпалата, но едва успяваше да повдигне единия му край и два пъти го изтърва върху крака си, от което го заболя.

– Искаш ли помощ? – Оказа се един от близнаците, след които бе минал през билетното гише.

– Да, моля – изпъшка Хари.

– Ей, Фред! Я ела да помогнеш!

С помощта на близнаците куфарът на Хари най-после бе сврян в единия ъгъл на купето.

– Благодаря! – каза Хари и отмести мократа от пот коса от очите си.

– Какво е това? – попита изведнъж единият близък и посочи мъниевидния белег на Хари.

– Да не повярваш! – каза другият близък. – Ти да не си...

– Той е – обади се първият близък и се обърна към Хари. – Нали си ти?

– Кой? – попита Хари.

– Хари Потър – казаха близнаците в един глас.

– А, той ли! – отговори Хари. – Искам да кажа... да, аз съм.

Двете момчета го зяпнаха и Хари усети, че се изчервява. После за негово облекчение долетя глас през отворената врата на влака.

– Фред? Джордж? Тук ли сте?

– Идваме, мамо.

С един последен поглед към Хари близнаците скочиха от влака.

Хари седна до прозореца, откъдето – полускрит – можеше да наблюдава червенокосото семейство и да слуша какво говорят. Майка им тъкмо беше извадила носната си кърпичка.

– Рон, имаш нещо на носа си.

Най-малкото момче опита да се отдръпне, но тя го сграбчи и почна да търка върха на носа му.

– Мамо... стига! – и то успя да се изкопчи.

– Аааа, нима миличкото Роненце има нещичко на нослето си? – каза един от близнаците.

– Млъкни! – сопна му се Рон.

– Къде е Пърси? – попита майка им.

– Сега идва.

Най-големият син се появи и закричи към тях. Вече се беше преоблякъл в широките черни хогоуртски одежди и Хари забеляза на гърдите му лъскава сребърна значка с буквата П.

– Не мога да остана дълго, мамо – каза. – Аз съм отпред. За префектите има две купета...

– О, нима си префект¹¹, Пърси? – попита с вид на много изненадан единият близък. – Трябваше да ни кажеш. Изобщо не знаехме.

– Я почакай, май си спомням, че той спомена нещо – намеси се другият близък. – Веднъж...

– Или два пъти...

– Една минутка...

– Цялото лято...

– Ох, млъкнете! – каза Пърси Префекта.

– И откъде накъде Пърси получи нови одежди? – попита единият близък.

– Защото стана Префект – отговори майка им любвеобилно. – Добре, моето момче. Успешен срок... И ми прати една сова, когато пристигнеш.

Тя целуна по бузата Пърси, който си тръгна. После, майката се обърна към близнаците:

– А вие двамата... да се държите добре тази година. Ако получа още една сова със съобщение, че сте... че сте, вдигнали във въздуха

11. Префект – по-голям ученик, отговорник за дисциплината на по-малките.

някоя тоалетна или...

– Да вдигаме във въздуха тоалетна? Никога не сме вдигали във въздуха тоалетна!

– Но идеята е чудесна! Благодаря мамо!

– Това не е смешно. И да се грижите за Рон.

– Не се тревожи. Миличкото Роненце ще е в добри ръце.

– Млъкни – каза пак Рон.

Той беше вече почти толкова висок, колкото близнаците, а носът му още розовееше, където майка му го бе търкала.

– Ей, мамо, познай... познай кого срещнахме току-що във влака!

Хари се облегна бързо назад, за да не го видят, че гледа.

– Сещаш ли се за онова чернооко момче, което беше до нас на гарата? Знаеш ли кой е?

– Кой?

– Хари Потър!

Хари чу гласа на момиченцето:

– Мамо, може ли да се кача на влака да го видя, моля ти се, мамо...

– Ти го видя вече, Джини, и бедното момче не е нещо, което да зяпаш като в зоологическата градина. Наистина ли е той, Фред? Как разбра?

– Попитах го. Видях белега му. Наистина го има... като мълния.

– Горкото, милото дете... нищо чудно, че беше само. Аз пък се чудех. Толкова възпитано се държа, когато попита как да стигне до перона.

– Това няма значение. Мислиш ли, че помни как изглежда Ти-знаеш-кой?

Изведнъж майка им стана много строга.

– Забранявам ти да го питаш, Фред. Да не си посмял! Като че ли трябва да му се припомня това още от първия учебен ден.

– Добре де, не се горещи толкова.

Прозвуча свирка.

– Побързайте! – каза майка им и трите момчета се качиха във влака.

Наведоха се през прозореца, за да ги целуне тя за сбогом, а сестричката им заплака.

– Недей, Джини, ще ти пратим безброй сови.

– Ще ти пратим една хогуортска тоалетна чиния.

– Джордж!

– Само се шегувам, мамо.

Влакът потегли. Хари видя как майката на момчетата им махаше, а

сестричката им – полузасмяна, палуразплакана – тичаше покрай влака, докато той набра прекалено голяма скорост. Тогава тя изостана и само махаше.

Хари наблюдаваше как момиченцето и майка му изчезнаха, когато влакът направи завой. Къщи профучаваха покрай прозореца. Сърцето на Хари подскочи от вълнение. Не знаеше към какво отива, но то непременно беше по-добро от онова, което оставяше зад себе си.

Вратата на купето се плъзна, отвори се и вътре влезе най-малкото червенокосо момче.

– Седи ли някой там? – попита то и посочи мястото срещу Хари. – Всичко останало е заето.

Хари поклати глава и момчето седна, хвърли поглед към него, а после бързо надникна през прозореца, като се престори, че не го е погледнало. Хари видя, че все още има черно петно на носа си.

– Хей, Рон!

Близнаците се появиха пак.

– Слушай, отиваме до средата на влака... там Лий Джордън имал една гигантска тарантула.

– Добре – промърмори Рон.

– Хари – започна другият близък, – ние представихме ли ти се? Фред и Джордж Уизли. А това е Рон, нашият брат. Хайде, ще се видим после.

– Чао! – казаха Хари и Рон.

Близнаците затвориха вратата на купето след себе си.

– Ти наистина ли си Хари Потър? – изтърси Рон.

Хари кимна.

– Аха... Аз пък си помислих, че е някоя от шегите на Фред и Джордж – каза Рон. – И наистина ли имаш... нали се сещаш... – Той посочи челото на Хари.

Хари отдръпна бретона си, за да покаже мълниевидния белег. Рон се ококори.

– Значи там Ти-знаеш-кой...

– Да – отговори Хари, – обаче не си спомням.

– Нищо ли? – попита Рон нетърпеливо.

– Е... помня силна зелена светлина, обаче нищо повече.

– Олеле! – каза Рон, остана няколко мига загледан в Хари, а после – сякаш изведнъж е осъзнал какво върши – бързо погледна пак през прозореца.

– Във вашето семейство всички ли са магьосници? – попита Хари,

който намираше Рон за точно толкова интересен, колкото Рон намираше него.

– Във... да, мисля – отвърна Рон. – Мама май че има един втори братовчед, който е счетоводител, ама никога не говорим за него.

– Сигурно знаеш вече сума магии.

Семейство Уизли явно принадлежаха към един от онези стари магьоснически родове, за които говореше бледото момче на улица „Диагон-али“.

– Чувах, че си живял с мъгли – каза Рон. – Какви са те?

– Ужасни... е, не всички. Обаче леля и вуйчо, и братовчед ми са. Искане ми се да съм имал трима братя магьосници.

– Петима – поправи го Рон. По някаква причина изглеждаше унил. – Аз съм шестият от нашето семейство, който постъпва в „Хогуорте“. Може да се каже, че трябва да оправдая големи очаквания. Бил и Чарли вече завършиха... Бил беше отличник, а Чарли – капитан на отбора по квидич. Сега Пърси стана префект. Фред и Джордж вършат доста дивотии, ама все пак получават добри бележки и всички ги намират за много забавни. Очакват и аз да съм такъв добър ученик като другите, но ако съм, няма да е чудо голямо, защото те са били такива преди мен. А с петима братя никога не получаваш нещо ново. Имам старите одежди на Бил, старата магическа пръчка на Чарли и стария плъх на Пърси.

Рон бръкна в сакото си и извади един дебел сив плъх, който спеше.

– Името му е Скабърс и за нищо не става. Почти никога не се събужда. Пърси получи от татко сова, задето стана префект, ама не можахме да си позво... искам да кажа, че вместо това аз получих Скабърс.

Рон се изчерви до ушите. Явно смяташе, че е казал прекалено много, защото пак се загледа през прозореца.

Хари не смяташе, че има нещо лошо в това да не можеш да си позволиш да си купиш сова. В края на краищата през целия си живот допреди един месец той никога не беше имал пари и разказа на Рон всичко – че трябваше да носи старите дрехи на Дъдли и никога не получаваше истински подаръци за рождения си ден. Това изглежда ободри Рон.

– ...и докато Хагрид не ми каза, изобщо не знаех, че съм магьосник, нито знаех нещо за родителите си, нито за Волдемор...

Рон ахна.

– Какво има? – попита Хари.

– Каза името на Ти-знаеш-кого! – отговори Рон поразен. – Мислех, че особено ти...

– Не се опитвам да бъда храбър или нещо подобно, като казвам

името – заяви Хари. – Никога не съм знаел, че не бива да се казва. Разбираш ли? Трябва да науча много неща... Обзалагам се – добави той, като произнесе за пръв път нещо, което го тревожеше много напоследък, – обзалагам се, че ще съм най-слабият в класа.

– Няма да си. Сума ученици идват от мъгълски семейства и се научават много бързо.

Докато си говореха, влакът ги беше извел от Лондон. Сега се носеха покрай поля, пълни с крави и овце. Известно време мълчаха и наблюдаваха как полетата и пътищата профучаваха край тях. Към дванайсет и половина по коридора се чу силно дрънчене и една усмихната жена с трапчинки бутна вратата и каза:

– Да искате нещо от количката, милички?

Хари, който не беше закусил, скочи на крака, но Рон пак се изчерви до ушите и промърмори, че си носел сандвичи. Хари излезе в коридора.

У семейство Дърсли никога не беше имал пари за лакомства и сега, когато в джобовете му дрънчаха злато и сребро, беше готов да си купи толкова десерти „Марс“, колкото можеше да носи... но жената нямаше „Марс“. Имаше обаче „Всякаквокусови бобчета на Бърти Бот“, „Най-добрата надуваема дъвка Друбъл“, „Шоколадови жаби“, „Тиквен пай“, „Котелни сладкиши“, „Лакрицови магически пръчки“ и много други странни неща, които Хари не беше виждал през целия си живот. За да не се мине, той взе по няколко от всички и плати на жената единайсет сребърни сикли и седем бронзови кнута.

Рон се ококори, когато Хари донесе всичко в купето и го изсипа на едно свободно място.

– Гладен си, а?

– Умирам от глад – отговори Хари и отхапа голям залък от тиквения сладкиш.

Рон бе извадил безформен пакет и го разви. Вътре имаше четири сандвича. Той раздели двете филии на един от тях и каза:

– Тя вечно забравя, че не обичам осолено телешко.

– Размени го с един от тези – обади се Хари и му подаде един сладкиш. – Хайде...

– Това няма да ти хареса, много е сухо – каза Рон. – Тя няма много време – добави бързо – с петима като нас.

– Хайде, вземи си пай – настоя Хари, който никога досега не бе имал какво да дели с някого, нито пък някого, с когото да дели каквото и да било. Испита хубаво чувство, когато си седеше с Рон, и двамата постепенно излапаха всичките пайове и сладкиши на Хари (а

сандвичите лежаха встрани забравени).

– Какво е това? – попита Хари и вдигна пакет „Шоколадови жаби“.

– Не са истински жаби, нали?

– Не – каза Рон. – Ама виж каква е картичката. Липсва ми Агрипа.

– Какво?

– Ох, разбира се, ти не можеш да знаеш... В шоколадовите жаби има картички, разбираш ли, за да ги събираш... Прочути магьосници. Имам около петстотин, ама нямам Агрипа и Птолемей.

Хари разви своята шоколадова жаба и взе картичката. На нея се виждаше лице на мъж. Той носеше очила с формата на полумесец, имаше дълъг гърбав нос и буйна сребриста коса, брада и мустаци. Под снимката стоеше името Албус Дъмбълдор.

– Значи това е Дъмбълдор! – възкликна Хари.

– Не ми казвай, че никога не си чувал за Дъмбълдор! – каза Рон. – Ще ми дадеш ли една жаба? Може да ми се падне Агрипа... благодаря...

Хари обърна картичката и зачете:

„АЛБУС ДЪМБЪЛДОР, директор на «Хогвортс»

Смятан от мнозина за най-големия магьосник на нашето време, професор Дъмбълдор е прочут най-вече с победата си над черния магьосник Гриндълуолд през 1945 година, с откриването на дванайсетте употреби на змейската кръв и с работата си по алхимия заедно със своя съдружник Николас Флаemel. Професор Дъмбълдор обича камерна музика и боулинг с десет кегли.“

Хари обърна пак картичката и за своя изненада видя, че лицето на Дъмбълдор беше изчезнало.

– Няма го!

– Е, не можеш да очакваш да виси тук цял ден – каза Рон. – Ще се върне. Не, пак ми се падна Моргана, а май че имам шест от нея... искаш ли я? Можеш да си почнеш колекцията.

Очите на Рон се насочиха към купчината шоколадови жаби, които чакаха да бъдат развити.

– Заповядай! – подкани го Хари. – Ама в света на мъгълите хората си остават на снимките.

– Тъй ли? Как, изобщо ли не мръдват? – Рон изглеждаше смаян. – Жестоко!

Хари се ококори, когато Дъмбълдор се намести пак на снимката на

неговата картичка и лекичко му се усмихна. Рон беше по-заинтересован да яде жабите, отколкото от картичките с „Прочути магьосници“, но Хари не можеше да отвърне очи от тях. Скоро той имаше не само Дъмбълдор и Моргана, а и Хенгист от Уудкрофт, Олберик Гръниън, Цирцея, Парацелзий и Мерлин. Най-после откъсна поглед от друидката Клиодна, която си чешеше носа, и отвори един пакет с „Всякаквокусови бобчета на Бърти Бот“.

– Трябва да внимаваш с тези – предупреди го Рон. – Като пишат всякакъв вкус, наистина имат предвид всякакъв вкус... разбираш ли, ще срещнеш всичките обикновени вкусове като шоколад, мента и портокал, ама може да попаднеш на спанак, дроб и шкембе. Джордж мисли, че веднъж хапнал едно с вкус на таласъм.

Рон взе зелено бобче, огледа го внимателно и захапа крайчето.

– Брр-пфу... виждаш ли? Брюкселско зеле.

Прекараха си славно, докато ядоха всякаквокусови бобчета. На Хари се паднаха препечен хляб, кокосов орех, ягода, къри, трева, кафе, сардина и той дори се престаши да гризне крайчето на едно сиво, което Рон не искаше да докосне и което се оказа чер пипер.

Пейзажите, които летяха край прозореца, ставаха все по-дивни. Спретнатите ниви бяха свършили. Сега имаше гори, кривуличещи реки и тъмнозелени хълмове.

На вратата на купето се почука и влезе кръглоликото момче, което Хари бе отминал на перон Девет и три четвърти. Изглеждаше, сякаш му се плаче.

– Извинете – каза, – ама да сте виждали една жаба?

Когато поклатиха глави, то изхленчи:

– Загубих я! През цялото време бяга от мен!

– Ще се намери – обади се Хари.

– Да – рече момчето отчаяно. – Но ако я видите...

И си тръгна.

– Не разбирам защо се тревожи толкова – каза Рон. – Ако аз бях донесъл жаба, бих я загубил колкото може по-скоро. Като се има предвид, че нося Скабърс, всъщност нямам право да говоря.

Плъхът все още дремеше в скута на Рон.

– Би могъл да умре и никой няма да забележи разликата – каза Рон презрително. – Вчера се опитах да го направя жълт, за да стане по-интересен, ама заклинанието не подейства. Ще ти покажа, виж...

Разрови куфара си и извади много охлузена магическа пръчка. На места беше нащърбена и нещо бяло проблясваше на върха ѝ.

– Косъмът от еднорог почти се подава. Както и да е...

Тъкмо бе вдигнал пръчката, когато вратата на купето пак се отвори. Безжабото момче се връщаше, но този път водеше и едно момиче. То вече беше облякло новите си хогоуртски одежди.

– Някой да е виждал една жаба? Невил е загубил своята – съобщи момичето. Имаше властен глас, дълга гъста кафява коса и доста големи предни зъби.

– Вече му казахме, че не сме я виждали – отговори Рон, но то не го слушаше. Гледаше магическата пръчка в ръката му.

– О, магия ли ще правиш? Хайде да видим.

И седна. Рон изглеждаше смутен.

– Тъъ... добре.

После се покашля.

– Слънце, цвете, масло, мях,
жълт да стане този плъх.

Той размахва пръчката, обаче не се случи нищо. Скабърс остана сив и дълбоко заспал.

– Сигурен ли си, че това е правилното заклинание? – попита момичето. – Не може да се каже, че е добро, а? Аз опитах няколко лесни заклинания, просто за да пробвам, и всичките действиха. В моето семейство никой ни най-малко не е магьосник и беше страхотна изненада, когато получих писмото, но бях много доволна, разбира се... Искам да кажа, че доколкото съм чувала, това е най-доброто училище за магическо изкуство... Научила съм наизуст всичките учебници, разбира се, надявам се, че ще е достатъчно... Впрочем аз съм Хърмаяни Грейнджър, а вие как се казвате?

Тя избъбри всичко това много бързо.

Хари погледна Рон и му олекна, като разбра по слисаното му лице, че и той не е научил наизуст всичките учебници.

– Аз съм Рон Уизли – промърмори Рон.

– Хари Потър – каза Хари.

– Наистина ли? – възкликна Хърмаяни. – Знам всичко за теб, разбира се... Купих си няколко книги в повече за допълнителна подготовка и за теб пише в „Съвременна история на магията“, и във „Възход и падение на Черните изкуства“, и във „Велики магически събития на двайсети век“.

– За мен ли? – попита Хари, който се почувства просто замаян.

– Божичко, не си ли знаел? Ако бях на твоето място, щях да открия всичко, което бих могла – каза Хърмаяни. – Знае ли някой от вас в кой дом ще бъдете? Аз поразпитах и се надявам да съм в „Грифиндор“, струва ми се определено най-добрият, научих, че самият Дъмбълдор е бил там, но предполагам, че и в „Рейвънклоу“ не би било зле... Както и да е, трябва да вървим да търсим жабата на Невил. Слушайте, вие двамата ще направите добре да се преоблечете, защото предполагам, че скоро ще пристигнем.

И излезе от купето, като отведе със себе си безжабото момче.

– В който и дом да съм, надявам се тя да не е там – каза Рон и хвърли магическата пръчка в куфара си. – Глупаво заклинание... Джордж ми го каза и се обзалагам, че е знаел, че нищо не струва.

– В кой дом са братята ти? – попита Хари.

– В „Грифиндор“ – отговори Рон. Изглеждаше пак обзет от униние. – Мама и татко също са били там. Не знам какво ще кажат, ако аз не съм. Не вярвам в „Рейвънклоу“ да е особено лошо, ама представи си, ако ме сложат в „Слидерин“.

– Това е домът, в който е бил Вол... искам да кажа Ти-знаеш-кой, нали?

– Да – каза Рон и се отпусна на седалката с потиснат вид.

– Знаеш ли, струва ми се, че краищата на мустаците на Скабърс станаха малко по-светли – рече Хари, опитвайки се да отвлече мислите на Рон от домовете. – А какво правят сега двамата ти най-големи братя, когато вече са завършили?

Хари се питаше какво ли работи един магьосник, след като е завършил училище.

– Чарли е в Румъния и изследва змейове, а Бил е в Африка и работи нещо за „Гринготс“ – отговори Рон. – А чу ли за „Гринготс“? „Пророчески вести“ се занимаваше дни наред с това, но предполагам, че при мъгли не можеш да го получаваш... Някой се е опитал да ограби един от строго охраняваните трезори.

Хари зяпна.

– Вярно ли? И какво е станало с него?

– Нищо и затова е такава голяма новина. Не са го заловили. Баща ми смята, че трябва да е бил някой могъщ Черен магьосник, за да успее да надхитри „Гринготс“. Обаче мислят, че нищо не е взел, и това е странното. Естествено, всички се плашат, когато стане подобно нещо, защото Ти-знаеш-кой може да стои зад цялата работа.

Хари взе да премисля тази новина. Почваше да изпитва тръпка на

страх всеки път, когато се споменаваше Ти-знаеш-кой. Предполагаше, че това е част от навлизането му в магическия свят, обаче преди това – когато можеше да каже „Волдеморт“, без да се тревожи – се беше чувствал много по-спокоен.

– Кой е твоят отбор по квидич? – попита Рон.

– Тъъ... не знам нито един – призна Хари.

– Какво?! – Рон изглеждаше потресен. – Ще видиш, това е най-хубавата игра в света... – и се впусна да обяснява всичко за четирите топци и за разположението на седемте играчи, да описва прочути мачове, на които бе присъствал с братята си, и метлата, която би искал да си купи, ако имаше парите. Тъкмо описваше на Хари по-големите тънкости на играта, когато вратата на купето отново се отвори, но този път не беше нито безжабото момче Невил, нито Хърмаяни Грейнджър.

Влязоха три момчета и Хари моментално позна средното: беше бледият му познайник от магазина за одежди на Мадам Молкин. Той гледаше Хари с много по-голям интерес, отколкото бе проявил там, на улица „Диагон-али“.

– Вярно ли е. – попита то? – Из целия влак се говори, че Хари Потър е в това купе. Значи си ти, така ли?

– Да – отвърна Хари. Огледа другите двама. Те бяха набити и изглеждаха крайно злобни. Застанали от двете страни на бледото момче, приличаха на бодигардове.

– О, това е Краб, а това е Гойл – каза бледото момче нехайно, като забеляза накъде гледа Хари. – Моето име е Малфой, Драко Малфой.

Рон се закашля, което може би беше опит да прикрие едно хихикане. Драко Малфой¹² го погледна.

– Името ми май ти се струва смешно, а? Няма нужда да питам ти кой си. Баща ми каза, че всички Уизли имат червени коси, луничави лица и повече деца, отколкото могат да изхранят. – Обърна се пак към Хари. – Скоро ще откриеш, че някои магьоснически семейства са много по-добри от други, Потър. Не ти трябва да се сприятеляваш с неподходящия вид. – Той подаде ръка да се ръкува с Хари, но Хари не я пое.

– Мисля, че мога да реша сам кой е неподходящият вид, благодаря – отвърна хладно.

Драко Малфой не се изчерви, обаче по бледите му бузи се появи лека розовина.

– На твое място бих бил по-предпазлив, Потър – каза бавно. – Ако

12. Драко Малфой – от „дракон“ (лат.) и „зловрен“ (фр.) – Б.пр.

не си по-учтив, може да ти се случи нещо като на родителите ти. И те не били разбрали какво е добро за тях. Навъртай се ти около паплач като Уизлиевци и она Хагрид и ще се заразиш.

Хари и Рон скочиха на крака. Лицето на Рон беше червено като косата му.

– Кажй го пак – сопна се той.

– О, искате да се биете с нас? – надсмя им се Малфой.

– Освен ако не напуснете още сега – каза Хари по-храбро, отколкото се чувстваше, защото Краб и Гойл бяха доста по-едри от него и Рон.

– Но ние не искаме да напуснем, нали, момчета? Изядохме си закуските, пък вие все още си имате.

Гойл посегна към шоколадовите жаби до Рон... Рон се хвърли напред, но още преди да е докоснал Гойл, натрапникът нададе ужасен вой. Плъхът Скабърс висеше на пръста му, забил острите си малки зъби дълбоко в костта... Краб и Малфой се отдръпнаха заднешком, докато Гойл с писъци размахваше Скабърс в кръг, а когато плъхът най-сетне излетя и се блъсна в прозореца, тримата мигновено изчезнаха. Може би мислеха, че между сладкишите се крият още плъхове, или пък бяха чули стъпки, защото секунда по-късно влезе Хърмаяни Грейнджър.

– Какво е станало тук? – попита тя, като гледаше всичките сладкиши по пода и Рон, който тъкмо вдигаше Скабърс за опашката.

– Струва ми се, че е нокаутиран – каза Рон на Хари. После разгледа Скабърс по-отблизо. – Не... май не е... пак е заспал.

Така и беше.

– Запознавал ли си се с Малфой преди?

Хари му обясни за срещата на улица „Диагон-али“.

– Чувал съм за неговото семейство – каза Рон мрачно. – Те били едни от първите, които се върнали на наша страна, след като Ти-знаешкой изчезнал. Казали, че били омагьосани. Татко не им вярва. Твърди, че бащата на Малфой нямал нужда от оправдание, за да премине към Тъмната страна. – После се обърна към Хърмаяни. – Можем ли да ти услужим с нещо?

– Ще направите добре, ако си облечете по-бързо одеждите. Токущо ходих напред във влака да питам машиниста и той каза, че след малко пристигаме. Да не сте се били? Ще си имате неприятности още преди да сме пристигнали!

– Скабърс се би, не ние – каза Рон, като й се начумери. – Имаш ли нещо против да излезеш, докато се преобличаме?

– Добре де... Влязох тук само защото всички навън се държат

много детински и тичат нагоре-надолу по коридорите – заяви Хърмаяни презрително. – А между другото, ти имаш нещо мръсно на носа си, знаеш ли?

Когато си тръгна, Рон я изгледа ядосано. Хари надникна през прозореца. Притъмняваше. Той видя планини и гори под едно тъмновиолетово небе. Влакът като че ли забавяше ход. Той и Рон си свалиха саката и навлякоха дългите черни одежди. На Рон му бяха малко къси – отдолу се подаваха маратонките му. Във влака проехтя глас:

– След пет минути ще пристигнем в „Хогуортс“. Моля, оставете багажа си във влака, ще ви го докарат отделно до училището.

На Хари му се сви стомахът от притеснение. Забеляза, че и Рон изглежда бледен под луничките си. Натъпкаха джобовете си с последните сладкиши и се присъединиха към навалицата в коридора. Влакът съвсем забави ход и накрая спря. Децата се блъскаха към вратата и излязоха на мъничък тъмен перон. Хари потрепери в студения нощен въздух. После се появи един фенер, заподскача над главите на учениците и Хари чу познат глас:

– Първокурсниците! Първокурсниците – насам! Всичко наред ли е, Хари?

Едрото космато лице на Хагрид засия над морето от глави.

– Хайде, след мен... Има ли още първокурсници? Внимавайте къде стъпвате! Първокурсниците – след мен!

Като се плъзгаха и препъваха, те последваха Хагрид надолу по нещо, което сякаш беше стръмна тясна пътека. От двете им страни бе толкова тъмно, та Хари си помисли, че там трябва да има гъсти дървета. Никой не говореше много. Невил, момчето, което постоянно губеше жабата си, подсмръкна веднъж-дваж.

– Подир миг ще видите за пръв път „Хогуортс“ – провикна се Хагрид през рамо, – точно зад този завой.

Последва силно „Ооооо!“.

Тясната пътечка завърши внезапно на брега на голямо черно езеро. Кацнал на върха на висока канара на отсрещната страна, с грейнали прозорци под звездното небе, се издигаше голям замък с много кули и кулички.

– Не повече от четирима в лодка! – извика Хагрид, като посочи цяла флотилия от малки лодки, които чакаха във водата до брега. Хари и Рон бяха последвани в тяхната лодка от Невил и Хърмаяни.

– Всички ли се качиха? – гръмна гласът на Хагрид, който имаше самостоятелна лодка. – Хайде тогава... НАПРЕД!

И цялата флотилия се задвижи наведнъж, плъзгайки се по езерото, което беше гладко като стъкло. Всички мълчаха, вперили очи в големия замък над тях. Той се извисяваше все повече, докато доближаваха канарата.

– Долу главите! – кресна Хагрид, когато първите лодки достигнаха скалата.

Всички наведоха глави и малките лодки минаха през една завеса от бръшлян, която прикриваше широк отвор в предната страна на канарата. Понесоха се през тъмен тунел, който като че ли ги отвеждаше точно под замъка, докато стигнаха до един вид подземно пристанище, където слязоха върху скали и камъчета.

– Ей ти! Твоя ли е тази жаба? – попита Хагрид, който проверяваше лодките, след като всички бяха слезли от тях.

– Тревър! – извика Невил щастливо и протегна ръце.

После се изкатериха по един ход в скалата, следвайки фенера на Хагрид, и най-сетне излязоха на гладка влажна трева в сянката на замъка. Изкачиха се по каменна стълба и се струпаха пред огромната дъбова входна порта.

– Всички ли са тук? Ей, ти, у теб ли е още жабата?

Хагрид вдигна грамадния си пестник и почука три пъти по вратата на замъка.

ГЛАВА СЕДМА РАЗПРЕДЕЛИТЕЛНАТА ШАПКА

Вратата веднага се отвори. Там стоеше висока чернокоса магьосница с изумруденозелени одежди. Имаме много строго лице и първата мисъл на Хари беше, че това е човек, с когото не бива да се спречкваш.

– Първокурсниците, професор Макгонъгол – каза Хагрид.

– Благодаря, Хагрид! Оттук ще ги поема аз.

Тя отвори широко вратата. Входната зала беше толкова голяма, че вътре би се побрала цялата къща на семейство Дърсли. Каменните стени бяха осветени с факли като онези в „Гринготс“, таванът бе прекалено висок, за да се види, а разкошна мраморна стълба срещу тях водеше към горните етажи.

Те последваха професор Макгонъгол по покрития с каменни плочи под. Хари дочу бръмченето на стотици гласове от една врата вдясно – другите ученици сигурно бяха вече там, – но професор Макгонъгол въведе първокурсниците в малка празна стая до залата. Те се струпаха вътре, много по-близо един до друг, отколкото биха застанали обикновено, и се заоглеждаха притеснено.

– Добре дошли в „Хогуортс“! – каза професор Макгонъгол. – След малко ще започне тържеството по случай началото на срока, но преди да заемете местата си в Голямата зала, трябва да бъдете разпределени по домове. Разпределянето е много важна церемония, понеже докато сте тук, вашият дом ще бъде нещо като ваше семейство в пределите на „Хогуортс“. Ще имате учебни часове с другите от своя дом, ще спите в спалните на своя дом и ще прекарвате свободното си време в общото помещение на дома. Четирите дома се наричат „Грифиндор“, „Хафълпаф“, „Рейвънклоу“ и „Слидерин“. Всеки дом има своя благородна история и от всеки от тях са излезли изтъкнати магьосници. Докато сте в „Хогуортс“, успехите ви ще носят точки на вашите домове, а всяко нарушение на правилата ще отнема точки на домовете. В края на годината домът с най-много точки се награждава с Купата на домовете, което е голямо достойнство. Надявам се всеки от вас да е чест за дома, който стане негов, независимо кой ще е той. Разпределителната церемония ще се състои след няколко минути пред цялото училище. Предлагам, докато чакате, всички да се издокарате, доколкото можете.

Очите ѝ се спряха за миг върху мантията на Невил, която беше

закопчана под лявото му ухо, и върху изцапания нос на Рон. Хари се опита нервно да приглади косата си.

– Ще се върна за вас, щом сме готови – каза професор Макгонъгол.
– Моля, чакайте кротко.

Тя напусна стаята. Хари преглътна.

– Как точно ще ни разпределят по домове? – попита той Рон.

– Някакъв тест, мисля. Фред каза, че ужасно боляло, ама май се шегуваше.

Сърцето на Хари се сви от ужас. Тест ли? Пред цялото училище? Но той не знаеше още никакви магии – какво ли, за Бога, трябваше да направи? Не беше очаквал подобно нещо още от момента на пристигането. Огледа се трескаво и видя, че всички останали също изглеждаха ужасени. Никой не говореше много с изключение на Хърмаяни Грейнджър, която шепнеше много бързо всичките заклинания, които бе научила, и се чудеше кое ли ще ѝ е нужно. Хари се мъчеше да не я слуша. Никога досега не беше се притеснявал повече, никога, дори и тогава, когато трябваше да занесе вкъщи на семейство Дърсли забележка от училището, в която пишеше, че по някакъв начин е оцветил перуката на учителката в синьо. Очите му бяха приковани във вратата. Всяка секунда професор Макгонъгол щеше да се върне и да го отведе към неговата гибел.

После се случи нещо, което го накара да подскочи около една стъпка във въздуха, а няколко души зад него се разпищяха.

– Какво, за...

Той ахна. Същото сториха и другите около него. Двайсетина духове бродници бяха проникнали току-що през задната стена. Седефенобели и полупрозрачни, те се понесоха из стаята, като разговаряха помежду си и почти не поглеждаха първокурсниците. Като че ли спореха. Един, който приличаше на тлъст малък монах, тъкмо казваше:

– Прости и забрави, бих рекъл аз... трябва да му дадем още един шанс...

– Драги ми монахо, не сме ли дали на Пийвс всичките шансове, които е заслужил? Той докарва на всички ни лоша слава, а нали знаеш, че дори не е истински дух бродник... Я, вие пък какво търсите тук?

Единият дух, облечен в прилепнало трико с накъдрена яка, изведнъж бе забелязал първокурсниците.

Никой не отговори.

– Нови ученици – обади се Тлъстият монах, като им се усмихна. – Предполагам, че сега ще ви разпределят?

Няколко деца кимнаха безмълвно.

– Надявам се да ви видя в „Хафълпаф“! – каза монахът. – Да знаете, че беше моят дом.

– Хайде, тръгвайте! – нареди един рязък глас. – Разпределителната церемония ще започне.

Професор Макгонъгол се бе върнала. Един по един духовете се понесоха и изчезнаха през отсрещната стена.

– Сега се стройте в редица – каза професор Макгонъгол на първокурсниците – и тръгнете след мен.

Със странното чувство, че краката му са се превърнали в олово, Хари се вмъкна в строя зад едно момче с пясъчноруса коса. Зад него беше Рон и така излязоха от стаята, прекосиха входната зала и през две двойни врати влязоха в Голямата зала.

Хари никога не би могъл дори да си представи такова странно и великолепно помещение. Беше осветено от хиляди и хиляди свещи, които се носеха на средна височина над четири дълги маси, където седяха останалите ученици. Масите бяха подредени с блестящи златни чинии и чаши. В дъното на залата имаше още една дълга маса, където седяха учителите. Професор Макгонъгол отведе първокурсниците там, така че те спряха в редица с лице към другите ученици и с гръб към учителите. В трептящата светлина на свещите стотиците лица, вперили очи в тях, приличаха на бледи фенери. Тук-там между учениците блестяха като замъглено сребро духовете бродници. Главно за да избегне всички тези вторачени очи, Хари погледна нагоре и видя един кадифеночерен таван, изпъстрен със звезди. Чу Хърмаяни да шепне:

– Омагьосан е да прилича на небето навън. Прочетох го в "История на „Хогуортс“.

Трудно беше да се повярва, че там изобщо има таван и че Голямата зала не е отворена към небесата. Хари бързо погледна пак надолу, когато професор Макгонъгол, без да продума, постави четирикрако столче пред първокурсниците. Върху него сложи островърха магьосническа шапка. Тази шапка беше с кръпки, оръфана и извънредно мръсна. Леля Петуня не би я допуснала в къщата си.

Може би трябваше да се опитат да извадят от нея заек, помисли си Хари изплашено – май че такова нещо им готвеха. Като забеляза, че всички в залата гледат втренчено шапката, той също вперил очи в нея. Няколко секунди цареше пълна тишина. След това шапката трепна. Близо до ръба ѝ се отвори широка цепка като уста... и шапката запя:

Намираш че не съм красива,
и смяташ ме за захабена,
но ще се гръмна, ако найдеш
по-умна шапка ти от мене.

Задръж високия цилиндър,
бомбето черно, капа синя,
че аз съм Хогуортска шапка
и всичките ще ги надмина.

В главата си нищо не можеш
да скриеш, без аз да го видя –
сложи ме и ще ти укажа
къде е редно да отидеш.

Да идеш можеш в „Грифиндор“,
където са сърцата смели –
такава храброст, почит, доблест
от всички други ги отделят.

Или ще бъдеш в „Хафълпаф“
с лоялните и справедливи –
от работа не бягат те,
а верни са и търпеливи.

При мъдростта на „Рейвънклоу“
иди, умът ти щом е буден –
с находчивост и вещина
животът ти не ще е труден.

А може би и в „Слидерин“
ще срещнеш своите другари –
за да постигнат целите си,
тез хитреци средства не жаят.

Сложи ме и не се страхувай!
Да се тревожиш няма смисъл.
В добри ръце си (и да ги нямам),
щот' аз съм шапката мислител!

Цялата зала гръмна от ръкопляскания, когато шапката завърши песента си. Тя се поклони към всяка от четирите маси и после пак застана

съвсем неподвижно.

– Значи трябва просто да пробваме шапката! – прошепна Рон на Хари. – Ще убия Фред... разправяше ми ги едни за борба с някакъв трол.

Хари се усмихна вяло. Вярно, да пробваш шапката беше много по-добре, отколкото да направиш някакво заклинание, но много му се искаше да я пробва, без всички останали да гледат. Шапката като че ли изискваше прекалено много, а в момента Хари не се чувстваше нито смел, нито находчив, нито нещо друго. Поне да беше споменала в песента един дом за хора, които се чувстват малко зле – това щеше да е домът за него.

Сега професор Макгонъгол пристъпи напред с дълъг пергаментов свитък в ръка.

– Когато извиквам имената ви, ще си слагате шапката и ще седате на табуретката, за да бъдете разпределени – каза тя. – Абът, Ханна!

Препъвайки се, от редицата излезе едно момиче с розово лице и руси плитчици, нахлупи шапката, която хлътна чак над очите му, и седна. Минутка пауза...

– ХАФЪЛПАФ! – провикна се шапката.

На масата вдясно ликуваха и ръкопляскаха, когато Ханна отиде да седне на масата на „Хафълпаф“. Хари видя духа на тлъстия монах да ѝ маха весело.

– Боунс, Сюзън!

– ХАФЪЛПАФ! – провикна се отново шапката и Сюзън припна да седне до Ханна.

– Бут, Тери!

– РЕЙВЪНКЛОУ!

Този път масата вляво заръкопляска и няколко рейвънклоувци станаха да се ръкуват с Тери, когато се присъедини към тях.

„Брокълхърст, Манди“ също отиде в „Рейвънклоу“, обаче „Браун, Лавендър“ стана първата нова грифиндорка и най-лявата маса избухна в ликуване. Хари видя братята близнаци на Рон да дюдюкат.

После „Бълстроуд, Милисент“ стана слидеринка. След всичко, което беше чул за „Слидерин“, учениците от този дом не му бяха симпатични. Е, можеше и да си въобразява.

Сега почна наистина да му става лошо. Спомни си какво се случваше, когато подбираха отбори в часовете по физическо в старото му училище. Винаги го избираха последен – не защото не го биваше, а защото никой не искаше Дъдли да помисли, че го харесват.

– Финч-Флечли, Джъстин!

– ХАФЪЛПАФ!

Хари забеляза, че шапката понякога извикваше веднага дома, а друг път ѝ трябваше малко време да реши. „Финигън, Шиймъс“, пясъчнорусото момче до Хари, седя на столчето почти цяла минута, преди шапката да го обяви за грифиндорец.

– Грейнджър, Хърмаяни!

Хърмаяни отиде почти тичешком до столчето и нетърпеливо нахлупи шапката на главата си.

– ГРИФИНДОР! – извика шапката.

Рон изстена. Една ужасна мисъл се пръкна внезапно в главата на Хари, както винаги става с ужасните мисли, когато си притеснен. Ами ако изобщо не бъде избран? Ако седи безкрайно дълго с шапката върху очите си, докато професор Макгонъгол я дръпне от главата му и каже, че явно е станала грешка и той ще направи най-добре да се качи пак на влака?

Когато извикаха Невил Лонгботъм – момчето, което постоянно губеше жабата си, – той падна по пътя към столчето. Шапката се забави много, докато реши за Невил. Когато, най-сетне, извика „ГРИФИНДОР!“, Невил хукна заедно с нея и трябваше да изтича обратно, за да я даде на „Макдугъл, Мораг“.

Малфой излезе наперено напред, когато извикаха неговото име, и желанието му беше веднага изпълнено: шапката едва беше докоснала главата му, когато изкрещя:

– СЛИДЕРИН!

Малфой се присъедини към своите приятели Краб и Гойл, явно доволен от себе си.

Не оставаха вече много хора.

Мун... Нот... Паркинсон... – после две близначки – Патил и Патил... после Пъркис, Сали-Ан... и после, най-сетне:

– Потър, Хари!

Когато Хари излезе напред, в цялата зала внезапно се понесоха шепоти, като малки съскащи огньовете.

– Потър ли каза тя?

– Онзи Хари Потър?

Последното нещо, което Хари видя, преди шапката да падне пред очите му, беше залата, пълна с хора, които проточваха вратове, за да го видят по-добре. В следващата секунда гледаше черната вътрешност на шапката. Зачака.

– Хммм – каза един тъничък глас в ухото му. – Трудно. Много трудно. Виждам много смелост. И умът си го бива. Имаш дарба, о, небеса, да... и страстно желание да се проявиш... това е интересно... Та къде да те сложа?

Хари сграбчи ръбовете на стола и си мислеше: "Не в „Слидерин“, "Не в „Слидерин“..."

– Не в „Слидерин“, така ли? – каза тъничкият глас. – Сигурен ли си? Знаеш ли, може да станеш велик... всичко ти е в главата, а „Слидерин“ може да те изпроводи по пътя към величието, в това няма съмнение... Не ли? Е, щом си сигурен... най-добре ГРИФИНДОР!

Хари чу как шапката извика последната дума на цялата зала. Свали шапката и отиде с разтреперани крака към масата на „Грифиндор“. Беше толкова облекчен, че е бил избран и че не е пратен в „Слидерин“, та почти не забеляза, че получи най-бурното одобрение от всички досега. Пърси Префекта стана и раздруска здраво ръката му, докато близнаците Уизли крещяха:

– Падна ни се Потър! Падна ни се Потър!

Хари седна срещу духа бродник с нагънатата яка, когото беше видял преди. Духът докосна ръката му и Хари изпита внезапното ужасно чувство, че току що я е потопил в кофа леденостудена вода.

Сега виждаше добре Височайшата маса. В края, най-близо до него, седеше Хагрид, който срещна погледа му и го окуражи с вдигнат палец. Хари му отговори с усмивка. И там, в средата на Височайшата маса, на голям златен стол седеше Албус Дъмбълдор. Хари го позна веднага от картичката, която бе извадил от шоколадовата жаба във влака. Сребристата коса на Дъмбълдор беше единственото нещо в цялата зала, което светеше също толкова силно, колкото духовете. Хари зърна и професор Куиръл, нервния млад мъж от „Продънения котел“. Изглеждаше много странен с големия си пурпурен тюрбан.

И сега оставаха да бъдат разпределени само трима души. „Търпин, Лайза“ стана рейвнклоувка, а после дойде ред на Рон. Сега той беше вече станал бледозелен. Хари стисна палци под масата и секунда по-късно шапката извика:

– ГРИФИНДОР!

Хари изръкопляска силно заедно с останалите, докато Рон се отпусна на стола до него.

– Браво, Рон, отлично! – каза Пърси Уизли тържествено над главата на Хари, а в това време „Цабини, Блейз“ стана слидеринка.

Професор Макгонъгол нави своя свитък и отнесе

разпределителната шапка.

Хари погледна надолу в празната си златна чиния. Току-що беше осъзнал колко е гладен. От яденето на тиквените пайове като че ли бяха минали векове.

Албус Дъмбълдор бе станал на крака. Отправи сияйна усмивка към учениците с широко разтворени обятия, сякаш нищо не би могло да му направи по-голямо удоволствие от това да види присъстващите тук.

– Добре дошли! – каза. – Добре дошли за една нова година в „Хогуортс“! Преди да започнем да се храним, бих искал да кажа няколко думи. Ето кои са те: Глупак! Медуза! Дреболия! Щипване! Благодаря!

И пак си седна. Всички заръкопляскаха и се развикаха одобрително. Хари не знаеше дали да се засмее, или не.

– Да не би да е... малко луд? – попита той неуверено Пърси.

– Луд? – каза Пърси безгрижно. – Той е гений! Най-добрият магьосник в света! Обаче е малко луд, да. Картофи, Хари?

Хари остана със зинала уста. Подносителите пред него сега бяха отрупани с ястия. Никога не беше виждал на една маса толкова много неща, които обичаше да яде: печено телешко, печено пиле, свински пържоли и агнешки флейки, печени и пържени картофи, йоркширски пудинг, грах, моркови, сос, кетчуп и – по някаква странна причина – ментови бонбони.

Семейство Дърсли никога не бяха оставяли Хари истински да гладува, но и никога не му бе позволено да яде толкова, колкото му се искаше. Дъдли винаги взимаше точно това, което Хари най-много желаше, дори ако после му ставаше лошо от него. Хари отрупа чинията си с по едно парче от всяко ястие, освен бонбоните, и започна да яде. Всичко беше страшно вкусно.

– Това изглежда апетитно – каза тъжно духът бродник с яката, като наблюдаваше как Хари реже печеното месо.

– Не можете ли...

– Не съм ял от почти четиристотин години насам – отговори духът. – Не ми е необходимо, разбира се, обаче ми липсва. Мисля, че не ви се представих. Сър Николас де Мимси-Порпингтън на вашите услуги. Домашен дух бродник на кула „Грифиндор“.

– Аз знам кой сте! – възкликна Рон изведнъж. – Братята ми са ми разказвали за вас... вие сте Почтибезглавия Ник!

– Бих предпочел да ме наричате Сър Николас де Мимси... – почна духът студено, но пясъчнорусият Шиймъс Финигън го прекъсна:

– Почтибезглав? Как може да бъдете почти безглав?

Сър Николас изглеждаше безкрайно засегнат, като че ли непринуденият им разговор никак не вървеше, както би желал.

– Ей така – каза раздражено. Хвана лявото си ухо и го дръпна. Цялата му глава се вдигна от врата и падна върху рамото му, сякаш висеше на панти. Очевидно някой се бе опитал да го обезглави, но не го бе направил както трябва. Доволен от втрещените изражения на техните лица, Почтибезглавия Ник метна главата си обратно на врата, покашля се и каза: – И така... вие, новите грифиндорци! Надявам се, че ще ни помогнете да спечелим Домовия шампионат тази година, а? Никога не е било „Грифиндор“ толкова време да не го е печелил. „Слидерин“ грабна купата шест поредни години! Кървавия Барон става почти непоносим... той е духът бродник на „Слидерин“.

Хари погледна към масата на „Слидерин“ и видя, че там седи ужасяващ дух с безизразни опулени очи, изпито лице и одежди, опетнени със сребриста кръв. Седеше точно до Малфой и Хари забеляза със задоволство, че Драко не е никак доволен от подредбата на местата около масата.

– Защо е целият окървавен? – попита Шиймъс много заинтересовано.

– Никога не съм го питал – отговори Почтибезглавия Ник тактично.

След като всички изядоха колкото можаха, остатъците от ястията изчезнаха от чиниите и ги оставиха блестящо чисти, каквито бяха преди. Миг по-късно се появиха десертите. Сладоледени блокове с всички аромати, които човек може да си представи, ябълкови пайове, сиропирани сладкиши, шоколадови еклери и понички със сладко, плодови салати, ягоди, желета, мляко с ориз...

Докато Хари си взимаше сиропиран сладкиш, разговорът се насочи към техните семейства.

– Аз съм наполовина и наполовина – каза Шиймъс. – Татко ми е мъгъл. Мама не му казала, че е магьосница, докато не се оженили. Доста гаден шок за него.

Другите се засмяха.

– А ти, Невил? – попита Рон.

– Мен ме отгледа баба ми и тя е магьосница – отговори Невил, – ама семейството години наред мислеше, че съм мъгъл. Прачичо ми Алджи все се опитваше да ме хване неподготвен и да изтръгне някаква магия от мен... веднъж ме блъсна от края на кея в Блекпул... едва не се удавих... ама нищо не ставаше, докато не навърших осем години. Прачичо Алджи дойде на чай и тъкмо ме беше провесил за глезените през

един прозорец на горния етаж, когато пралеля ми Инид му предложи да си вземе целувки и той уж случайно ме изтърва. Но аз взех да подскачам като топка надолу през цялата градина и чак до улицата. Всички бяха страшно доволни. Баба се разплака от щастие. И да бяхте видели лицата им, когато ме приеха тук... разбирате ли, мислели, че няма да съм достатъчно магически, за да дойда. Прачичо Алджи беше толкова доволен, че ми купи жабата.

От другата страна на Хари, Пърси Уизли и Хърмаяни говореха за уроците:

– Надявам се да започнат веднага, толкова много трябва да се научи, мене специално много ме интересува трансфигурацията, разбираш ли, да превръщаш едно нещо в нещо друго! Казват, че било много трудно, естествено...

– Трябва да започнеш с нещо малко... да превръщаш кибритени клечки в игли и такива неща...

Хари, на когото вече му ставаше много топло, пък и му се спеше, погледна пак към Височайшата маса. Хагрид пиеше честичко от своята чаша. Професор Макгонъгол бърбеше с професор Дъмбълдор. Професор Куиръл със смешния си тюрбан говореше с един учител с мазна черна коса, орлов нос и жълтеникава кожа.

Всичко стана съвсем внезапно. Покрай тюрбана на Куиръл орловоносият учител погледна Хари право в очите... и една остра, пареща болка премина по белега на челото на Хари.

– Ох! – Хари се хвана за главата.

– Какво има? – попита Пърси.

– Н-н-нищо.

Болката беше изчезнала толкова бързо, както се бе и появила. По трудно се оказа обаче за Хари да се отърси от чувството, което бе изпитал от погледа на учителя – чувството, че той никак не одобрява Хари.

– Кой е учителят, дете говори с професор Куиръл? – попита той Пърси.

– Значи познаваш вече Куиръл, така ли? Нищо чудно, че изглежда толкова притеснен... А това е професор Снейп. Преподава за отварите, обаче иска... всички знаят, че той иска да заеме мястото на Куиръл. Знае страшно много за Черните изкуства този Снейп.

Известно време Хари наблюдаваше Снейп, обаче Снейп не го погледна пак.

Най-после изчезнаха и десертите и професор Дъмбълдор отново се изправи. Залата утихна.

– Ахъм... само още няколко думи, след като всички сме нахранени и утолихме жаждата си. Ще ви дам няколко наставления за началото на срока... Първокурсниците трябва да запомнят, че на всички ученици е забранено да влизат в гората на училищното землище. И някои от по-големите ни ученици ще сторят добре също да си го припомнят.

Святкашият поглед на Дъмбълдор стрелна близнаците Уизли.

– Освен това бях помолен от пазача господин Филч да ви напомня, че в междучасията не трябва да се правят магии по коридорите... Приемните изпити по квидич ще се състоят през втората седмица на срока. Който има желание да играе за своя домови отбор, нека се свърже с Мадам Хууч... И накрая трябва да ви кажа, че тази година достъпът до десния коридор на третия етаж е абсолютно забранен за всеки, който не би искал да намери една много болезнена смърт.

Хари се изсмя, но беше един от малцината, които го сториха.

– Не говори сериозно, нали? – прошепна той на Пърси.

– Боя се, че говори съвсем сериозно – каза Пърси, като се намръщи на Дъмбълдор. – Странно, защото обикновено ни посочва причини защо не ни е разрешено да ходим някъде... Гората е пълна с опасни зверове, всеки го знае. Наистина смятам, че можеше да каже поне на нас, префектите.

– А сега, преди да си легнем, да изпеем училищната песен! – провикна се Дъмбълдор. Хари забеляза, че усмивките на другите учители бяха доста смразени.

Дъмбълдор трепна с магическата си пръчка, сякаш искаше да прогони муха от върха ѝ, и от нея излетя дълга златна панделка, която се вдигна високо над масите и се усука, подобно на змия, в думи.

– Всеки да избере любимата си мелодия – каза Дъмбълдор – и почваме!

И цялото училище ревна:

„Хогуортс“, глиган пълчив, о, „Хогуортс“,
учи ни нещо, молим те,
все тая дали сме стари и плешиви,
или с издрани колене –
нали сме млади и игриви.
С предмети много интересни
пълни ти нашите глави,
че днес в тях има само въздух,
прах, бръмбари, мъртви мухи.

Учи ни на неща достойни,
забравеното припомни ни.
Учи ни и ще зубрим ние,
умът докато ни загние.

Всички завършиха песента по различно време. Накрая останаха само близнаците Уизли, които пееха по мелодията на един много бавен погребален марш. Дъмбълдор дирижираше последните няколко стиха с магическата си пръчка, а когато те свършиха, той беше сред онези, които ръкопляскаха най-силно.

– Ааа, музиката! – каза, като бършеше очите си. – Магия над всички, което ние можем да направим тук! А сега, време за спане. Дим да ви няма!

Грифиндорските първокурсници последваха Пърси през бърещата навалица, излязоха от залата и тръгнаха нагоре по мраморната стълба. Хари чувстваше пак краката си като олово, но само защото беше много уморен и натъпкан с храна. Толкова му се спеше, та дори не се изненада, че портретите по коридорите си шепнеха и ги сочеха, докато минаваха, нито пък че Пърси два пъти ги преведе през врати, скрити зад плъзгащи се ламперии и провесени гоблени. Заизкачваха се по още стълби, прозявайки се и тътрейки крака, и Хари тъкмо се питаше колко ли има още да вървят, когато внезапно спряха.

На средна височина над тях във въздуха се носеше връзка бастуни и когато Пърси пристъпи към тях, те започнаха да се мятат по него.

– Пийвс – прошепна Пърси на първокурсниците. – Той е полтъргайст. – После повиши глас: – Пийвс... покажи се.

В отговор се чу силен неприличен звук, като въздух, изпуснат от балон.

– Искаш ли да отида при Кървавия барон?

Прозвуча едно „плюп“ и се появи дребен човек със зловни тъмни очи и голяма уста, който се носеше със скръстени крака във въздуха и стискаше бастуните.

– Ооооооо! – каза той с ехиден кикот. – Милите ми зайци! Колко весело!

Внезапно се стрелна към тях. Всички се наведоха.

– Махай се, Пийвс, иначе баронът ще научи за това. Говоря сериозно! – сонпа му се Пърси.

Пийвс се изплези и изчезна, като изпусна бастуните върху главата на Невил. Чу се как отбръмчава, подрънквайки доспехите на минаване.

– Трябва да се пазите от Пийвс – каза Пърси, когато тръгнаха пак. – Кървавия Барон е единственият, който може да го обуздае. Не слуша дори нас, префектите. Пристигнахме.

В самия край на коридора висеше портрет на много дебела жена с розова копринена рокля.

– Парола? – попита тя.

– Капут Драконис – каза Пърси и портретът се извъртя напред, за да открие кръгъл отвор в стената. Всички се провряха през него, само Невил имаше нужда от помощ, и се озоваха в общото помещение на „Грифиндор“ – уютна кръгла стая, пълна с меки фотьйоли.

Пърси насочи момичетата през една врата към тяхната обща спалня, а момчетата – през друга. На върха на спираловидна стълба – явно се намираха в една от кулите – те намериха най-последно леглата си: пет балдахинени кревати с по четири колонки с тъмночервени кадифени завеси. Прекалено уморени, за да говорят много, те си облякоха пижамите и се отпуснаха в леглата.

– Чудесно ядене, нали? – промърмори Рон на Хари през завесите. – Махай се, Скабърс! Дъвче ми чаршафите.

Хари искаше да попита Рон дали си е взел от сиропирания сладкиш, но заспа почти веднага.

Може би Хари беше попрекалил с яденето, защото сънува много странен сън. Носеше на главата си тюрбана на професор Куиръл, който му говореше настойчиво и го убеждаваше, че трябва незабавно да се прехвърли в „Слидерин“, защото това било неговата съдба. Хари отговори на тюрбана, че не иска да бъде в „Слидерин“; тюрбанът ставаше все по-тежък; Хари се опита да го свали, но той се стегна болезнено... и се появи Малфой, който му се надсмиваше, докато се бореше с тюрбана... после Малфой се превърна в орловоносия учител Снейп, чийто смях прозвуча силно и студено... Блесна ярка зелена светлина и Хари се събуди изпотен и разтреперан.

Обърна се на другата страна и заспа отново, а когато отвори очи на другата сутрин, изобщо не помнеше този сън.

ГЛАВА ОСМА УЧИТЕЛЯТ ПО ОТВАРИ

- Там, гледай!
- Къде?
- До високото хлапе с червената коса.
- Дето носи очила?
- Видя ли лицето му?
- Видя ли белега му?

Шепоти преследваха Хари от момента, когато напусна на другия ден спалнята. Ученици по опашките пред кабинетите заставаха на пръсти, за да го зърнат, или се връщаха, за да минат отново покрай него по коридорите и зяпаха. На Хари му се искаше да не го правят, защото опитваше да се съсредоточи, за да намери пътя до стаята, в която щеше да има урок.

В „Хогуортс“ имаше сто четирийсет и две стълбища: широки и изящно извити, тесни и разнебитени. Някои в петък водеха другаде. Други – с едно изчезващо стъпало на средна височина, което трябваше да помниш и прескачаш. Освен това имаше врати, които не се отваряха, ако не ги помолиш учтиво или не ги погъделичкаш на точно определено място, и врати, които всъщност изобщо не бяха врати, а плътни стени и само се преструваха на врати. Много трудно беше също да запомниш къде е всяко нещо, тъй като всичко като че ли много често се разместваше. Хората по портретите непрестанно си ходеха на гости и Хари беше убеден, че доспехите могат да вървят.

И духовете бродници не помагаша. Винаги беше страшен шок, когато някой от тях внезапно се проплъзваше през една врата, която човек тъкмо се опитваше да отвори. Почтибезглавия Ник всякога беше щастлив да покаже върната посока на новите грифиндорци, но полтъргаистът Пийвс се равняваше като препятствие на две заключени врати и едно измамно стълбище, ако го срещнеш, когато си закъснял за час. Изсипваше кошовите за отпадъци върху главата ти, издърпваше килимчета изпод краката ти, замерваше те с парчета тебешир или те издебваше изотзад, хващаше те за носа и криваше „ХВАНАХ ТЕ ЗА ГАГАТА!“.

Още по-лош от Пийвс – ако това изобщо беше възможно – беше пазачът Аргус Филч. Хари и Рон успяха да се спречат с него още първата сутрин. Филч ги завари, когато се опитваха насила да отворят една

врата, която за беда се оказа входът към забранения коридор на третия етаж. Той не искаше да им повярва, че са се загубили, а беше сигурен, че са опитали нарочно да я разбият, и тъкмо ги заплашваше със заключване в подземията, когато случайно минаващият професор Куиръл ги спаси.

Филч притежаваше котка, наречена Госпожа Норис – мършаво същество с цвят на прах и с изпъкнали очи, подобни на лампи, също като тези на Филч. Тя патрулираше сама из коридорите. Нарушиш ли пред нея някое правило, престъпиш ли само с един пръст вярната линия, тя изфучаваше да повика Филч, който се появяваше задъхан две секунди по-късно. Филч познаваше тайните ходове на училището по-добре от когото и да било (с изключение може би на близнаците Уизли) и можеше да изскочи пред теб така внезапно, както всеки дух бродник. Всички ученици го мразеха и най-лелеяната мечта на мнозина беше да теглят на Госпожа Норис хубав ритник.

А после – след като си успял да намериш къде ще се състоят – идваха самите уроци. Както Хари бързо откри, за магията беше нужно много повече, отколкото да размахаш магическата си пръчка и да кажеш няколко смешновати думи.

Всяка сряда в полунощ учениците трябваше да изследват нощните небеса през своите телескопи и да научат имената на различните звезди и движението на планетите. Три пъти в седмицата отиваха с една дундеста малка магьосница на име професор Спраут в оранжерията зад замъка, за да изучават билкология. Там учеха как да се грижат за всичките странни растения, гъби и плесени и откриваха за какво се използват.

Като най-скупна с лекота можеше да се определи историята на магията – единственият предмет, преподаван от дух бродник. Професор Бинс бил вече много стар, когато заспал пред камината в стаята на преподавателите и станал на другата сутрин, за да преподава, като напуснал тялото си. Бинс каканижеше ли, каканижеше, докато те записваха имена и дати и объркваха Злия Емерик и Чудатия Юрик.

Професор Флитуик, учителят по вълшебство, беше съвсем мъничък магьосник, който трябваше да застане върху купчина книги, за да вижда над своята катедра. В началото на първия урок той взе дневника и когато стигна до името на Хари, нададе възбуден вик и се катурна, та не го виждаха вече.

Професор Макгонъгол пък беше съвсем различна. Хари правилно бе решил, че тя е учителка, с която не бива да се спречкваш. Строга и умна, ти ги скастри още в момента, когато седнах в първия ѝ час.

– Трансфигурацията е една от най-сложните и най-опасни магии, които ще научите в „Хогуортс“ – каза им тя. – Който върши глупости в моя час, ще напусне и няма да идва повече. Предупредени сте.

След това превърна катедрата си в прасе и обратно в катедра. Това направи голямо впечатление на всички и те нямаха търпение да започнат, обаче скоро осъзнаха, че още дълго време няма да могат да превръщат мебелите в животни. След като изписаха сума страници със сложни записки, всички получиха по една кибритена клечка и започнаха да се опитват да я превърнат в игла. В края на урока само Хърмаяни Грейнджър бе постигнала някаква промяна в своята клечка; професор Макгънгол показа на класа как тя е станала сребриста и заострена и отправи към Хърмаяни една от редките си усмивки.

Предметът, който всички бяха очаквали с трепет, беше защита срещу Черните изкуства, но часът на Куиръл се оказа нещо като шега. В неговата класна стая силно миришеше на чесън, което – както твърдяха всички – било, за да се предпази от един вампир, когото бил срещнал в Румъния и който (според Куиръл) щял да дойде да го грабне в близките дни. Той им разказа, че тюрбанът му бил подарък от един африкански принц в знак на благодарност, задето го отървал от нахален зомби, но те не бяха сигурни дали да вярват на тази история. Първо, защото когато Шиймс Финигън поиска настойчиво да узнае как Куиръл се е преборил с този зомби, Куиръл се изчерви и започна да говори за времето. И второ, защото бяха забелязали, че от тюрбана се носи странна миризма. Според близнаците Уизли той бил пълен с чесън, та Куиръл бил защитен където и да отидел.

На Хари много му олекна, когато разбра, че съвсем не е изостанал далеч зад другите. Много от съучениците му идваха от мъгълски семейства и като него не бяха имали представа, че са магьосници. Трябваше да се научи толкова много, та дори деца като Рон нямаха голямо предимство.

Петък беше важен ден за Хари и Рон. Най-сетне успяха да намерят пътя до Голямата зала за закуска, без нито веднъж да се загубят.

– Какво имаме днес? – попита Хари, докато си сипваше захар върху овесената каша.

– Двоен час по отвари със слидеринците – отговори Рон. – Снейп е ръководител на дома „Слидерин“. Казват, че винаги ги покровителствал... Ще имаме възможност да видим дали е вярно.

– Бих искал и Макгънгол да покровителстваше нас – каза Хари.

Професор Макгънгол беше ръководител на дома „Грифиндор“, но

това не ѝ попречи предишния ден да им даде огромен куп домашни.

Точно тогава пристигна пощата. Хари вече беше свикнал с това, но първата сутрин доста се стресна, когато стотина сови влетяха изведнъж в Голямата зала по време на закуска, кръжаха над масите, докато видят своите притежатели, и почнаха да пускат писма и пакети в скутовете им.

Досега Хедуиг не беше донесла нищо на Хари. Понякога идваше, колкото да му гризне ухото и да получи парче препечен хляб, преди да отлети да спи в соварника заедно с другите училищни сови. Тази сутрин обаче тя кацна между купичката с портокалово сладко и захарницата и пусна една бележка в чинията на Хари. Той веднага я отвори.

Мили Хари, (пишеше там с твърде небрежен почерк) Знам, че петък следобед ти е свободен, та би ли искал да дойдеш на чаша чай при мен към три часа?

Искам да чуя всичко за първата ти седмица. Прати ми отговор по Хедуиг.

Хагрид

Хари взе назаем пачето перо на Рон, надраска на гърба на бележката „Да, моля, ще се видим по-късно“ и отпрати Хедуиг.

Цяло щастие беше, че Хари можеше да се надява на следобедния чай с Хагрид, защото урокът по отвари се оказа най-лошото, което му се беше случвало досега.

На тържеството по повод началото на срока Хари беше останал с впечатлението, че професор Снейп не го одобрява. Когато свърши първият урок по отвари, той знаеше, че е сгрешил. Снейп не само че не одобряваше Хари – той го мразеше.

Уроците по отвари се провеждаха в едно от подземията на кулите. Там беше по-студено, отколкото в самия замък, и щеше да е достатъчно страшно и без консервираните животни, които плуваха в стъкленици по всичките стени.

Снейп, както и Флитуик, започна часа, като взе дневника и също като Флитуик поспря при името на Хари.

– А, да. – каза тихо, – Хари Потър. Нашата нова... знаменитост.

Драко Малфой и приятелите му Краб и Гойл взеха да се кискат, прикривайки уста с ръцете си. Снейп завърши проверката на имената и вдигна глава да погледне класа. Очите му бяха черни като на Хагрид, но в тях нямаше и следа от сърдечността на великана. Те бяха студени и

празни и напомняха тъмни тунели.

– Вие сте тук, за да учите ценната наука и точното изкуство за приготвяне на отвари – подхвана той. Говореше почти шепнешком, но те улавяха всяка негова дума. Също както професор Макгонъгол, Снейп имаше дарбата без усилие да наложи на класа мълчание. – Тъй като тук няма кой знае колко глупашко размахване на магически пръчки, мнозина от вас едва ли ще повярват, че това е магия. Не очаквам наистина да разберете красотата на тихо къкрещия котел с блестящите му изпарения, изгънчената сила на течности, които плъзват през човешките вени и омайват душата, заплеляват чувствата... Аз мога да ви науча как да бутилирате слава, да сварите величие, дори да запушите в шише смъртта... ако не сте такава банда дръвници, каквито обикновено трябва да обучавам.

Тази кратка реч беше последвана от още мълчание. Хари и Рон размениха погледи с вдигнати вежди. Хърмаяни Грейнджър седеше на ръба на стола си и изглеждаше изпълнена с непреодолимо желание да почне да доказва, че не е дръвник.

– Потър! – каза Снейп внезапно. – Какво ще получи, ако добавя стрит на прах корен от асфодел в инфузия от пелин?

Стрит на прах корен от какво в инфузия от какво? Хари хвърли поглед към Рон, който изглеждаше точно толкова озадачен като него, но ръката на Хърмаяни вече се бе стрелнала нависоко.

– Не зная, сър – каза Хари.

Устните на Снейп се накъдриха в презрителна усмивка.

– Тц-тц!... Славата явно не е всичко.

Той не обърна внимание на ръката на Хърмаяни.

– Хайде да опитаме пак. Потър, къде ще търсиш, ако ти кажа да ми намериш безоар?

Хърмаяни протегна ръка толкова високо, колкото можеше, без да стане от стола си, но Хари нямаше и най-бледа представа какво е безоар. Мъчеше се да не поглежда към Малфой, Краб и Гойл, които се тресяха от смях.

– Не зная, сър.

– Решил си да не отваряш книга, преди да дойдеш, а, Потър?

Хари се насили да гледа право в тези студени очи. Той беше прегледал книгите си у семейство Дърсли, но нима Снейп очакваше от него да е запомнил всичко от „Хиляда магически билки и плесени“?

Снейп продължаваше да не обръща внимание на треперещата ръка на Хърмаяни.

– Каква е разликата, Потър, между самакитка и вълче биле?

При този въпрос Хърмаяни вече стана, протегнала ръка към тавана на подземиеото.

– Не зная – каза Хари тихо. – Обаче мисля, че Хърмаяни знае, защо не опитате с нея?

Няколко ученици се изсмяха, Хари улови погледа на Шиймъс и Шиймъс му намигна.

Обаче Снейп не беше доволен.

– Седни! – сопна се той на Хърмаяни. – За твоє сведение, Потър, асфодел и пелин правят изключително силна приспивателна смес, известна като „лекарството на Живата смърт“. Безоар е камък, изваден от стомаха на коза, и може да те спаси от повечето отрови. А колкото до самакитка и вълче биле, те са едно и също растение, което е известно и под името аконитум. Е? Защо всички не записвате това?

Настъпи всеобщо равение за пачи пера и пергамент. Сред шумотевицата Снейп заяви:

– И една точка ще бъде отнета от дома „Грифиндор“ заради твоето нахалство, Потър.

Докато урокът по отвари продължаваше, нещата не се подобриха за грифиндорци. Снейп разпредели всички по двойки и им даде задачата да смесят просто лекарство против циреи. Той фучеше между тях с дългата си черна мантия, наблюдаваше как теглят изсушена коприва и стриват змийски зъби, като критикуваше почти всекиго с изключение на Малфой, когото изглежда харесваше. Тъкмо казваше на всички да погледнат колко съвършено Малфой е задушил рогатите си плужеци, когато облаци лютив зелен дим и силно съскане изпълниха подземиеото. По някакъв начин Невил беше успял да стопи котела на Шиймъс в разкривена топка и тяхната отвара течеше по каменния под, като прогаряше дупки в обувките на учениците. Само за секунди целият клас стоеше върху столовете, докато Невил, когото отварата беше обляла, когато котелът се огъна, стенеше от болка, защото по краката и ръцете му излизаша яркочервени циреи.

– Глупак! – изръмжа Снейп, като очисти разлятата отвара с едно замахане на магическата си пръчка. – Предполагам, че си добавил тарабаровите игли, преди да свалиш котела от огъня?

Невил хленчеше, докато циреите почнаха да изскачат и по целия му нос.

– Заведи го горе в болничното крило – викна Снейп на Шиймъс. После се втурна към Хари и Рон, които бяха работили до Невил.

– А ти... Потър... защо не му каза да не прибавя иглите? Рекъл си си, че ако той сбърка, ти ще изпъкнеш, нали? Сега загуби още една точка за „Грифиндор“.

Това беше толкова несправедливо, че Хари отвори уста да спори, но Рон го срита зад техния котел.

– Не се обаждай! – промърмори. – Чувал съм, че Снейп може да стане много злобен.

Когато един час по-късно се качваха по стълбата от подземие, мислите на Хари се гонеха из главата му и духът му беше много помрачен. Още първата седмица беше загубил две точки за „Грифиндор“ – защо Снейп го мразеше толкова много?

– Горے главата! – каза Рон. – Снейп постоянно отнема точки на Фред и Джордж. Може ли да дойда с теб и да се запозная с Хагрид?

В три без пет те напуснаха замъка и тръгнаха през парка. Хагрид живееше в малка дървена къща до края на Забранената гора. Пред входната врата видяха един арбалет и чифт галоши.

Когато Хари почука, отвътре се чува лудешко драскане и неколкочислен гръмък кучешки лай. После прозвуча гласът на Хагрид:

– Назад, Фанг... назад.

В пролуката се появи едрото космато лице на Хагрид, който отваряше вратата.

– Почакайте – каза. – Назад, Фанг!

Пусна ги да влязат, като се мъчеше да удържи на нашияника огромна черна хрътка.

Вътре имаше само една стая. От тавана висяха пушени бутове и фазани, в откритото огнище веше медно котле, а в ъгъла стоеше огромно легло, покрито с юрган, съшит от различни пъстри парчета плат.

– Чувствайте се като у дома си – каза Хагрид и пусна Фанг, който скочи право към Рон и почна да му ближе ушите. Също както Хагрид, и Фанг явно не беше толкова страшен, колкото изглеждаше.

– Това е Рон – обясни Хари на Хагрид, който наливаше кипяща вода в голям чайник и редеше курабийки в една чиния.

– Още един Уизли, а? – каза Хагрид, като гледеше луничките на Рон. – Половината си живот съм прекарал да пъдя братята ти близнаци от гората.

Курабийките едва не изпочупиха зъбите им, но Хари и Рон се претруваха, че са им вкусни, докато разказваха на Хагрид всичко за първите си уроци. Фанг сложи глава върху коляното на Хари и олигави целите му одежди.

Хари и Рон изпаднаха във възторг, когато чува Хагрид да нарича Филч „тоя стар козел“.

– А колкото до оная котка Госпожа Норис, бих искал някой ден да я запозная с Фанг. Знаете ли, че колкото пъти отивам в училището, тя ме преследва навсякъде?! Не мога да се отърва от нея... Филч я подучва да го прави.

Хари разказа на Хагрид за часа при Снейп. Хагрид също като Рон му каза да не се тревожи и че Снейп не харесвал почти никого от учениците.

– Но той като че ли истински ме мрази!

– Глупости! – възрази Хагрид. – Защо ще те мрази?

Обаче Хари забеляза, че Хагрид не го погледна право в очите, когато каза това.

– Как е брат ти Чарли? – попита Хагрид Рон. – Много го харесвах... много е добър към животните.

Хари се питаше дали Хагрид нарочно смени темата. Докато Рон разказваше на Хагрид за работата на Чарли със змейовете, Хари взе парче хартия, което лежеше на масата под грейката на чайника. Оказа се изрезка от „Пророчески вести“:

ПОСЛЕДНИ НОВИНИ ЗА ВЗЛОМА В „ГРИНГОТС“

Продължава следствието за взлома в „Гринготс“ на 31 юли, за който се смята, че е дело на неизвестни Черни магьосници.

Таласъмите от „Гринготс“ твърдят, че нищо не е откраднато. Всъщност преровеният трезор е бил освободен по-рано същия ден.

„Няма да ви кажем какво имаше там и ако знаете кое е добро за вас, не си навирайте носовете, където не ви е работата“ – заплаши днес следобед един таласъм, говорител на банката „Гринготс“.

Хари си спомни, че Рон му разказа във влака за опита да се ограби „Гринготс“, но не беше споменал датата.

– Хагрид! – каза Хари. – Този взлом в „Гринготс“ е станал на рождения ми ден! Можело е да се случи, докато ние бяхме там!

Този път нямаше съмнение – Хагрид изобщо не погледна Хари в очите. Само изгрухтя и му предложи още една курабийка. Хари прочете отново историята. Всъщност преровеният трезор е бил освободен по-рано същия ден. Хагрид беше освободил трезор седемстотин и тринайсет,

ако може да се нарече освобождаване отнасянето на онзи мърляв малък пакет. Него ли бяха търсили крадците?

Докато Хари и Рон се връщаха в замъка за вечеря, с джобове, натезжали от курабийки, които от учтивост не бяха отказали да приемат, Хари си мислеше, че никой урок, който беше имал досега, не му бе дал толкова много поводи за размишления, както чаят при Хагрид. Дали Хагрид беше прибрал пакета тъкмо навреме? Къде беше той сега? И дали Хагрид знаеше нещо за Снейп, което не искаше да каже на Хари?

ГЛАВА ДЕВЕТА СРЕДНОЩНИЯТ ДУЕЛ

Хари никога не бе вярвал, че ще срещне момче, което да го мрази повече от Дъдли, но това беше, преди да срещне Драко Малфой. Обаче първокурсниците от „Грифиндор“ имаха заедно със слидеринци само занятия по отвари, та не се налагаше да търпят много Малфой. Поне докато не откриха една бележка, забодена в общата стая на „Грифиндор“, която накара всички да изстенат. Уроците по летене щяха да започнат в четвъртък и „Грифиндор“ и „Слидерин“ щяха да учат заедно.

– Типично – каза Хари мрачно. – Точно каквото открай време ми се искаше. Да стана за смях на метлата пред Малфой.

Повече от всичко останало с радост беше очаквал да се научи да лети.

– Не можеш да знаеш дали ще станеш за смях – каза Рон разумно. – Знаем как Малфой вечно се фука колко е добър по квидич, но се обзалагам, че са празни приказки.

Малфой наистина говореше много за летене. Оплакваше се гласно, задето първокурсниците никога не ги приемали в домовете квидични отбори, и разказваше дълги самохвални истории, които сякаш винаги завършваха с това, как той на косъм се спасявал от мъгли във вертолетите. Обаче той не беше единственият – от приказките на Шиймъс Финигън човек би заключил, че е прекарал по-голямата част от детството си, фучейки из природата на своята метла. Дори Рон разказваше на всеки, който искаше да слуша, как веднъж едва не блъснал със старата метла на Чарли един делтапланерист. Всички от магьоснически семейства постоянно говореха за квидич. На тема футбол Рон вече беше имал голяма разправа с Дийн Томас, който делеше спалнята с тях. Рон не проумяваше какво е толкова забавно в тази игра само с една топка, още повече че никому не бе разрешено да лети. Хари беше издебнал Рон, когато побутваше афиша на Дийн, изобразяващ футболния отбор „Уест Хям“, за да накара играчите да се движат.

Невил не беше се качвал на метла през живота си, защото баба му не му позволявала да се доближи до метла. Хари смяташе, че е имала право, защото Невил успяваше да си навлече необичаен брой злополуки, дори когато стоеше с двата крака на земята.

Хърмаяни Грейнджър се притесняваше за летенето почти колкото

Невил. Това беше нещо, което не можеш да научиш наизуст от една книга – не че не беше опитала. В четвъртък на закуска тя им досади до полуда със съвети за летене, които беше прочела в една библиотечна книга, назована „Куидичът през вековете“. Невил попиваше всяка нейна дума с тайната надежда да чуе нещо, което ще му помогне да се задържи после върху своята метла, но всички бяха много доволни, когато лекцията на Хърмаяни беше прекъсната от пристигането на пощата.

След бележката на Хагрид, Хари не бе получавал друго писмо – нещо, което Малфой естествено бързо забеляза. Големият бухал на Малфой редовно му носеше пакети със сладкиши от дома, които той злорадо отваряше на слидеринската маса. Една улулица донесе на Невил малко пакетче от баба му. Той го отвори възбудено и им показа стъклено кълбо, голямо колкото едро топче за игра, което сякаш беше пълно с бял дим.

– Всепомниче! – обясни им той. – Баба знае, че забравям, а това ти казва дали си забравил да направиш нещо. Вижте, стискаш го силно, ей така, и ако стане червено... ооо – лицето му се помрачи, защото всепомничето внезапно засия в червено, – тогава си забравил нещо...

Невил се опитваше да си спомни какво ли е забравил, когато Малфой, който минаваше покрай грифиндорската маса, изтръгна всепомничето от ръката му. Хари и Рон скочиха на крака. Почти се надяваха на повод да се сбият с Малфой, но професор Макгонъгол, която забелязваше по-бързо от всеки друг учител в училището назряваща разправия, светкавично се озова при тях.

– Какво става тук?

– Малфой ми взе всепомничето, професор Макгонъгол.

Намръсен, Малфой пусна всепомничето на масата.

– Само за да го видя – каза той и се измъкна, с Краб и Гойл по петите му.

* * *

В три и половина същия следобед Хари, Рон и другите грифиндорци забързаха надолу по предната стълба към двора за първия си урок по летене. Беше ясен ветровит ден и тревата се къдреше под краката им, докато вървяха по склона към една равна поляна на противоположната страна на парка от Забранената гора, чиито дървета се люшкаха мрачно в далечината. Слидеринци бяха вече там, а също и двайсет метли, подредени в спретнати редици на земята. Хари чу Фред и Джордж да се оплакват от училищните метли, като твърдяха, че някои от тях започвали

да вибрират, ако летиш много високо, или пък винаги летели малко наляво. Пристигна учителката им – мадам Хууч. Имаше къса сива коса и жълти очи като на ястреб.

– Е, какво чакате още всички? – кресна тя. – Всеки да застане до една метла. Хайде, по-бързо!

Хари погледна надолу към своята метла. Беше стара и някои от клонките ѝ стърчаха встрани под странни ъгли.

– Протегнете дясната си ръка над метлата си – извика Мадам Хууч, застанала пред тях – и кажете „Горе!“.

– ГОРЕ! – изкрещяха всички.

Метлата на Хари веднага скочи в ръката му, обаче тя беше една от малкото, които го сториха. Тази на Хърмаяни Грейнджър само се беше претъркулила на земята, а Невилката изобщо не бе помръднала.

„Може би метлите също като конете познават, когато се страхуваш“, помисли си Хари – в гласа на Невил звучеше тръпка, която подказваше твърде ясно, че той предпочита краката му да останат на земята. После Мадам Хууч им показа как да яхнат метлите, без да се изхлзят от края им, и тръгна насам-натам покрай редиците, като оправяше захвата им. Хари и Рон изпаднаха във възторг, когато тя каза на Малфой, че години наред го е правил погрешно.

– Сега, когато ви дам сигнал със свирката си, ще се отгласнете силно от земята – каза Мадам Хууч. – Дръжте метлите неподвижни, издигнете се на около един метър и веднага се спуснете пак, като се наведете леко напред. При моята свирка... три... две...

Обаче Невил – притеснен, нервен и изплашен да не остане на земята – се отблъсна силно, преди свирката да е докоснала устните на Мадам Хууч.

– Върни се, момче! – извика тя, но Невил се издигаше право нагоре като тапа, изстреляна от бутилка... четири метра... седем метра.

Хари видя ужасените му очи да гледат как земята все повече се отдалечава, видя как си пое дъх, как се плъзна странично от метлата и...

ДРАН! – силно думкане и рязко пукане – и Невил лежеше ничком като купчина в тревата. Метлата му се издигаше все по-високо и по-високо и започна да се носи към Забранената гора, докато изчезна от погледите им. Мадам Хууч се беше навела над Невил, пребледняла като него. Хари я чу да мърмори:

– Счупена китка. Ела, момче... няма страшно, стани. – После се обърна към другите от класа: – Никой от вас да не мърда, докато заведе това момче в болничното крило! Ще оставите тези метли, където са,

иначе ще изхвърчите от „Хогвортс“, преди да сте успели да кажете „ку-идич“. Ела, мило дете!

С обляно в сълзи лице и стиснал китката си, Невил закуцука до Мадам Хууч, която го бе прегърнала с едната си ръка. Щом се отдалечиха достатъчно, за да не се чува, Малфой избухна в смях.

– Видяхте ли лицето на тая дебела буца?

Другите слидеринци му пригласяха.

– Млъкни, Малфой! – сряза го Парвати Патил.

– Ооо, застъпваш се за Лонгботъм, а? – каза Панси Паркинсон, момиче от „Слидерин“ със сурово лице. – Никога не бих помислила, че на тебе ще ти харесват дебели ревльовци, Парвати.

– Гледайте! – каза Малфой, като се стрелна напред и грабна нещо от тревата. – Туй е онази дивотия, която бабата на Лонгботъм му изпрати.

Всепомничето проблясна на слънцето, когато той го вдигна.

– Дай ми го, Малфой – каза Хари спокойно.

Всички престанаха да говорят, за да ги наблюдават.

Малфой се ухили злобно.

– Смятам да го оставя някъде, та Лонгботъм да си го прибере... може би... на някое дърво?

– Дай го тук! – кресна Хари, но Малфой яхна метлата си и излетя.

Не беше излъгал – умееше да лети добре... Носейки се наравно с най-горните клони на висок дъб, той се провикна:

– Ела да го вземеш, Потър.

Хари сграбчи метлата си.

– Не! – извика Хърмаяни Грейнджър. – Мадам Хууч каза да не мърдаме... ще ни вкараш всички в беда.

Хари не й обърна внимание. Кръвта туптеше в ушите му. Възседна метлата си, отблъсна се силно от земята и се понесе нагоре. Въздухът свистеше в косата му, одеждите му плющяха зад него и в прилив на бясна радост той осъзна, че е открил нещо, което можеше да прави, без да го учат – това беше лесно, това беше прекрасно. Той дръпна дръжката на метлата по-нагоре, за да се понесе още по-високо, и чу от земята писъците и ахканията на момичетата и възхитения вик на Рон. Зави остро с метлата, за да застане срещу Малфой, който изглеждаше потресен.

– Дай ми го – извика Хари, – иначе ще те блъсна от тая метла!

– О, нима? – каза Малфой, като се опита да прозвучи подигравателно, обаче изглеждаше разтревожен.

Хари някакси знаеше какво да направи. Наведе се напред, стисна

здраво метлата с двете си ръце и се стрелна като копие към Малфой, който едва успя да се отдръпне навреме. Хари направи остър обратен завои и задържа метлата в сигурно положение. Няколко души долу изръкопляскаха.

– Тук горе ги няма Краб и Гойл да ти спасяват кожата, Малфой – извика Хари.

Изглежда същата мисъл бе хрумнала и на Малфой.

– Хвани го тогава, ако можеш – изкрещя той, хвърли стъкленото кълбо високо във въздуха и се спусна обратно към земята.

Хари видя като във филм със забавено движение как кълбото се издигна във въздуха и после започна да пада. Наведе се, напред и насочи дръжката на метлата надолу – и в следващата секунда набираше скорост в стръмно спускане, гонейки кълбото... вятърът свистеше в ушите му, примесен с писъците на наблюдателите... после протегна ръка... Улови го на една стъпка от земята – тъкмо навреме, за да изправи метлата си, – и тупна меко в тревата с всепомничето, здраво стиснато в пестник.

– ХАРИ ПОТЪР!

Сърцето му слезе в стомаха по-бързо, отколкото току-що бе летял към земята. Професор Макгонъгол тичаше към тях. Той се изправи разтреперан.

– Никога... през всичките ми години в „Хогвортс“... – Професор Макгонъгол беше почти онемяла от шок и очилата й святкаха гневно. – Как посмя... можеше да си счупиш врата...

– Той не беше виновен, професор Макгонъгол...

– Мълчи, Парвати Патил...

– Но Малфой...

– Достатъчно, Рон Уизли! Потър, последвай ме... веднага!

Когато тръгна с отмалели крака по петите на професор Макгонъгол към замъка, Хари зърна тържествуващите лица на Малфой, Краб и Гойл. Той си знаеше, че ще го изключат. Искаше да каже нещо, за да се защити, но гласът му изглежда не беше наред. Професор Макгонъгол вървеше напред с развени одежди, без дори да го поглежда; той трябваше да подтичва, за да не изостане. Хубава я беше свършил! Не можа да изкара дори две седмици. След десет минути ще трябва да си стяга багажа. Какво ли ще кажат семейство Дърсли, когато се появи пред вратата им?

Изкачиха външната стълба, изкачиха и мраморното вътрешно стълбище, а професор Макгонъгол все още не му казваше нито дума. Тя отваряше със замах врати и маршируваше по коридори, а Хари припикаше

нешастен след нея. Може би го водеше при Дъмбълдор. Помисли си за Хагрид, изключен, но допуснат да остане като пазач на дивеча. Дали пък не би могъл да стане помощник на Хагрид? Стомахът му се сви, като си представи, че ще наблюдава как Рон и другите стават магьосници, докато той се влачи из парка и носи торбата на Хагрид.

Професор Макгонъгол спря пред една класна стая. Отвори вратата и надникна вътре.

– Извинете, професор Флитуик, но ще ми позволите ли да взема за малко Ууд?

„Ууд?“ – помисли си Хари смутено. Дали Ууд не бе бастун, с който тя смяташе да го наложи? Обаче Ууд се оказа човек – широкоплещест петокурсник, който излезе с доста объркан вид от класа на Флитуик.

– Последвайте ме и двамата – каза професор Макгонъгол и те продължиха по коридора, докато Ууд оглеждаше любопитно Хари.

– Влезте тук!

Професор Макгонъгол им посочи една класна стая – празна, като се изключи Пийвс, който усърдно пишеше неприлични думи по черната дъска.

– Вън, Пийвс! – сопна му се тя.

Пийвс хвърли тебешира в една кофа, която издрънча силно, и се омете, ругаейки.

Професор Макгонъгол затръшна вратата подире му и се обърна с лице към двете момчета.

– Потър, това е Оливър Ууд. Ууд... намерих ти търсач.

Изражението на Ууд премина от озадачение във възторг.

– Сериозно ли говорите, професор Макгонъгол?

– Абсолютно – каза професор Макгонъгол твърдо. – Това момче има вродена дарба. Никога не съм виждала подобно нещо. За първи път ли се качваш на метла, Потър?

Хари кимна безмълвно. Нямаше представа какво се случва, но като че ли не го грозеше изключване. Отново започна да чувства краката си.

– Той хвана това нещо, което е в ръката му, след едно спускане от седемнайсет метра – каза професор Макгонъгол на Ууд. – Дори не се одраска. Чарли Уизли не би могъл да го направи.

Ууд изглеждаше така, сякаш всичките му мечти са се сбъднали наведнъж.

– Да си гледал някога квидичен мач, Потър? – попита възбудено.

– Ууд е капитан на грифиндорския отбор – обясни професор Макгонъгол.

– Той има и конструкцията на търсач – каза Ууд, като обикаляше Хари и го оглеждаше. – Лек... бърз... трябва да му намерим святна метла, професор Макгонъгол... бих казал една „Нимбус две хиляди“ или „Чистометка седем“.

– Ще говоря с професор Дъмбълдор да видим дали не можем да намерим вратичка в правилото за първокурсниците. Бога ми – нуждаем се от по-добър отбор от миналогодишния. „Слидерин“ ни смазаха в онзи последен мач. Седмици наред не можех да погледна Сивиръс Снейп в лицето... – Професор Макгонъгол погледна строго Хари над рамката на очилата си. – Искам да чувам, че тренираш усърдно, Потър, иначе може да променя решението си да не те наказвам. – После изведнъж се усмихна. – Баща ти би се гордял с теб – каза. – Самият той беше отличен играч на квидич.

* * *

– Ти се шегуваш!

Седяха и вечеряха. Хари тъкмо бе свършил да разказва на Рон какво се беше случило, след като напусна игрището с професор Макгонъгол. Рон държеше пред устата си парче пай с месо и бъбреци, ама напълно го беше забравил.

– Търсач? – каза. – Но първокурсниците никога... Ти трябва да си най-младият домови играч от около...

– ...един век – добави Хари, като напълни устата си с пай. Беше страхотно гладен подир следобедните вълнения. – Ууд ми каза.

Рон беше толкова учуден, толкова втрещен, че просто седеше и зяпаше Хари.

– Другата седмица почвам да тренирам – каза Хари. – Само да не кажеш на някого. Ууд иска да го пази в тайна.

Сега в залата влязоха Фред и Джордж Уизли, зърнаха Хари и се втурнаха към него.

– Браво на теб! – каза Джордж полугласно. – Ууд ни разказа. Ние също сме в отбора... Биячи сме.

– Убеден съм, че тази година непременно ще спечелим Купата по квидич – заяви Фред. – Не сме печелили, откакто Чарли завърши, ама тази година отборът ще е блестящ. Изглежда, че те бива, Хари – Ууд почти подскачаше, докато ни разказваше.

– Само че сега трябва да вървим. Лий Джордън мисли, че е намерил нов таен изход от училището.

– Обзалагам се, че е онзи зад статуята на Грегъри Подмазвача, дето

го открихме още през първата си седмица тук. До скоро!

Фред и Джордж едва бяха изчезнали, когато се появи някой далеч по-малко желан събеседник – Малфой, ограден от Краб и Гойл.

– Хапваш си за последен път, а, Потър? Кога ще хванеш влака, за да се върнеш при мъгълите?

– Сега си доста по-смел, като си долу на земята и водиш малките си приятелчета със себе си – каза Хари хладнокръвно. Естествено Краб и Гойл съвсем не бяха малки, но тъй като Височайшата маса беше пълна с учители, никой от тях не можеше да стори друго, освен да пука със ставите на пръстите си и да се мръщи.

– Когато и да е, ще се бия с тебе сам – каза Малфой. – Ако искаш довечера. Магьоснически дуел. Само с магически пръчки... никакъв допир. Какво има? Предполагам, че никога досега не си чувал за магьоснически дуел?

– Чувал е, разбира се – каза Рон, като се обърна. – Аз съм неговият секундант, кой е твоят?

Малфой погледна Краб и Гойл, сякаш ги преценяваше.

– Краб – отговори. – В полунощ добре ли е? Ще се срещнем в трофейната стая, тя винаги е отключена.

Когато Малфой си тръгна, Рон и Хари се спогледаха.

– Какво е магьоснически дуел? – попита Хари. – И какво искаш да кажеш с това, че си мой секундант?

– Ами секундантът е там, за да продължи, ако ти умреш – отговори Рон небрежно, като най-сетне почна да яде изстиналия си пай. Но като забеляза изражението на Хари, бързо добави: – Обаче хората умират само в същински дуели, разбираш ли, с истински магьосници. Ти и Малфой най-много да успеете да се обстрелвате с искри. Никой от вас не знае достатъчно магии, та наистина да навреди на другия. И без това се обзалагам, че той очакваше да откажеш.

– И какво става, ако размахам магическата си пръчка и нищо не се случи?

– Хвърли я и му удари един юмрук по носа – предложи Рон.

– Извинете!

Двамата вдигнаха глави. Беше Хърмаяни Грейнджър.

– Човек не може ли да се нахрани на спокойствие тук? – попита Рон.

Хърмаяни не му обърна внимание и се обърна към Хари.

– Без да искам, дочух какво си говорихте ти и Малфой...

– Бас държа, че си искала – измърмори Рон.

– ...и не трябва да се скитате из училището нощно време. Представи си колко точки ще загубиш за „Грифиндор“, ако те хванат, а сигурно ще те хванат. Наистина е много егоистично от твоя страна.

– И всъщност не е твоя работа – каза Хари.

– Довиждане! – добави Рон.

* * *

Все пак, това не беше онова, което човек би нарекъл идеален край на деня, мислеше си Хари, докато лежеше буден много по-късно и чакаше Дийн и Шиймъс да заспят (Невил не се беше върнал още от болничното крило). Рон прекара цялата вечер да му дава съвети, като например:

– Ако се опита да те прокълне, по-добре да се изплъзнеш, защото не мога да си спомня как се блокират проклятия.

Имаше много голяма вероятност да бъдат спипани от Филч или от Госпожа Норис и Хари чувстваше, че предизвиква късмета си, като нарушава днес второ училищно правило. От друга страна, из тъмнината непрестанно му се явяваше подигравателното лице на Малфой – сега беше големият му шанс да бие Малфой лице в лице. Не можеше да го пропусне.

– Единайсет и половина – прошепна Рон най-последно. – Да тръгваме.

Облякоха халатите си, взеха магическите пръчки и прекосиха стаята в кулата, спуснаха се по спираловидната стълба и влязоха в общата стая на „Грифиндор“. Няколко къса жар все още се мерзелееха в камината и превръщаха всички фотьойли в приведени черни сенки. Почти бяха стигнали портрета с дупката, когато един глас се обади от стола най-близо до тях:

– Не мога да повярвам, че ще направиш това, Хари.

Светна лампа. Оказа се Хърмаяни Грейнджър с розов халат и навъсено лице.

– Ти ли!? – възкликна Рон яростно. – Върни се в леглото си!

– За малко не казах на брат ти Пърси – скастри го Хърмаяни. – Той нали е префект и би спрял тази работа.

На Хари просто не му се вярваше, че човек може така да се бърка в работите на другите.

– Ела – каза на Рон. Бутна портрета на Дебелата дама и се провря през дупката.

Но Хърмаяни не се отказа толкова лесно. Тя последва Рон през портретната дупка, като им съскаше като разярена гъска.

– Не държете ли на „Грифиндор“, или държете само на себе си? Аз не искам „Слидерин“ да спечели Купата на домовете, а вие ще пропилиете всичките точки, които получих от професор Макгонъгол, заедно знаех заклинанията за прехвърляне.

– Върви си.

– Добре, обаче съм ви предупредила. Ще си спомните какво ви казах, когато седите утре във влака към къщи. Вие сте толкова...

Но какви бяха, не можаха да узнаят. Хърмаяни се беше обърнала към портрета, за да си влезе вътре, но се озова пред една празна картина. Дебелата дама бе отишла на нощно посещение и Хърмаяни се оказа заключена извън кулата „Грифиндор“.

– Какво ще правя сега? – изписка тя.

– Това си е твой проблем – отговори Рон. – Ние трябва да вървим, иначе ще закъснеем.

Дори не бяха стигнали до края на коридора, когато Хърмаяни ги догони.

– Ще дойда с вас – заяви тя.

– Няма да дойдеш.

– Нима си въобразяваш, че ще стоя тук да чакам Филч да ме спипа? Ако намери и трима ни, ще му кажа истината – че съм се опитала да ви спра – и вие трябва да ме подкрепите.

– Брей, че си нахална... – извика Рон.

– Млъкнете и двамата! – каза Хари рязко. – Чух нещо.

Звучеше като някакво сумтене.

– Госпожа Норис? – прошепна Рон, взирайки се в мрака.

Не беше Госпожа Норис. Беше Невил. Лежеше свит на пода, дълбоко заспал, но стреснато се събуди, когато се прокраднаха по-близо.

– Слава Богу, че ме намерихте! От часове съм тук. Не можах да си спомня новата парола, за да вляза да си легна.

– По-тихо, Невил. Паролата е „Свинска зурла“, ама сега няма да ти помогне, защото Дебелата дама е отишла някъде.

– Как е ръката ти? – попита Хари.

– Чудесно – отговори Невил и им я показа. – Мадам Помфри я оправя за около една минута.

– Добре... ама слушай, Невил, ние трябва да отидем някъде и ще се видим по-късно...

– Не ме оставяйте! – каза Невил и стана бързо. – Не искам да стоя тук сам. Кървавия барон мина вече два пъти.

Рон погледна часовника си и после отправи гневен поглед към

Хърмаяни и Невил:

– Ако заради някого от вас ни спипат, няма да мирясам, докато не науча и не използвам срещу вас онова проклятие на градинските дяволи, за което ни говори Куиръл.

Хърмаяни отвори уста, може би за да каже на Рон как точно да използва проклятието на градинските дяволи, но Хари й шътна да мълчи и им махна да вървят напред.

Те бягаха по коридори, нашарени с ивици лунна светлина от високите прозорци. На всеки завой Хари очакваше да попаднат на Филч или на Госпожа Норис, но имаха късмет. Понесоха се по едно стълбище към третия етаж и тръгнаха на пръсти към стаята с трофеите.

Малфой и Краб още не бяха дошли. Кристалните трофейни кутии проблясваха там, където лунната светлина ги достигаше. Купи, щитове, подноси и статуи святкаха в сребристо и златисто. Децата се промъкваха покрай стените, вперили очи във вратите в двата края на стаята. Хари извади своята магическа пръчка, в случай че Малфой се втурне вътре и го нападне. Минутите се нижеха бавно.

– Закъснява... може да го е дострашало – прошепна Рон.

После някакъв шум в съседната стая ги накара да подскочат. Хари тъкмо вдигна магическата си пръчка, когато чуа някого да говори и този някой не беше Малфой.

– Души навсякъде, сладурчето ми, може да са се сврели в някой ъгъл.

Беше Филч, който говореше на Госпожа Норис. Изпаднал в ужас, Хари взе да маха на тримата други да го последват колкото може по-бързо; втурнаха се тихо към по-далечната врата. Одеждите на Невил едва се бяха плъзнали зад ъгъла, когато чуа Филч да влиза в стаята с трофеите.

– Те са тук някъде – чуа го да мърмори, – сигурно се крият.

– Насам!

Хари изрече думата само с устни и вцепенени от уплаха, те запълзяха по дълга галерия, пълна с доспехи. Чуваха, че Филч приближава. Невил изведнъж нададе стреснат писък и почна да тича – спъна се, хвана Рон за кръста и двамата се сгромолясаха право в едни доспехи.

Тръсъкът и дрънченето бяха достатъчни, за да събудят целия замък.

– БЯГАЙТЕ! – изкрещя Хари и четиримата хукнаха по галерията, без да се обръщат да видят дали Филч ги преследва – завиха покрай вратата и се понесоха по един коридор, после по друг, с Хари начело, без всякаква представа къде се намират или накъде отиват. Провряха се

през един степенен килим и се озоваха в някакъв скрит ход, продължиха да бягат по него и излязоха близо до кабинета по вълшебство, за който знаеха, че се намира твърде далеч от стаята с трофеите.

– Мисля, че му се изплъзнахме – каза Хари задъхано, облегна се на студената стена и избърса челото си. Невил се беше превил на две, сумтеше и пръхтеше.

– Казах... ти... – задъхваше се Хърмаяни, притиснала ръка към гърдите си, разкъсвана от бодежи. – Казах... ти!

– Трябва да се върнем в грифиндорската кула – обади се Рон – колкото може по-бързо.

– Малфой те подлъга – рече Хърмаяни на Хари. – Съзнаваш го, нали? Изобщо не е смятал да се срещне с теб... Филч знаеше, че има някой в стаята с трофеите... Малфой го е предупредил.

Хари си мислеше, че тя вероятно е права, обаче не искаше да ѝ го каже.

– Да вървим.

Но нямаше да е толкова просто. Не бяха направили повече от десетина крачки, когато дръжката на една врата се разтресе и нещо изхвърча от класната стая пред тях.

Беше Пийвс. Той ги зърна и изкрещя от възторг.

– Млъкни, Пийвс... моля те... ще направиш така, че да ни изхвърлят.

Пийвс се разкикоти.

– Скитате се посред нощ, миличките ми зайци? Тц-тц-тц... Лошави, лошави, ще ви спипат рошави.

– Няма, ако не ни издадеш, Пийвс, моля те.

– Би трябвало да обадя на Филч, би трябвало – каза Пийвс с благочестив глас, но очите му святкаха злобничко. – То ще е за собственото ви добро, да знаете!

– Махай се от пътя ни – сопна му се Рон и замахна срещу Пийвс... но това беше голяма грешка.

– УЧЕНИЦИ, НАПУСНАЛИ ЛЕГЛАТА СИ! – разкрещя се Пийвс.
– УЧЕНИЦИ, НАПУСНАЛИ ЛЕГЛАТА СИ, СА В КОРИДОРА НА ВЪЛШЕБСТВОТА!

Те се промушиха под Пийвс и хукнаха да спасяват кожата си – право към края на коридора, където се блъснаха в една врата... а тя беше заключена.

– Това е! – изстена Рон, докато буташа безпомощно вратата. – Свършено е с нас! Това е краят!

Дочуха стъпки – Филч тичаше толкова бързо, колкото можеше, към крясъците на Пийвс.

– Ох, мръдни малко! – изръмжа Хърмаяни, грабна магическата пръчка на Хари, почука по ключалката и прошепна „Алохомора!“.

Ключалката щракна и вратата се отвори, те се вмъкнаха през нея, бързо я затвориха и притиснаха уши, за да слушат.

– Накъде отидоха, Пийвс? – тъкмо питаше Филч. – Обади ми бързо!

– Каж ми „моля“.

– Не ме разигравай, Пийвс? Къде отидоха?

– Ще ти кажа нещо, ако ти ми кажеш моля – заяви Пийвс с досадния си напевен глас.

– Добре де... моля.

– НЕЩО! Ха-хааа! Казах ти, че ще ти кажа нещо, ако ти ми кажеш моля! Ха-ха! Хаааааа!

И те разбраха по звука, че Пийвс се понесе нанякъде, а Филч взе яростно да ругае.

– Той смята, че тази врата е заключена – прошепна Хари. – Мисля, че всичко е наред... Престани, Невил! – От една минута Невил дърпаше Хари за ръкава на халата. – Какво?

Хари се обърна... и видя съвсем ясно какво. За миг реши, че е паднал в някакъв кошмарен сън... това беше вече прекалено... като как пак на всичко, което се бе случило досега.

Те не се намираха в стая, както той предполагаше. Намираха се в коридор. В забранения коридор на третия етаж. И сега разбраха защо е забранен.

Гледаха право в очите на чудовищно куче – едно куче, което изпълваше цялото пространство между тавана и пода. Имаше три глави; три чифта въртящи се налудничави очи; три носа, които трепкаха и душеха в тяхната посока; три разлигавени усти, от чиито жълтеникави зъби се спускаха хлъзгави въжета от гъста слюнка.

То стоеше съвсем неподвижно, шестте му очи бяха вперени в тях и Хари знаеше, че единствената причина, поради която още не бяха мъртви, беше, че внезапната им поява го бе изненадала, но то скоро щеше да превъзмогне това – нямаше съмнение какво означава гръмогласното му ръмжене.

Хари търсеше дръжката на вратата – между Филч и смъртта би предпочел Филч.

Тримата отстъпиха заднешком – Хари затръшна вратата и те се втурнаха, почти полетяха, обратно по коридора. Филч навярно беше

хукнал да ги търси другаде, защото никъде не го видяха, но за това почти не ги беше грижа – искаха единствено да оставят колкото е възможно повече пространство между себе си и онова чудовище. Не престанаха да тичат, докато не стигнаха портрета на Дебелата дама на седмия етаж.

– Къде сте ходили всичките, за бога? – попита ги тя, като оглеждаше провисналите от раменете им халати и зачервените им, потни лица.

– Няма значение... Свинска зурла, свинска зурла – изстена Хари и портретът се завъртя напред. Те се вмъкнаха в общата стая и се отпуснаха разтреперани във фотьойлите.

Мина известно време, докато някой от тях успее да продума. Невил всъщност имаше вид, сякаш никога вече няма да проговори.

– Какво си въобразяват, че правят, като държат такова нещо заключено в едно училище? – каза Рон накрая. – Ако има куче, което се нуждае от раздвижване, това е то.

Хърмаяни си беше възвърнала дишането, а с него и лошия нрав.

– Май че никой от вас не си служи с очите си, а? – сряза ги тя. – Не видяхте ли върху какво стоеше то?

– Върху пода? – предположи Хари. – Аз не му гледах краката... бях прекалено зает с главите му.

– Не, не върху пода. Стоеше върху капака на отвор в пода. Очевидно пази нещо.

Тя стана и ги изгледа кръвнишки.

– Надявам се да сте доволни от себе си. Можеше всички да сме мъртви... или още по-зле... изключени. А сега, ако нямате нищо против, отивам да си легна.

Рон се загледа втрещено подире ѝ със зинала уста.

– Не, нямаме нищо против – каза. – Човек би помислил, че сме я повлекли със себе си насила, нали?

Но Хърмаяни беше дала на Хари друг повод за размисъл на заспиване. Кучето пазеше нещо... Какво беше казал Хагрид? „Гринготс“ било най-сигурното място в света, ако искаш да скриеш нещо – с изключение, може би, на „Хогуортс“.

Изглежда, че Хари беше открил къде се намира мърлявото пакетче от трезор седемстотин и тринайсет.

ГЛАВА ДЕСЕТА ПРАЗНИКЪТ НА ВСИ СВЕТИИ

Малфой не можеше да повярва на очите си, когато на следващия ден видя, че Хари и Рон бяха все още в „Хогуортс“, с изморен вид, обаче в много добро настроение. Всъщност на другата сутрин Хари и Рон вече смятаха, че срещата с триглавото куче е била отлично приключение, и бяха готови за нови похождения. Междувременно Хари беше осведомил Рон за пакета, който изглежда е бил преместен от „Гринготс“ в „Хогуортс“, и те прекараха много време да гадаят какво би могло да се нуждае от такава силна охрана.

– Или е много ценно, или е много опасно – каза Рон.

– Или и двете – допълни Хари.

Но тъй като всичко, което знаеха със сигурност за мистериозния предмет, беше, че е около пет сантиметра дълъг, нямаха особено голям шанс да отгатнат какво е без допълнителни указания.

Нито Невил, нито Хърмаяни проявяваха и най-слаб интерес към това, което се намираще под кучето и капака на пода. А всичко, което Невил искаше, беше никога вече да не се доближи до кучето.

Хърмаяни отказваше да говори с Хари и Рон, но тъй като беше такъв заповеднически всезнайко, те приемаха това като допълнителна награда. Единственото, което наистина искаха, беше да си го върнат на Малфой и за тяхна голяма радост едно подходящо нещо пристигна с пощата около седмица по-късно.

Когато советите нахлуха в Голямата зала, вниманието на всички беше веднага привлечено от дълъг тесен пакет, носен от шест едри улулици. Хари беше любопитен като всички останали да види какво има в този голям пакет и се изненада, когато улулиците се спуснаха надолу и го стовариха точно пред него, като събориха бекона му на пода. Едва бяха изпърхали встрани, когато друга сова пусна писмо върху пакета.

Хари разкъса първо плика, което беше същинско щастие, защото в писмото пишеше:

НЕ ОТВАРЯЙ ПАКЕТА НА МАСАТА.

В него е твоята нова „Нимбус две хиляди“,

обаче не искам всички да знаят, че

имаш метла, защото и те ще искат.

Оливър Ууд ще те очаква довечера в
седем часа на куидичното игрище
за първата ти тренировка.

Професор М. Макгонъгол

Хари трудно прикриваше задоволството си, когато подаде бележката на Рон да я прочете.

– „Нимбус две хиляди“! – изстена Рон завистливо. – Никога дори не съм докосвал такава.

Напуснаха бързо залата, защото искаха да разопаковат метлата насаме преди първия час, но наскре входната зала видяха, че пътят им към горните етажи е преграден от Краб и Гойл. Малфой грабна пакета от Хари и го опипа.

– Това е метла – каза той и я подхвърли на Хари с лице, на което бяха изписани ревност и злоба. – Този път вече ще загазиш, Потър. Първокурсниците нямат право на метли.

Рон не можа да се въздържи.

– Не е каква да е глупава метла – каза, – а е „Нимбус две хиляди“. Какво каза, че си имаш вкъщи, Малфой, „Комета двеста и шейсет“ ли? – Рон се ухили на Хари. – Кометите изглеждат много лъскави, ама не са от същата класа като нимбусите.

– Ти пък какво ли знаеш за това, Уизли, дето нямаш пари дори за половината й дръжка? – озъби му се Малфой. – Предполагам, че ти и братята ти пестите, за да си ги купите клонче по клонче.

Преди Рон да отговори, се появи професор Флитуик, който стигаше до лакътя на Малфой.

– Надявам се, че не се карате, момчета? – изписука той.

– На Потър са му изпратили метла, професоре – изгърси Малфой бързо.

– Да, да, правилно – каза професор Флитуик и се усмихна лъчезарно на Хари. – Професор Макгонъгол ми разказа за специалните обстоятелства, Потър. А какъв модел е?

– „Нимбус две хиляди“ – отговори Хари, като едва се сдържаше да не се изсмее на ужасения израз в лицето на Малфой, и добави: – А всъщност я получих благодарение на Малфой.

Хари и Рон се запътиха нагоре, като сподавяха смеха си от очевия гняв и смут на Малфой.

– То си е вярно – изкикоти се Хари, когато стигнаха горния край на мраморното стълбище. – Ако той не беше откраднал всепомнечето на

Невил, аз нямаше да съм в отбора.

– И навярно смяташ, че това е награда, задето си нарушил правилата? – прозвуча раздражен глас точно зад тях. Хърмаяни топуркаше по стълбището и гледаше неодобрително пакета в ръката на Хари.

– Нали уж не говореше с нас? – каза Хари.

– Да, не почвай отново – добави Рон, – толкова ни е хубаво.

Хърмаяни ги отмина, вирнала нос във въздуха.

Този ден Хари много трудно задържахше мислите си върху уроците. Те постоянно бягаха горе в спалнята, където неговата нова метла лежеше под леглото му, или пък се скитаха към квидичното игрище, където тази вечер щеше да се учи да играе. Той излапа вечерята си, без да забелязва какво яде, и след това се втурна с Рон нагоре, за да разопакова най-после своята „Нимбус две хиляди“.

– Ох! – въздъхна Рон, когато метлата се търкули върху покривката на леглото на Хари.

Дори Хари, който не знаеше нищо за различните метли, реши, че е прекрасна. Гладка и лъскава, с махагонова дръжка, тя имаше дълга опашка от спретнати прави вейки, а близо до върха пишеше със златни букви „Нимбус две хиляди“.

Когато наближи седем часът, Хари напусна замъка и тръгна в здрача към квидичното игрище. Досега не беше влизал в стадиона. Стотици места бяха издигнати на трибуни около игрището, така че зрителите да са достатъчно нависоко, за да виждат какво става. В двата края на терена имаше по три златни стълба с обръчи на върха. Те напомняха на Хари за пластмасовите пръчици, с които мъгълските деца духаха сапунени мехури, само че тези бяха високи петнайсет метра.

Прекалено нетърпелив да лети пак, за да изчака Ууд, Хари яхна метлата си и се оттласна от земята. Какво усещане – той се повъртя около главите стълбове, а после зафуча напред-назад над игрището! При най-лекото докосване неговата „Нимбус две хиляди“ завиваше накъдето той искаше.

– Ей, Потър, слез долу!

Оливър Ууд беше пристигнал. Носеше под мишница голяма дървена кутия. Хари се приземи до него.

– Много добре! – каза Ууд със светнали очи. – Виждам какво искаше да каже Макгонъгол... на теб наистина ти е вродено. Тази вечер само ще те науча на правилата, а след това ще тренираш с отбора три пъти седмично.

Отвори кутията. Вътре имаше четири различни по големина топки.

– Така – рече Ууд. – Куидичът лесно се разбира, но не е особено лесно да се играе. Всяка страна има седем играчи. Трима от тях се наричат гончии.

– Трима гончии – повтори Хари, а в това време Ууд извади една яркочервена топка, голяма приблизително колкото футболната.

– Тази топка се нарича куофъл – продължи Ууд. – Гончиите си подхвърлят куофъла и се опитват да го прекарат през един от обръчите, за да отбележат гол. Когато куофълът мине през един от обръчите, се печелят десет точки. Разбираш ли?

– Гончиите хвърлят куофъла и го прекарват през обръчите, за да отбележат гол – изрецитира Хари. – Значи... това е нещо като баскетбол на метли с шест обръча, така ли?

– Какво е баскетбол? – попита Ууд любопитно.

– Няма значение – отговори Хари бързо.

– Всяка страна има и друг играч, който се нарича пазач... аз съм пазачът на „Грифиндор“. Трябва да летя около нашите обръчи и да преча на другия отбор да вкара гол.

– Трима гончии, един пазач – каза Хари, твърдо решен да запомни всичко. – И те играят с куофъла. Добре, разбрах. А тези за какво са? – той посочи трите топки в кутията.

– Сега ще ти покажа – отговори Ууд. – Вземи това.

Той подаде на Хари малка бухалка, наподобяваща полицейска палка.

– Ще ти покажа какво правят блъджърите – каза Ууд. – Тези две са блъджърите.

Той показа на Хари две еднакви топки, черни като катран и малко по-малки от червения куофъл. Хари забеляза, че те сякаш се мъчеха да се освободят от ремъците, които ги придържаха в кутията.

– Отдръпни се – предупреди Ууд, наведе се и освободи един от блъджърите.

Черната топка веднага се издигна високо и после се спусна право към лицето на Хари. Той замахна по нея с палката, за да ѝ попречи да му счупи носа, и я отпрати в зигзаг из въздуха – тя взе да се върти около главите им и после се стрелна към Ууд, който се хвърли върху нея и успя да я прикове към земята.

– Видя ли? – каза задъхано, като натика съпротивяващия се блъджър обратно в кутията и го закрепил здраво с ремъците. – Блъджърите се стрелкат насам-натам и се опитват да съборят играчите от метлите им. Затова във всеки отбор има по двама биячи. Нашите са близнаците

Уизли – тяхна задача е да пазят своето поле от блъджърите, като се опитват да ги отпратят към другия отбор. Тъй – запомни ли всичко това!

– Трима гончии се опитват да отбележат гол с куофъла, пазачът охранява головите стълбове, бячите държат блъджърите надалеч от своя отбор – изреди Хари бързо.

– Много добре! – каза Ууд.

– Тъж... Случвало ли се е блъджърите да убият някого – попита Хари, като се надяваше това да прозвучи нехайно.

– В „Хогвортс“ – никога. Имахме две счупени челюсти, но нищо по-страшно от това. Сега... последният пост в отбора е търсачът. Това си ти. И няма защо да те е грижа за куофъла или за блъджърите...

– ...освен, ако ми пукнат главата.

– Не се тревожи, двамата Уизли се справят повече от добре с блъджърите... По-точно казано, самите те са като двойка човешки блъджъри.

Ууд бръкна в кутията и извади четвъртата и последна топка. В сравнение с куофъла и блъджърите тя беше мъничка, приблизително с големината на едър орех. Беше златиста и имаше малки пърхащи сребърни крилца.

– Това – каза Ууд – е златният снич и е най-важната топка от всички. Много трудно се улавя, защото е страшно бърз и трудно се вижда. Работа на търсача е да го хване. Трябва да се промъкваш между гончиите, бячите, блъджърите и куофъла, за да го уловиш преди търсача на другия отбор. Търсачът, който улови снеча, печели за своя отбор допълнителни сто и петдесет точки, така че този отбор почти винаги печели. Затова търсачите биват много често фаулирани. Един куидичен мач завършва чак когато бъде уловен сничът и затова може да продължи безкрайно... Мисля, че рекордът е три месеца и трябвало непрестанно да вкарват резерви, та играчите да могат да поспят... Е, това е... някакви въпроси?

Хари поклати глава. Много добре разбираше какво трябва да прави, но проблемът щеше да е наистина да го направи.

– Засега няма да тренираме със снеча – каза Ууд, като внимателно го затвори пак в кутията. – Много е тъмно и бихме могли да го загубим. Ще те изпробвам с няколко от тези.

Извади от джоба си торбичка обикновени топки за голф и няколко минути по-късно той и Хари бяха във въздуха. Ууд хвърляше топките за голф колкото можеше по-силно във всички посоки, за да ги лови Хари.

Хари не пропусна нито една и Ууд беше във възторг. След половин

час се беше стъмнило съвсем и те не можеха да продължат.

– Тази година Куидичната купа ще носи нашето име – каза Ууд щастливо, докато се връщаха към замъка. – Не бих се изненадал, ако се окажеш по-добър от Чарли Уизли, а той можеше да играе за Англия, ако не беше тръгнал да гони змейове.

* * *

Навярно поради това, че беше толкова зает с всичките си домашни и на всичко отгоре с тренировките по куидич три вечери в седмицата, на Хари просто не му се вярваше, когато осъзна, че е бил в „Хогоуртс“ цели два месеца. Чувстваше се повече у дома си в замъка, отколкото някога на улица „Привит Драйв“. Уроците също ставаха все по-интересни, след като бяха вече овладели основите.

Сутринта на Все светии те се събудиха от чудесното ухание на печена тиква, което се носеше по коридорите. Нещо повече, професор Флитуик им заяви в час по вълшебство, че ги смятал за достатъчно подготвени, за да карат предмети да летят – нещо, което всички умираха от желание да опитат, след като бяха видели как той накара жабата на Невил да хвърчи из класната стая. Професор Флитуик раздели класа на двойки да се упражняват. Партньор на Хари беше Шиймъс Финигън (за негово облекчение, защото Невил беше опитал да привлече вниманието му). Рон обаче трябваше да работи с Хърмаяни Грейнджър. Трудно беше да се каже дали Рон беше по-сърдит от това, или Хърмаяни. Тя не бе говорила с нито един от тях от деня, когато пристигна метлата на Хари.

– Сега не забравяйте онова хубаво движение с китката, което упражнявахме! – изписука професор Флитуик, възкачен както обикновено върху своя куп книги. – Замах и цък, помнете, замах и цък. Много е важно също да казвате правилно магическите думи... Никога не забравяйте магьосника Баруфио, който казал „ч“ вместо „ц“ и се намерил на пода, с бивол върху гърдите си.

Беше много трудно. Хари и Шиймъс замахваха и цъкваха, но перото, което се предполагаше, че трябва да отпратят към небето, просто си лежеше върху чина. Шиймъс стана толкова нетърпелив, че го побутна с магическата си пръчка и го подпали, та Хари трябваше да го угаси с шапката си.

На съседната маса Рон нямаше повече успех.

– Уингардиум Левиоза! – изкрещя той и размаха дългите си ръце като вятърна мелница.

Хари чу как Хърмаяни го сряза:

– Погрешно го казваш. То е „Уинг-гар-диум Леви-о-за“ и ще произнесеш „гар“ ясно и дълго.

– Направи го ти тогава, щом като толкова знаеш – изръмжа Рон.

Хърмаяни нави ръкавите на дрехата си, замахна леко с магическата пръчка и каза:

– Уингардиум Левиоза!

Тяхното перо се издигна от чина и замря във въздуха на около метър и двайсет над главите им.

– О, чудесно! – извика професор Флитуик, като изръкопляска. – Погледнете всички насам, Хърмаяни Грейнджър успя!

В края на часа Рон беше в много лошо настроение.

– Нищо чудно, че никой не може да я понася – каза на Хари, докато се блъскаха, за да излязат в претъпкания коридор. – Кошмарна е, честна дума!

Някой се бутна в Хари, за да го задмине. Беше Хърмаяни. Хари зърна за миг лицето ѝ и се стресна, като го видя обляно в сълзи.

– Мисля, че те е чула.

– И какво от това? – каза Рон, но изглеждаше малко смутен. – Трябва да е забелязала, че няма приятели.

Хърмаяни не се появи на следващия урок, нито пък я видяха целия следобед. Когато слязоха в Голямата зала за празненствата по случай Все светии, Хари, и Рон дочуха Парвати Патил да казва на своята приятелка Лавендър, че Хърмаяни плаче в тоалетната на момичетата и иска да я оставят на мира. От това на Рон му стана още по-неловко, но миг по-късно бяха вече влезли в Голямата зала, където украсата за Все светии ги накара да забравят Хърмаяни.

Хиляда живи прилепа пърхаха по стените и тавана, докато хиляда други се носеха над масите като ниски, черни облаци и караха свещите в тиквите да припламват. Угощението се появи внезапно в златните чинии, както на тържеството по случай началото на срока.

Хари тъкмо си взимаше един варен небелен картоф, когато професор Куиръл влезе тичешком в залата с килнат тюрбан и ужасено лице. Всички втренчиха погледи в него – той стигна до стола на професор Дъмбълдор, облегна се на масата и каза задъхано:

– Планински трол¹³... в подземията... реших, че трябва да знаете.

След което се свлече на пода в дълбоко безсъзнание.

13. Планински трол – мистично същество във фолклора на скандинавските народи, огромно и много грозно, жестоко и глупаво. – Б.пр.

Настъпни смут и врява. Бяха нужни няколко пурпурни фишека, които експлодираха от края на магическата пръчка на професор Дъмбълдор, за да се въздвори тишина.

– Префекти – викна той, – незабавно отведете учениците от вашите домове в спалните!

Пърси беше в стихията си.

– Следвайте ме! Вървете заедно, първокурсници! Няма защо да се боите от трола, ако следвате нарежданията ми! Дръжте се близо зад мен. Дайте път, минават първокурсници! Извинете, аз съм префект!

– Как е могъл трол да влезе тук? – попита Хари, докато изкачваха стълбите

– Откъде да знам. Казват, че били много глупави – отговори Рон. – Може би Пийвс го е пуснал като шега за Все светии.

Разминаваха се с различни групи ученици, които бързаха в различни посоки. Докато се блъскаха, за да си пробият път през една група объркани хафълпафци, Хари изведнъж сграбчи ръката на Рон.

– Изведнъж се сетих... Хърмаяни!

– Какво за нея?

– Тя не знае за трола.

Рон прехапа устни.

– Ох, добре – каза троснато. – Само да не ни види Пърси.

Наведоха се и се смесиха с хафълпафците, които отиваха в другата посока, вмъкнаха се в пуст страничен коридор и забързаха към тоалетните на момичетата. Тъкмо бяха завили край ъгъла, когато чуха бързи стъпки зад себе си.

– Пърси! – изсъска Рон и дръпна Хари зад голям каменен грифон.

Но като надникнаха иззад него, видяха не Пърси, а Снейп. Той прекоси коридора и изчезна от погледа им.

– Какво прави? – прошепна Хари. – Защо не е долу в подземията с останалите учители?

– Знам ли го!

Колкото може по-тихо те се запромъкваха по следващия коридор подир заглъхващите стъпки на Снейп.

– Отива на третия етаж – каза Хари, но Рон вдигна ръка.

– Намирисва ли ти нещо?

Хари подуши въздуха и една противна смрад напълни ноздрите му – смесица от спарени чорапи и онзи вид обществени тоалетни, които никой не почиства.

И после го чува – тихо сумтене и провлачени стъпки на огромни

крака. Рон посочи – в дъното на хода вляво към тях се движеше нещо огромно. Те се свиха в сянката и го наблюдаваха, когато се появи в едно петно лунна светлина.

Тролът беше ужасен наглед. Четири метра висок, с гранитносива кожа, грамадно буцесто тяло с малка плешива глава, кацнала отгоре като кокосов орех. Имаше къси крака, дебели колкото дървесни дънери, с плоски стъпала, покрити с роговидна кожа. Вонята, която излъчваше, беше невероятна. Държеше огромна дървена бухалка, която се влачеше по пода, защото ръцете му бяха много дълги.

Тролът спря до една врата и надникна през нея. Заклати дългите си уши, сякаш за да раздвижи нищожния си мозък, а после се вмъкна бавно в помещението.

– Ключът е в ключалката – промърмори Хари. – Бихме могли да го заключим вътре.

– Добра идея – каза Рон притеснено.

Прокраднаха се към отворената врата с пресъхнали уста, като се молеха тролът да не излезе точно тогава оттам. С голям скок Хари успя да докопа ключа, затръшна вратата и я заключи.

– Така!

Разгорещени от своята победа, те се втурнаха обратно, но когато стигнаха до ъгъла, чуха нещо, което накара сърцата им да замрат – силен покъртителен писък, и то от помещението, което току що бяха заключили.

– О, не! – каза Рон, пребледнял като Кървавия барон.

– Това са тоалетните на момичетата! – изстена Хари.

– Хърмаяни! – викнаха двамата в един глас.

Беше последното нещо, което биха искали да направят, но какъв друг избор имаха... Обърнаха се и хукнаха назад до вратата, завъртяха ключа, непохватни от паниката – Хари дръпна и отвори вратата и те влязоха.

Хърмаяни Грейнджър се бе прилепила до отсрещната стена с вид, сякаш ще припадне. Тролът приближаваше към нея и докато вървеше, изкъртваше умивалниците от стените.

– Да го объркаме! – каза Хари в отчаяние на Рон и като грабна един от запокитените кранове, го хвърли колкото можеше по-силно към стената.

Тролът спря на няколко стъпки от Хърмаяни. Тежко-тежко се извърна, като примигваше глупаво, за да види какво е издало този шум. Злобните му малки очи зърнаха Хари. Подвоуми се и после, вместо към

Хърмаяни, се насочи към него, вдигайки бухалката, докато вървеше.

– Ей, малоумнико! – изкрещя Рон от другата страна на помещението и замери трола с метална тръба.

Чудовището като че ли дори не забеляза, че тръбата го удари по рамото, обаче чу вика и пак спря, извърщайки грозната си физиономия сега пък към Рон, като даде на Хари време да го заобиколи.

– Хайде, бягай, бягай! – кресна Хари на Хърмаяни и се опита да я издърпа към вратата, но тя не можеше да мръдне и все още стоеше прилепена до стената с широко зинала от ужас уста.

Виковете и екотът като че ли влудяваха трола. Той изрева и пристъпи към Рон, който беше най-близо и нямаше начин да се измъкне.

Тогава Хари направи нещо, което беше хем много храбро, хем много глупаво: засили се, скочи и отзад успя да склучи ръце около врата на трола. Тролът не можеше да усети, че Хари виси там, но дори един трол ще усети, ако някой завре дълго парче дърво в носа му, а тъй като магическата пръчка на Хари беше в ръката му, когато скочи, тя се бе мушнала дълбоко в едната ноздра на трола.

С болезнен рев тролът се завъртя и взе да размахва бухалката си, а Хари се вкопчи отчаяно в него; всеки миг тролът можеше да го отхвърли от себе си или да му нанесе ужасен удар с бухалката.

Хърмаяни се бе свлякла на пода от страх; Рон извади своята магическа пръчка и без да знае какво ще направи, чу собствения си глас да вика първото заклинание, което му хрумна:

– Уингардиум левиоза!

Бухалката изхвърча внезапно от ръката на трола, издигна се високо във въздуха, бавно се преобърна... и падна с ужасен пукот върху главата на своя собственик. Тролът се олюля на място и после падна по очи с трясък, от който цялото помещение се разлюля.

Хари се изправи на крака. Трепереше и с мъка си поемаше дъх. Рон стоеше там, все още с вдигната магическа пръчка, втренчил поглед в това, което бе направил.

Хърмаяни проговори първа.

– Дали е... мъртъв?

– Не вярвам – каза Хари. – Мисля, че е само нокаутиран.

Наведе се и издърпа магическата си пръчка от носа на трола. Беше покрита с нещо подобно на сиво лепило на бучки.

– Пфу... тролски сополи!

И я избърса в гащите на трола.

Внезапно блъскане на врати и звучни крачки накараха тримата да

вдигнат глави. Те не бяха осъзнали какъв шум са причинили, но естествено някой на долния етаж трябва да беше чул трясъците и рева на трола. Миг по-късно професор Макгонъгол влетя в помещението, следвана по петите от Снейп и Куиръл на опашката. Куиръл хвърли един поглед към трола, издаде тих стон и седна бързо на една тоалетна чиния, като се хвана за сърцето.

Снейп се наведе над трола. Професор Макгонъгол гледаше Рон и Хари. Хари никога не я беше виждал толкова ядосана. Устните ѝ бяха побелели. Надеждата да спечели петдесет точки за „Грифиндор“ бързо се изпари от мислите на Хари.

– Какво, за бога, си въобразихте? – попита професор Макгонъгол с ледено гневен глас. Хари погледна Рон, който все още стоеше с вдигнатата високо магическа пръчка. – Имате късмет, че не ви е убил. Защо не сте в спалните си?

Снейп отправи бърз пронизващ поглед към Хари. Хари погледна към пода. Искаше му се Рон да свали магическата си пръчка.

Тогава откъм неосветената част на помещението прозвуча тънък глас:

– Моля ви, професор Макгонъгол... те търсеха мен.

– Хърмаяни Грейнджър!

Хърмаяни бе успяла най-сетне да се надигне.

– Тръгнах да търся трола, защото... защото си мислех, че мога сама да се справя с него... разбирате ли, понеже съм чела всичко за тях.

Рон изтърва магическата си пръчка. Хърмаяни Грейнджър да каже явна лъжа на учител?!

– Ако не ме бяха намерили, сега щях да съм мъртва. Хари мушна магическата си пръчка в носа му, а Рон го повали със собствената му бухалка. Нямаше време да отидат да повикат някого. Той щеше вече да ме хване, когато те пристигнаха.

Хари и Рон се мъчеха да изглеждат така, сякаш тази история не е новост за тях.

– Е, в такъв случай... – каза професор Макгонъгол, като оглеждаше и тримата. – Хърмаяни, неразумно момиче, как ти дойде наум, че би могла сама да излезеш наглава с планински трол?

Хърмаяни сведе глава. Хари онемя. Хърмаяни беше последният човек, който би извършил нещо против правилата, а сега твърдеше, че го е сторила – само за да ги отърве от неприятности. Все едно че Снейп е започнал да раздава бонбони.

– Хърмаяни Грейнджър, за тази работа ще се отнемат пет точки от

„Грифиндор“ – каза професор Макгонъгол. – Много съм разочарована от теб! Ако изобщо не си наранена, иди си в кула „Грифиндор“. Учениците ще завършат тържеството по своите домове.

Хърмаяни си тръгна.

Професор Макгонъгол се обърна към Хари и Рон.

– И все пак казвам, че сте имали късмет, но не много първокурсници биха могли да се справят с един пораснал планински трол. Всеки от вас печели по пет точки за „Грифиндор“. Професор Дъмбълдор ще бъде уведомен за това. Може да си вървите.

Те излязоха бързо от помещението и изобщо не продумаха, докато не се изкачиха два етажа по-високо. Какво облекчение бе да се махнат от миризмата на трола – освен всичко останало.

– Трябваше да получим повече от десет точки – възропта Рон.

– Искаш да кажеш пет, след като тя извади точките на Хърмаяни.

– Добре беше от нейна страна да ни измъкне така от бедата – призна Рон. – Но не забравяй, че наистина я спасихме.

– Тя може би нямаше да има нужда от спасяване, ако не бяхме заключили онова нещо при нея – напомни му Хари.

Бяха стигнали до портрета на Дебелата дама.

– Свинска зурла – казаха и си влязоха.

Общата стая беше претъпкана и шумна. Всички ядяха гозбите, които им бяха изпратили горе. Хърмаяни обаче стоеше сама до вратата и ги чакаше. Настъпи много неловка пауза. После, без да се поглеждат, тримата казаха „Благодаря!“ и побързаха да си вземат чинии.

Но от този момент нататък Хърмаяни Грейнджър стана тяхна приятелка. Има неща, които хората не могат да преживеят заедно, без в края на краищата да не се заобичат взаимно, и едно от тях е да нокаутираш четириметров планински трол.

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТА КУИДИЧ

В началото на ноември настъпи голям студ. Планините около училището станаха леденосиви, а езерото заприлича на студена стомана. Всяка сутрин земята беше покрита със слана. От прозорците на горните етажи можеше да се види как Хагрид, навлечен с дълго палто от къртичи кожи, със заешки ръкавици и с огромни ботуши от боброви кожи, размразява метли на квидичното игрище.

Квидичният сезон беше започнал. В събота Хари щеше да играе първия си мач след седмици на тренировки: „Грифиндор“ срещу „Слидерин“. Спечелеше ли „Грифиндор“, те щяха да се изкачат на второ място в домовия шампионат.

Почти никой не беше виждал Хари да играе, защото Ууд бе решил, че – като тяхно тайно оръжие – Хари трябва да бъде държан именно в тайна. Обаче новината, че той ще играе като търсач, се беше разчула по някакъв начин и Хари не знаеше кое е по-лошо – дали дето някои му казваха, че ще е блестящ, или дето други му казваха, че ще тичат под него с дюшек в ръце.

Истинско щастие беше, че Хари сега имаше приятелка като Хърмаяни. Не можеше да си представи как би се справил с всичките си домашни без нея, като имаше предвид тренировките по квидич, които Ууд ги караше да правят до последната минута. Освен това, тя му даде назаем книгата „Квидичът през вековете“, която се оказа много интересно четиво.

Хари научи, че в квидича има седемстотин начина да извършиш нарушения и те всичките били направени в мач за Световната купа през 1473 година; че търсачите обикновено са най-дребните и най-бързи играчи и че повечето квидични злополуки като че ли се случвали с тях; че макар и хора рядко да са умирали при игра на квидич, били известни случаи с рефери, които изчезвали и се появявали месеци по-късно в пустинята Сахара.

Откакто Хари и Рон я бяха спасили от планинския трол, Хърмаяни беше станала по-толерантна към нарушаването на правилата и поради това – много по-мила. В деня преди първия квидичен мач на Хари тримата излязоха през междучасието на мразовития двор и тя им беше омъгосала един яркосин огън, който можеше да се разнася в буркан от

конфитюр. Те стояха с гръб към него и се топлеха, когато Снейп прекося двора. Хари забеляза веднага, че Снейп накуцва. Хари, Рон и Хърмаяни се струпаха по-близо един до друг, за да скрият огъня; бяха сигурни, че това не е разрешено. За съжаление нещо във виновните им лица привлече погледа на Снейп и той доуцпа до тях. Не беше забелязал огъня, но все пак сякаш търсеше причина да им се скара.

– Какво държиш там, Потър?

Беше „Куидичът през вековете“. Хари му я показа.

– Книги от библиотеката не може да се изнасят от училището – заяви Снейп. – Дай ми я. Отнемат се пет точки от „Грифиндор“.

– Той току-що измисли това правило – промърмори Хари гневно, когато Снейп се отдалечи, куцайки. – Какво ли е станало с крака му?

– Не знам, ама се надявам наистина да го боли – каза Рон с огорчение.

* * *

Тази вечер в общата стая на „Грифиндор“ беше много шумно. Хари, Рон и Хърмаяни седяха заедно до един прозорец – Хърмаяни преглеждаше домашните им по вълшебства. Тя никога не им даваше да преписват („Как ще се научите?“), но като я молеха да прочете домашните им, те все пак се сдобиваха с правилните отговори.

Хари не можеше да си намери място. Искаше да си вземе обратно „Куидичът през вековете“, за да отвлече мислите си от тревогата за утрешния ден. Защо трябва да се бои от Снейп? Стана и каза на Рон и Хърмаяни, че отива да помоли Снейп да му я върне.

– По-добре аз, отколкото ти – казаха двамата в един глас, но Хари си мислеше, че Снейп няма да му откаже, ако там има други учители.

Слезе до учителската стая и почука. Нямаше отговор. Почука отново. Нищо.

Дали пък Снейп не е оставил книгата там? Заслужаваше си да опита. Открехна вратата и надникна през процеп – и пред очите му се разкри ужасна гледка.

Вътре бяха Снейп и Филч – сами. Снейп държеше одеждите си над коленете. Единият му крак беше окървавен и изпохапан. Филч му подаваше бинтове.

– Проклет звяр! – тъкмо казваше Снейп. – Как би могъл човек да обхване с поглед и трите му глави едновременно?

Хари се опита да затвори тихо вратата, но...

– ПОТЪР!

Лицето на Снейп беше разкрито от ярост, кого пусна одеждите, за да скрие крака си. Хари преглътна.

– Исках само да попитам дали бихте ми върнали книгата.

– МАХАЙ СЕ! ВЪН!

Хари си тръгна, преди Снейп да отнеме още точки на „Грифиндор“. Изтича обратно горе.

– Получи ли си я? – попита Рон, когато Хари дойде при тях. – Какво се е случило?

Шепнешком Хари им разказа какво е видял.

– Знаете ли какво означава това? – завърши той задъхано. – Опитал се е да мине покрай онова триглаво куче на Все светии! Там е отивал, когато го видяхме – иска да докопа онова, което то пази! И си залагам метлата, че той е пуснал трола, за да отклони вниманието!

Очите на Хърмаяни се разшириха.

– Не... не би го направил – каза тя. – Знам, че не е особено добър, обаче не би се опитал да открадне нещо, което Дъмбълдор охранява.

– Ех и ти, Хърмаяни, май смяташ, че всички учители са светци или кой знае що – сопна й се Рон. – Аз мисля като Хари. Според мен Снейп е способен на всичко. Но какво търси? Какво пази това куче?

Когато Хари си легна, в главата му бръмчеше същият въпрос. Невил хъркаше силно, но Хари не можеше да заспи. Опита се да не мисли за нищо – необходимо беше да спи, трябваше да спи, след няколко часа щеше да почне първият му квидичен мач – обаче не можеше лесно да забрави израза на лицето на Снейп, когато Хари бе видял крака му.

* * *

Утрото на другия ден беше много ясно и студено. В Голямата зала се носеха чудното ухание на пържени наденички и веселото бърбене на всички, които очакваха един добър квидичен мач.

– Трябва да закусиш нещо.

– Нищо не искам.

– Поне малко препечен хляб – придумваше го Хърмаяни.

– Не съм гладен.

Хари се чувстваше ужасно. След един час щеше да излезе на игрището.

– Хари, имаш нужда от сили – каза Шиймс Финигън. – Търсачите са винаги в опасност да бъдат осакатени от другия отбор.

– Благодаря ти, Шиймс! – каза Хари, като наблюдаваше как Шиймс сипва кетчуп върху наденичките си.

* * *

Към единайсет часа като че ли цялото училище беше по трибуните около квидичното игрище. Много ученици си носеха бинокли. Вярно, че местата за сядане бяха издигнати нависоко, но въпреки това понякога трудно се виждаше какво става.

Рон и Хърмаяни се присъединиха към Невил, Шиймъс и Дийн – привърженика на „Уест Хям“ – на най-горния ред. Като изненада за Хари бяха нарисували голям плакат върху един от чаршафите, които Скабърс беше съсипал. На него пишеше „Потър – президент“, а Дийн, който умееше да рисува, беше изрисувал отдолу голям грифиндорски лъв. После Хърмаяни бе направила сложна магийка, така че боята светкаше в различни цветове.

Междувременно в съблекалните Хари и другите членове на отбора се преобличаха в яркочервените си квидични одежди („Слидерин“ щяха да играят в зелено).

Ууд се покашля, за да въдвори тишина.

- Добре, мъже – каза.
- И жени – добави гончията Анджелина Джонсън.
- И жени – съгласи се Ууд. – Това е.
- Големият – обади се Фред Уизли.
- Този, който всички очаквахме – каза Джордж.
- Знаем вече наизуст речта на Оливър – обърна се Фред към Хари.
- И миналата година бяхме в отбора.
- Млъкнете, вие двамата – викна Ууд. – Това е най-добрият отбор, който „Грифиндор“ е имал от години насам. Ние ще бием. Сигурен съм.

Той ги изгледа гневно, сякаш искаше да каже: „Иначе ще ви дам да се разберете!“

– Така. Време е. На добър час на всички ви.

Хари тръгна слез Фред и Джордж от съблекалнята и – с надеждата, че коленете му няма да се огънат – излезе на игрището под бурни ликувания.

Мадам Хууч щеше да бъде рефер. Тя стоеше посред игрището с метлата си в ръка и очакваше двата отбора.

– Сега искам от всекиго от вас хубава, честна игра – каза тя, след като всички се събраха около нея.

Хари забеляза, че сякаш се обърна специално към шестокурсника Маркърс Флинт, капитана на „Слидерин“. Помисли си, че Флинт изглежда, като че ли има тролска кръв във вените си. С крайчеца на околото си

зърна високо горе развяващия се транспарант, от който над публиката святкаше надписът „Потър – президент“. Сърцето му подскочи. Почувства се по-храбър.

– Възседнете метлите си, моля.

Хари яхна своята „Нимбус две хиляди“.

Мадам Хууч свирна силно със сребърната си свирка.

Петнайсет метли се издигнаха високо, високо във въздуха. Играта почваше.

– И куофълът веднага е грабнат от Анджелина Джонсън от „Грифиндор“... какъв чудесен гончия е това момиче, пък и доста привлекателно...

– ДЖОРДЪН!

– Извинете, професор Макгонъгол.

Лий Джордън, приятелят на близнаците Уизли, коментираше мача, строго наблюдаван от професор Макгонъгол.

– И тя наистина фучи там горе, чист пас към Алиша Спинет, отлично откритие на Оливър Ууд, миналата година беше само резерва... обратно към Джонсън и... не, „Слидерин“ взеха куофъла, капитанът на „Слидерин“ Маркърс Флинт печели куофъла и потегля... Флинт лети като орел там горе... той ще вкара... не, спрял с отлично движение на пазача на „Грифиндор“, Ууд и грифиндорци взимат куофъла... Това там е гончията Кейти Бел от „Грифиндор“, чудесно пикиране покрай Флинт, сега по дължината на игрището и... ОХ!... От това трябва да я е заболяло, удар по тила от един блъджър... куофълът взет от „Слидерин“... това е Ейдриън Пюси, който лети към главите стълбове, но е блокиран от втори блъджър... запретен по него от Фред или Джордж Уизли, не мога да кажа кой от тях... Както и да е, добра игра на грифиндорския бияч и Джонсън пак овладява куофъла, свободно поле пред нея и тя потегля... наистина фучи... Давай Анджелина!... Пазачът Блечли се спуска... не уцелва... „ГРИФИНДОР“ БЕЛЕЖИ!

Ликуването на „Грифиндор“ изпълни студения въздух, а рекове и стенания от слидеринци му пригласяха.

– Сгъстете се, мръднете.

– Хагрид!

Рон и Хърмаяни се притиснаха един към друг, за да направят достатъчно място, та Хагрид да седне до тях.

– Досега гледах от колибата си – каза Хагрид, като потупа един голям бинокъл, който висеше на врата му. – Ама не е същото, както да си сред навалищата. Още няма следа от сничка, а?

– Няма – отвърна Рон. – Засега Хари не е имал много работа.

– Поне се запази от беда, и това е нещо – каза Хагрид, като вдигна бинокъла и погледна към точицата на небето, която беше Хари.

Високо горе Хари се носеше над играта, взирайки се да забележи някаква следа от снича. Това беше част от игровия план, замислен от него и Ууд.

– Стой на сигурно разстояние, докато не видиш снича – беше му казал Ууд. – Не искаме да те атакуват, преди да се налага.

Когато Анджелина отбеляза гола, Хари завъртя два лупинга около обръчите, за да изрази радостта си. Сега отново се взираше да види снича. Веднъж зърна златно просветване, но то се оказа просто отблясък от ръчния часовник на един от близнаците Уизли, друг път един блъджър се стрелна към него по-скоро като топовно гюлле, отколкото като топка, но Хари го отбягна и Фред Уизли дойде да го подгони.

– Всичко наред ли е, Хари? – успя да извика той, когато отби яростно блъджъра към Маркс Флинт.

– „Слидерин“ във владение – каза Лий Джордън. – Гончията Пюси се измъква от два блъджъра, двамата Уизли и гончията Бел и фучи към... почакайте малко... това сничът ли беше?

През публиката премина ропот, когато Ейдриън Пюси изтърва куофъла, увлечено загледан през рамото си подир златния проблясък, който премина покрай лявото му ухо.

Хари го видя. В прилив на силна възбуда той се стрелна надолу към златната следа. Терънс Хигс, търсачът на „Слидерин“, също я бе видял. Рамо до рамо те фучаха към снича – всички гончии сякаш бяха забравили какво се очаква от тях и се носеха на средна височина, за да наблюдават.

Хари беше по-бърз от Хигс – виждаше как малкото кръгло кълбо с пърхащи крилца свисти пред него – и даде допълнителна скорост...

БАМ! Яростен рев проехтя долу от грифиндорци – Маркс Флинт бе блокирал Хари предумишлено и метлата на Хари се отклони от курса си, а самият той с мъка се задържа на нея.

– Фаул! – крещяха грифиндорци.

Мадам Хууч направи гневна забележка на Флинт и след това отсъди свободно хвърляне по главите стълбове за „Грифиндор“. Но в цялата бъркотия естествено златният снич отново беше изчезнал.

Долу на трибуните Дийн Томас крещеше:

– Изгонете го! Червен картон!

– Това не е футбол, Дийн – напомни му Рон. – В квидича играчите

не се изгонват... а какво е червен картон?

Но Хагрид беше на страната на Дийн.

– Би трябвало да променят правилата. Флинт можеше да събори Хари на земята.

На Лий Джордън му беше трудно да не вземе страна.

– И така... след тази явна и отвратителна непочтена игра...

– Джордън! – скара му се професор Макгонъгол.

– Тоест след този очевиден и противен фаул...

– Джордън, предупреждавам те...

– Добре де, добре. Флинт за малко не уби търсача на „Грифиндор“, което, уверявам ви, може да се случи всекиму, и така... на „Грифиндор“ беше даден наказателен удар, изпълнен от Спинет, която отбелязва безпроблемно, и играта продължава. „Грифиндор“ все още са във владение.

Лошото се случи тъкмо когато Хари отбягна друг блъджър, който мина опасно близо до главата му. Внезапно метлата му страховито се наклони. За част от секундата той помисли, че ще падне. Притисна метлата здраво с двете си ръце и с коленете. Никога не беше изпитвал подобно нещо.

То се повтори. Метлата сякаш се опитваше да го отхвърли. Обаче метлите от модел „Нимбус две хиляди“ не решаваха току-така да хвърлят ездачите си. Хари направи опит да завие обратно към грифиндорските голови стълбове; почти беше решил да помоли Ууд да поиска прекъсване – и тогава осъзна, че метлата е абсолютно извън неговия контрол. Той не можеше да я обърне. Изобщо не можеше да я управлява. Тя фучеше на зигзаг из въздуха и от време на време правеше силни замитащи движения, които за малко не го изхвърляха от мястото му.

Лий все още коментираше.

– „Слидерин“ във владение... Флинт с куофъла... преминава Спинет... преминава Бел... ударен силно по лицето от един блъджър, дано му е счупил носа... само се шегувам, професоре... „Слидерин“ бележат... о, не...

Слидеринци ликуваха. Никой сякаш не бе забелязал, че метлата на Хари се държи странно. Тя го отнасяше бавно все по-нависоко, далеч от играта, като едновременно се мяташе и гърчеше.

– Не разбирам какво е намислил да прави Хари – промърмори Хагрид, докато се вираше през бинокъла си. – Ако не знаех, че не е възможно, бих казал, че е загубил контрол над метлата си... но не може да е...

Изведнъж навред по трибуните зрителите почнаха да сочат нагоре

към Хари. Метлата му взе да се превърта и превърта, а той едва успяваше да се задържи върху нея. Цялата публика ахна от ужас. Метлата се бе раздрусала рязко и Хари излетя от нея – сега висеше на нея, заловен само с една ръка.

– Дали не й е станало нещо, когато Флинт го блокира? – прошепна Шиймъс.

– Не може – каза Хагрид с треперещ глас. – Нищо не може да повлияе на една метла, освен силна Черна магия... Никой хлапак не би могъл да направи това с една „Нимбус две хиляди“.

При тези думи Хърмаяни грабна бинокъла на Хагрид, но вместо да погледне нагоре към Хари, почна панически да оглежда публиката.

– Какво правиш? – изстена Рон с посивяло лице.

– Знаех си – отговори Хърмаяни задъхано. – Снейп... Погледни!

Рон сграбчи бинокъла. Снейп седеше в средата на трибуната срещу тях. Очите му бяха вперени в Хари и той мърмореше непрекъснато нещо под носа си.

– Прави нещо... урочасва метлата – каза Хърмаяни.

– Сега какво?

– Остави на мен.

Преди Рон да продума, Хърмаяни изчезна. Рон насочи бинокъла към Хари. Метлата му се тресеше толкова силно, че му беше почти невъзможно да се задържи още дълго. Цялата публика бе на крака и наблюдаваше в ужас, докато двамата Уизли полетяха нагоре, за да се опитат да изтеглят Хари в безопасност на една от своите метли, обаче нямаше полза – колкото пъти се доближаваха до него, метлата отскачаше още по-нависоко. Те се спуснаха надолу и кръжаха под него с явната надежда да го хванат, ако падне. Маркърс Флинт взе куофъла и отбеляза пет пъти, без някой да обърне внимание.

– Хайде, Хърмаяни! – шепнеше Рон отчаяно.

Хърмаяни си беше пробила път до трибуната, където стоеше Снейп, и сега тичаше по реда зад него; дори не спря да се извини, когато блъсна професор Куиръл и той полетя с главата напред върху предната редица. Когато достигна Снейп, тя клекна, извади магическата си пръчка и прошепна няколко добре подбрани думи. Яркосини пламъци се стрелнаха от пръчката ѝ към долния ръб на Снейповите одежди.

Минаха може би трийсет секунди, докато Снейп схване, че дрехите му горят. Внезапен крясък ѝ показа, че си е свършила работата. Тя събра пламъците в едно бурканче, което пхна в джоба си, и се втурна обратно по редицата – Снейп никога нямаше да разбере какво се е случило.

Но то беше достатъчно. Горе във въздуха Хари изведнъж успя да се покатери пак върху метлата си.

– Невил, можеш да погледнеш! – каза Рон. През последните пет минути Невил ридаше, скрил лице в якето на Хагрид.

Хари фучеше към земята, когато зрителите го видяха да се плесва с ръка по устата, сякаш му се повръща, кацна на игрището на четири крака, изкашля се – и нещо златно падна в ръката му.

– Сничът е у мен! – провикна се той и го размаха над главата си, а играта завърши в пълна бъркотия.

– Той не го улови, той почти го глътна – още виеше Флинт двацет минути по-късно, но това нямаше значение – Хари не беше нарушил никакви правила, пък Лий Джордън продължаваше щастливо да крещи резултата – „Грифиндор“ бяха спечелили със сто и седемдесет точки на шейсет. Обаче Хари не чу нищо от всичко това. На него му приготвиха чаша силен чай в колибата на Хагрид, където отиде заедно с Рон и Хърмаяни.

– Снейп беше – обясняваше Рон. – Хърмаяни и аз го видяхме. Проклинаше метлата ти, мърмореше, не откъсваше очи от теб.

– Глупости! – каза Хагрид, който не беше чул нито дума от това, което ставаше до него на трибуните. – Защо би направил Снейп подобно нещо?

Хари, Рон и Хърмаяни се спогледаха, чудейки се какво да му кажат. Хари реши – истината.

– Открих нещо за него – каза той на Хагрид. – Опитал се е да мине покрай онова триглаво куче на Все светии. То го е ухапало. Мислим, че е искал да открадне това, което то пази.

Хагрид изтърва чайника.

– Откъде знаете за Пухчо? – попита.

– Пухчо?

– Да... той е мой... купих го от един гръцки приятел, когото срещнах миналата година в кръчмата... Дадох го назаем на Дъмбълдор да пази...

– Какво? – каза Хари нетърпеливо.

– Не ме питай повече – отговори Хагрид троснато. – Това е строго поверително и толкоз!

– Но Снейп се опитва да го открадне.

– Глупости! – повтори Хагрид. – Снейп е учител в „Хогуорте“... не би направил подобно нещо.

– Тогава защо току-що се опита да убие Хари? – извика Хърмаяни.

Следобедните събития явно бяха променили мнението ѝ за Снейп. – Мога да позная един проклетник от пръв поглед, Хагрид, чела съм всичко за тях! При правенето на магии трябва да поддържаш връзка с поглед, а Снейп изобщо не примигваше. Видях го!

– Казвам ти, че грешиш! – горещеше се Хагрид. – Не знам защо метлата на Хари се държеше така, но Снейп не би се опитал да убие един ученик! Слушайте ме сега и тримата – бъркате се в неща, дето не ви засягат. Това е опасно. Забравете кучето, забравете и това, което пази. Това си е между професор Дъмбълдор и Николас Флаemel...

– Аха! – обади се Хари. – Значи е намесен и някой, наречен Николас Флаemel, така ли?

Хагрид изглеждаше страшно ядосан на себе си.

ГЛАВА ДВАНАЙСЕТА ОГЛЕДАЛОТО ЕИНАЛЕЖ

Наближаваше Коледа. Една сутрин в средата на декември „Хогоуртс“ осъмна, потънал в повече от един метър сняг. Езерото замръзна здраво и близнаците Уизли бяха наказани, понеже омагьосаха няколко снежни топки да преследват Куиръл навсякъде и да отскачат от задната част на тюрбана му. Малобройните сови, които успяха да си проправят път през бурното небе, за да предадат поща, трябваше да бъдат лекувани от Хагрид, преди да могат отново да полетят.

Всички очакваха нетърпеливо началото на ваканцията. Докато в камините в общата стая на „Грифиндор“ и в Голямата зала горяха буйни огньове, коридорите с тяхното течение бяха ледени и острият вятър караше прозорците на класните стаи да тракат. Най-неприятни от всичко бяха часовете при професор Снейп долу в подземията, където дъхът на учениците се носеше като мъгла пред тях и те стояха колкото могат по-близо до своите горещи котли.

– Толкова ми е мъчно – каза Драко Малфой в час по отвари – за всички, които трябва да останат в „Хогоуртс“ по Коледа, защото не ги искат у дома.

Докато говореше, гледаше към Хари. Краб и Гойл се разкикотиха. Хари, който отмерваше стрит на прах гръбнак от лъвска риба, не им обърна внимание. След квидичния мач Малфой беше станал още по-неприятен от обикновено. Възмутен от загубата на „Слидерин“, той се опитваше да размее всички, като разправяше, че скоро една широкоуста дървесна жаба щяла да замести Хари като търсач. После разбра, че никой не смята това за смешно, тъй като на всички беше направило силно впечатление как Хари бе успял да се задържи на друсащата се метла. Така че Малфой, изпълнен със завист и гняв, бе почнал да задява пак Хари за това, че няма истинско семейство.

Вярно беше, че Хари нямаше да се върне на улица „Привит Драйв“ за Коледа. Предишната седмица професор Макгонъгол обикаляше и правеше списък на учениците, които щяха да останат през ваканцията, и Хари веднага се записа. Той изобщо не се самосъжаляваше; това навярно щеше да е най-хубавата Коледа, която някога е преживявал. Рон и братята му също щяха да останат, защото господин и госпожа Уизли заминаваха за Румъния да посетят Чарли.

Когато напускаха подземията след часа по отвари, видяха, че една голяма ела заприщва коридора пред тях. Двата грамадни крака, които се подаваха отдолу, и силно пухтене им подсказаха, че зад нея е Хагрид.

– Здравей, Хагрид, искаш ли помощ? – попита Рон, мушна глава през клоните.

– Не, ще се оправя, благодаря, Рон.

– Ще се махнете ли от пътя ми, моля? – прозвуча студеният привлечен глас на Малфой зад тях. – Може би се опитваш да изкараш малко допълнителни пари, а, Уизли? Предполагам, че се надяваш самият ти да станеш пазач на дивеча, когато напуснеш „Хогуортс“... Колибата на Хагрид сигурно ти се вижда като дворец в сравнение с това, на което е свикнало твоето семейство.

Рон се нахвърли върху Малфой тъкмо когато Снейп се изкачваше по стълбите.

– УИЗЛИ!

Рон пусна предницата на одеждите на Малфой.

– Той беше предизвикан, професор Снейп – обади се Хагрид, като подаде огромното си космато лице иззад дървото. – Малфой обиди семейството му.

– Каквото и да е, да се биеш е против правилата на „Хогуортс“, Хагрид – каза Снейп с кадифен глас. – Отнемат се пет точки на „Грифиндор“, Уизли, и бъди благодарен, че не са повече. Раздвижете се всички.

Малфой, Краб и Гойл се изблъскаха грубо покрай дървото, като разпиляха игли навсякъде и хихикаха.

– Ще ми падне той! – каза Рон и скръцна със зъби зад гърба на Малфой. – Никой ден ще ми падне...

– Мразя ги и двамата – рече Хари. – И Малфой, и Снейп.

– Хайде, горе главата, иде Коледа – каза Хагрид. – Знаете ли що, елате с мен да видите Голямата зала. Изглежда чудесно.

Така че Хари, Рон и Хърмаяни тръгнаха подир Хагрид и неговото дърво към Голямата зала, където професор Макгонъгол и професор Флитуик се занимаваха с коледната украса.

– А, Хагрид, последното дърво... би ли го сложил в далечния ъгъл?

Залата изглеждаше великолепно. Гирлянди от зеленика и имел висяха по всички стени и цели дванайсет коледни елхи стояха в помещението, някои блещукаха с мънички ледени висулки, други – със стотици свещи.

– Колко дни ви остават до ваканцията? – попита Хагрид.

– Само един – отговори Хърмаяни. – И това ми напомни... Хари, Рон, имаме половин час до обед, трябва да отидем в библиотеката.

– О, да, права си – възкликна Рон и откъсна поглед от професор Флитуик, от чиято магическа пръчка бликаха златни мехури, а той ги пръскаше по клоните на новото дърво.

– В библиотеката ли? – каза Хагрид, който излезе след тях от зала-та. – Точно преди ваканцията? Не се ли престаравате?

– О, ние не учим – отговори му Хари бодро. – Откакто ти спомена Николас Фламел, се опитваме да открием кой е той.

– Какво правите? – Хагрид изглеждаше потресен. – Слушайте какво... казах ви... оставете това. Не ви е работа какво пази онова куче.

– Просто искаме да знаем кой е Николас Фламел и толкова – каза Хърмаяни.

– Освен ако не искаш да ни го кажеш ти и да ни спестиш труда? – добави Хари. – Трябва да сме прегледали вече стотици книги и никъде не можем да го намерим... загатни поне нещо... Знам, че съм чел някъде името му.

– Нищо не казвам – отсече Хагрид решително.

– Тогава ще трябва сами да го открием – каза Рон и тримата оставиха раздразнения Хагрид и забързаха към библиотеката.

Те наистина се бяха ровили в книги да търсят името на Фламел, от- както Хагрид се беше изтървал, защото как щяха иначе да открият какво се опитва да открадне Снейп? Неприятното беше в това, че бе много трудно да проумеят откъде да започнат, след като не знаеха какво може да е направил Фламел, за да попадне в някоя книга. Нямаше го във „Велики магьосници на двайсети век“, нито в „Забележителни магически имена на нашето време“, липсваше и в „Значителни съвременни магически открития“, както и в „Изследване на най-съвременните тенденции в магията“. Към това естествено се прибавяше и огромният обем на библиотеката – десетки хиляди книги, хиляди рафтове; стотици тесни редици.

Хърмаяни извади списък от теми и заглавия, които беше решила да прегледа, докато Рон тръгна край една редица от книги и започна да ги вади наслуки от рафтовете. Хари пък отиде при Недостъпния отдел. От известно време се питаше дали Фламел не се намира там. За жалост човек трябваше да има специална бележка, подписана от някой учител, за да надникне в някоя от забранените книги, и той знаеше, че никога няма да получи такава. Това бяха книги, които съдържаха силна Черна магия (такава никога не се преподаваше в „Хогуорте“) и се четяха само от по-

възрастните ученици, изучаващи защита срещу Черните изкуства за напреднали.

– Какво търсиш, момче?

– Нищо – отговори Хари.

Мадам Пинс, библиотекарката, размаха срещу него една бърсалка за прах от пера.

– Тогава по-добре излез оттам. Хайде... въл!

Като му се искаше да бе измислил по-бързо някаква история, Хари напусна библиотеката. Той, Рон и Хърмаяни бяха се вече споразумели, че ще е по-добре да не питат Мадам Пинс къде биха могли да намерят Флаemel. Бяха убедени, че тя ще може да им каже, но не можеха да рискуват Снейп да научи с какво се занимават.

Хари чакаше отвън в коридора да види дали другите двама са открили нещо, но не беше много обнадежден. В края на краищата те търсеха вече от две седмици, но тъй като го правеха само в малките междучасия, не беше изненадващо, че не бяха намерили нищо. Всъщност се нуждаеха от едно хубаво дълго търсене без острия поглед на Мадам Пинс.

Пет минути по-късно Рон и Хърмаяни се присъединиха към него, като клатеха глави. Отидоха да обядват.

– Ще продължите да търсите, докато ме няма, нали? – каза Хърмаяни. – И ми пратете една сова, ако намерите нещо.

– А ти би могла да питаш родителите си дали знаят кой е Флаemel – предложи Рон. – Тях да питаш ще е безопасно.

– Съвсем безопасно, тъй като и двамата са зъболекари – увери го Хърмаяни.

* * *

През ваканцията Рон и Хари прекарваха времето си прекалено весело, за да се замислят много за Флаemel. В спалнята останаха сами, а общата стая беше много по-празна от обикновено, така че можеха да ползват удобните фотьойли до огнището. Седяха там с часове и ядяха всичко, което можеха да набучат на шиш за скара – хляб, кифли, сладкиши. Измисляха начини как да направят така, че Малфой да бъде изключен – за това беше весело да говорят, дори да нямаха надежда да стане.

Освен това Рон почна да учи Хари на магьоснически шах. Той беше точно като мъгълски шах, само че фигурите бяха живи, поради което човек имаше чувството, че ръководи войска в битка. Комплекът на Рон беше много стар и разнебитен. Като всичко останало, което

притежаваше, и шахът навремето бе принадлежал на някого друг от семейството – в този случай на дядо му. Както и да е, старите шахматни фигури не представляваха никаква пречка. Рон ги познаваше толкова добре, че нямаше никакви затруднения да ги накара да правят каквото той искаше.

Хари играеше с шахматни фигури, които му беше заел Шиймъс Финигън. Понеже още не беше много добър играч, те непрестанно му подвикваха разни съвети, което беше много обърквощо: „Не ме пращай там, не виждаш ли неговия кон? Прати онзи, можем да си позволим да загубим него.“

На Бъдни вечер Хари си легна, като очакваше с трепет следващия ден заради яденето и веселбите, но без да се надява на каквито и да било подаръци. Обаче когато се събуди рано на другата сутрин, първото нещо, което видя, беше малка купчина пакети до долния край на леглото си.

– Весела Коледа! – каза Рон сънливо, когато Хари се измъкна от леглото и облече халата си.

– И на теб – отговори Хари. – Я погледни насам! Получил съм подаръци!

– А ти какво очакваше... репи ли? – каза Рон, като се обърна към своята купчина, която беше много по-голяма от тази на Хари.

Хари взе най-горния пакет. Беше увит в кафява амбалажна хартия, върху която беше надраскан следният надпис: „За Хари от Хагрид“. Вътре имаше една грубовато издялана дървена флейта. Очевидно Хагрид я беше измайсторил сам. Хари я наду – прозвуча малко като крясък на сова.

Вторият, много малък пакет, съдържаше бележка.

„Получихме известието ти и прилагаме твоя коледен подарък. От вуйчо Върнън и леля Петуня.“ На бележката беше залепена с тиксо монета от петдесет пенса.

– Колко мило! – каза Хари.

Рон се заплесна по петдесетте пенса.

– Страхотно! – възкликна той. – Каква форма! И това пари ли са?

– Можеш да ги задържиш – каза Хари и се изсмя на радостта на Рон. – Хагрид, леля ми и вуйчо ми... а кой ми е изпратил тези?

– Мисля, че знам от кого е този – рече Рон, като се поизчерви и посочи един много неугледен пакет. – От майка ми. Разказах ѝ, че не очакваш никакви подаръци и... О, не! – изстена той. – Изплела ти е пуловер тип Уизли!

Хари беше разкъсал пакета и намери в него дебел, ръчно плетен изумруденозелен пуловер и голяма кутия домашни шоколадови бонбони с орехи.

– Всяка година ни плете по един пуловер – каза Рон, докато развиваше своя – и моят е винаги кафяв.

– Това е много мило от нейна страна – рече Хари и опита от бонбоните, които се оказаха много вкусни.

Следващият му подарък също съдържаше лакомства – голяма кутия шоколадови жаби от Хърмаяни.

Беше останал само един пакет. Хари го вдигна и опипа. Беше много лек. Разопакова го.

Нещо леко и сребристосиво се изплъзна на пода, където остана да лежи на лъскави гънки. Рон ахна.

– Чувал съм за тези – каза с приглушен глас, като изтърва кутията с всякаквокусови бобчета, която беше получил от Хърмаяни. – Ако това е, каквото мисля, че е... те са много редки и извънредно ценни.

– Какво е?

Хари вдигна лъскавия сребрист плат от пода. На пипане беше много странен – като вода, изтъкана на материя.

– Това е мантия невидимка – каза Рон с израз на благоговение. – Сигурен съм... опитай я.

Хари метна мантията на раменете си и Рон нададе вик.

– Наистина е! Погледни надолу!

Хари погледна към краката си, но те бяха изчезнали. Изтича до огледалото. Точно така – неговото отражение го гледаше, обаче само главата, която сякаш висеше във въздуха, а тялото му бе съвършено невидимо. Той дръпна мантията над главата си и отражението му изчезна напълно...

– Има бележка! – възкликна Рон изведнъж. – От мантията изпадна бележка!

Хари свали мантията и взе писмото. В него бяха написани с дребен усукан почерк, който той никога досега не беше виждал, следните думи:

„Преди да умре, баща ти остави тази вещ при мен на съхранение. Време е да ти бъде върната. Използвай я добре. Весела Коледа!“

Подпис нямаше. Хари гледаше втръчено бележката. Рон се възхищаваше на мантията.

– Бих дал всичко за такова нещо – заяви той. – Всичко. Какво ти става?

– Нищо – отговори Хари.

Всъщност се чувстваше много странно. Кой му беше изпратил мантията? Наистина ли някога е принадлежала на баща му? Преди да успее да каже или да помисли нещо друго, вратата на спалнята се отвори с трясък и вътре нахлуха Фред и Джордж Уизли. Хари бързо скри мантията. Засега не му се искаше да споделя нещо за нея с друг.

– Весела Коледа!

– Хей, гледай... Хари също има пуловер тип Уизли!

Фред и Джордж носеха сини пуловери, единият с голямо жълто „Ф“ на него, другият с голямо жълто „Д“.

– Пуловерът на Хари е по-хубав от нашите – каза Фред, като вдигна подаръка на Хари. – Тя явно си дава повече труд, ако не си от семейството.

– Защо не си облякъл своя, Рон? – попита Джордж. – Хайде, сложи го, те са меки и топли.

– Ненавиждам кафяво – изстена Рон с половин уста, докато навличаше пуловера през главата си.

– На твоя няма буква – забеляза Джордж. – Тя сигурно смята, че ти не си забравяш името. Ама ние не сме глупави... знаем, че се казваме Дред и Фордж.

– Каква е тази връва?

Пърси Уизли подаде глава през вратата и ги изгледа неодобрително. Явно беше разопаковал до средата своите подаръци, тъй като и той носеше през ръка един неравно изплетен пуловер, който Фред грабна.

– „П“ като префект! Сложи го, Пърси, хайде, всички сме облекли нашите. Дори и Хари получи един.

– Аз... не... искам... – каза Пърси сподавено, когато близнаците насила му нахлузиха пуловера през главата, като му накривиха очилата.

– Освен това днес няма да седиш с префектите – каза Джордж. – Коледа е семеен празник.

Четиримата хванаха Пърси и го изнесоха – безпомощен и с ръце, притиснати до тялото му от пуловера.

* * *

През целия си живот Хари не беше виждал такъв коледен обяд. Стотина тлъсти печени пуйки, планини от печени и варени картофи, подноси с мазни наденички, купи с грах в масло, сребърни съдове с гъст

ароматен месен сос и сос от червени боровинки – и камари от магьоснически фишеци, наредени през един метър по цялата дължина на масата. Тези фантастични фишеци не можеха да се сравнят със слабите мъгълски бомбички, които семейство Дърсли обикновено купуваха, с техните малки пластмасови играчки и хартиените им шапчици, които много скоро се скъсваха. Хари и Фред дръпнаха един магьоснически фишек и той не само гръмна, а избухна с топовен трясък и обви всички в облак от син дим, като отвърте изскочиха една контраадмиралска шапка и няколко живи бели мишки. Горе, на Височайшата маса, Дъмбълдор беше заменил островърхата си магьосническа шапка с домашна шапчица на цветчета и се кикотеше весело на един виц, който професор Флитуик току-що му беше прочел.

Пламтящи коледни пудинги последваха пуйките. Пърси едва не си счупи зъбите с една сикла, поставена в парчето му. Хари наблюдаваше как лицето на Хагрид ставаше все по-червено и по-червено, докато великанът непрестанно си поръчваше още вино, а накрая целуна по бузата професор Макгонъгол, която – за учудване на Хари – се закиска и изчерви с килнат настрани цилиндър. Когато Хари най-сетне напусна масата, беше натоварен с куп неща от фишеците, включително пакет непукваеми светещи балони, комплект „Направи си сам брадавици“ и собствен нов магьоснически шахмат. Белите мишки бяха изчезнали и Хари изпитваше неприятното предчувствие, че ще завършат деня като коледна вечеря на Госпожа Норис.

Хари и момчетата Уизли прекараха щастлив следобед в ожесточена битка със снежни топки в парка. После – измръзнали, мокри и задъхани – се върнаха при камината в грифиндорската обща стая, където Хари освети своя нов шахматен комплект с една грандиозна загуба срещу Рон. Той подозираше, че нямаше да загуби така страшно, ако Пърси не беше се старал толкова много да му помага.

Подир следобедния чай със сандвичи с пуйка, кифли, плодова салата с бишкоти и сметана и коледна торта всички се чувстваха прекалено натъпкани, за да предприемат нещо, преди да си легнат, освен да седят и да наблюдават как Пърси гони Фред и Джордж из цялата грифиндорска кула, защото му бяха откраднали префектската значка.

Това беше най-хубавата Коледа, която Хари някога беше преживявал. Обаче през целия ден нещо го човъркаше подсъзнателно. Едва когато се вмъкна в леглото си, той беше свободен да се замисли за него: мантията невидимка и този, който му я беше изпратил.

Рон, преял с пуйка и торта, без нищо мистериозно, което да го

тревожи, заспа почти веднага, след като дръпна завесите на балдахиненото си легло. Хари се наведе и извади мантията изпод своето легло.

На баща му... тя беше принадлежала на баща му. Той остави плата да се плъзга през ръцете му – по-гладък от коприна, лек като въздух. Използвай я добре – пишеше в бележката.

Той трябваше да я използва, още сега. Измъкна се от леглото и се загърна с мантията. Като погледна надолу към краката си, видя само лунна светлина и сенки. Беше много странно чувство.

Използвай я добре...

Изведнъж Хари се разсъни напълно. С тази мантия целият замък „Хогуортс“ беше отворен за него. Вълна от възбуда го заля, както стоеше там в мрака и тишината. С нея можеше да отиде навсякъде – навсякъде! – и Филч никога нямаше да разбере.

Рон изгрухтя насън. Дали да го събуди? Нещо го възпря – мантията на баща му. Искаше този път – първия път – да я използва сам.

Измъкна се от спалнята, слезе по стълбата, пресече общата стая и се провря през портретната дупка.

– Кой е там? – изкряка Дебелата дама.

Хари не каза нищо. Тръгна бързо по коридора. Къде да отиде? Спря – сърцето му биеше лудо! – и се замисли. А после му дойде идея. Недостъпният отдел в библиотеката! Щеше да може да чете колкото си иска, колкото време му беше нужно да открие кой е Флаemel. Тръгна, като се загърна плътно в мантията невидимка, докато вървеше.

В библиотеката беше съвършено тъмно и много зловещо. Хари запали една лампа, за да намери пътя покрай редиците от книги. Лампата сякаш се носеше сама из въздуха и въпреки че Хари знаеше, че ръката му я държи, от тази гледка го побиха тръпки.

Недостъпният отдел беше в дъното на библиотеката. Като прекрачи внимателно въжето, което отделяше тези книги от останалата част на библиотеката, той вдигна лампата, за да прочете заглавията.

Те не му говореха много. Олющените избледнели златни букви съставяха думи на езици, които Хари не разбираше. Някои изобщо нямаха заглавия. На една от книгите имаше тъмно петно, което страшно приличаше на кръв. Косъмчетата по тила на Хари настръхнаха. Може би си въобразяваше, а може би не, но му се струваше, че от книгите се носи тих шепот, сякаш знаеха, че е дошъл някой, който не би трябвало да бъде там.

Все отнякъде трябваше да започне. Сложи внимателно лампата на пода и се загледа в най-долната полица за някоя книга, която изглежда

интересна. Един голям том в черно и сребърно хвана окото му. Издърпа го с мъка, защото беше много тежък, и като го подпря на коляното си, го остави да се отвори.

Пронизващ писък, който му смрази кръвта, раздра тишината – книгата крещеше! Хари я затвори, но писъкът продължаваше ли, продължаваше – висок, непрекъснат звук, който можеше да му пукне тъпанчетата. Той отстъпи назад и събори лампата, която веднага угасна. Изпаднал в паника, чу стъпки навън в коридора – пхна пищащата книга обратно на рафта и хукна. Размина се с Филч почти на вратата – бледите диви очи на пазача гледаха право през него, Хари се провря под протегнатата му ръка и побягна нагоре по коридора, а писъците на книгата все още кънтяха в ушите му.

Изведнъж спря пред висок комплект доспехи. Толкова беше бързал да се отдалечи от библиотеката, че не бе обърнал внимание накъде отива. Може би поради тъмнината изобщо не можеше да познае къде е. Знаеше, че близо до кухнята има едни доспехи, но той трябваше да се намира пет етажа по-високо.

– Помолихте ме да дойда направо при вас, професоре, ако някой се разхожда нощем, а някой е бил в библиотеката... в Недостъпния отдел.

Хари усети, че пребледнява. Където и да беше, Филч явно знаеше някакъв пряк път, защото неговият тих мазен глас приближаваше и за ужас на момчето не друг, а Снейп му отговори.

– В Недостъпния отдел ли? Е, не може да са далеч, ще ги спипаме.

Хари стоеше като закован на мястото си, когато Филч и Снейп завиха покрай ъгъла пред него. Те не можеха да го видят, естествено, обаче коридорът беше тесен и ако доближеха повече, шяха да се блъснат право в него – мантията не го правеше безпльтен.

Отстъпи назад колкото можеше по-тихо. Една врата вляво стоеше открената. Тя беше единствената му надежда. Провря се през нея, като задържа дъха си и се опитваше да не я помръдне, и за свое облекчение успя да се промъкне в стаята, без преследвачите да забележат нещо. Те отминаха и Хари се облегна на стената, като дишаше дълбоко и се вслушваше в отдалечаващите се стъпки. Бедата беше на косъм, наистина на косъм! Изтекоха няколко секунди, преди да види нещо от стаята, в която се беше скрил.

Приличаше на неизползвана класна стая. Тъмните силуети на чинове и столове бяха струпани покрай стените, имаше и един преобърнат кош за отпадъци. Облегнато на стената срещу него, стоеше нещо, чието място сякаш не беше тук – нещо, което изглеждаше, като че ли някой

просто го е сложил там, за да не пречи.

Беше великолепно огледало, високо до тавана, с изящна златна рамка, което стоеше на две изваяни животински лапи с нокти. Около горната му част имаше надпис:

„Еиналеж итото щерог-йанаит отецил мавза коп ен.“

Сега, след като вече не се чуваше звук от Филч и Снейп, паниката изчезна и Хари пристъпи по-близо до Огледалото, защото му се искаше да се погледне и пак да не види никакво отражение. Застана пред него.

Трябваше да притисне силно ръце към устата си, за да не изкрещи. Светкавично се обърна. Същето му биеше много по-яростно, отколкото когато книгата се разпищя – защото в Огледалото той бе видял не само себе си, но и цяла група хора, които стояха точно зад него.

Обаче стаята беше празна. Като дишаше много бързо, той се обърна бавно пак към Огледалото.

Ето го самия него, виждащ се в Огледалото, пребелял и с изплашен вид, а там, отразени зад него, стояха поне десетина души. Хари погледна през рамото си – но все пак там нямаше никого. Дали и те всички не бяха невидими? Дали той всъщност не се намираше в стая, пълна с невидими хора, и трикът на това огледало беше, че ги отразява, независимо дали са невидими, или не?

Погледна пак в Огледалото. Една жена, която стоеше точно зад неговото отражение, му се усмихваше и махаше. Той протегна ръка и опипа въздуха зад себе си. Ако тя беше наистина там, щеше да я докосне, отраженията им бяха толкова близо едно до друго, обаче усети само въздух – тя и останалите съществуваха само в Огледалото.

Тя беше много хубава жена. Имаше тъмnochервена коса и очите й... Очите й са точно като моите, помисли си Хари, като се приближи още малко към Огледалото. Яснозелени – със съвсем същата форма, но после забеляза, че тя плаче; усмихваше се и плачеше едновременно. Високият слаб чернокос мъж, който стоеше до нея, я обгърна с ръка. Носеше очила, косата му беше много рошава. Стърчеше на тила, точно като косата на Хари.

Сега Хари стоеше толкова близо до Огледалото, че носът му почти докосваше носа на отражението му.

– Мамо? – прошепна. – Татко?

Те просто го гледаха усмихнати. Хари разгледа лицата на другите хора в Огледалото и видя други чифтове зелени очи като своите, носове като своите, дори един дребен старец, който като че ли имаше възлестите колене на Хари – за пръв път в живота си Хари виждаше своето

семејство.

Потъррови се усмихваха и махаха на Хари и той жадно се взираше в тях, притиснал ръце към Огледалото, сякаш се надяваше да мине през него и да ги достигне. Изпитваше някаква силна болка в душата си – наполовина радост, наполовина ужасна тъга.

Колко дълго стоя там, не знаеше. Отраженията не избледняха и той гледаше ли, гледаше, докато един далечен шум го накара да се съвземе. Не можеше да остане. Трябваше да намери пътя обратно до леглото си. Откъсна очи от лицето на майка си, прошепна:

– Ще дойда пак – и бързо напусна стаята.

* * *

– Трябваше да ме събудиш – каза Рон сърдито.

– Може да дойдеш довечера, ще отида пак. Искам да ти покажа Огледалото.

– Бих искал да видя майка ти и татко ти – каза Рон разгорещено.

– Аз пък бих искал да видя цялото ти семејство, всичките Уизлиевци. Ще можеш да ми покажеш другите си братя и всички останали.

– Можеш да ги видиш по всяко време – отговори Рон. – Просто ела у дома през лятото. Обаче то може би показва само умрели хора. Жалко че не си могъл да намериш Флаemel! Вземи си бекон или нещо друго. Защо не ядеш нищо?

Хари не можеше да хапне. Беше видял родителите си и шеше да ги види пак довечера. Почти бе забравил за Флаemel. Това не му се струваше вече много важно. Никак не го беше грижа какво пази триглавото куче. Какво значение имаше всъщност дали Снейп ще го открадне?

– Какво ти е? – попита Рон. – Изглеждаш странно.

* * *

Хари най-много се страхуваше, че може би няма да успее да намери пак стаята с Огледалото. Следващата нощ трябваше да вървят много побавно, тъй като и Рон беше покрит с мантията. Опитваха се да повторят пътя на Хари от библиотеката, скитайки почти час из тъмните ходове.

– Студено ми е – каза Рон. – Хайде да го зарежем и да се приберем.

– Не! – изсъска Хари. – Знам, че е тук някъде.

Отминаха духа на висока магьосница, който се носеше в обратната посока, но не видяха никого друг. Тъкмо когато Рон взе да стене, че краката му били изтръпнали от студ, Хари зърна доспехите.

– Тук е... точно тук... да!

Бутнаха вратата и тя се отвори. Хари отметна мантията от раменете си и се втурна към Огледалото.

И те бяха там. Майка му и баща му засияха, когато той се появи.

– Виждаш ли? – прошепна Хари.

– Нищо не виждам.

– Погледни! Погледни ги всичките... те са сума народ...

– Виждам само теб.

– Погледни добре! Ела, застани, където съм аз.

Хари отстъпи встрани, но с Рон пред Огледалото той не виждаше вече своето семейство – само Рон с неговата шарена вълнена пижама.

Обаче Рон се взираше захласнато в своя образ.

– Погледни ме! – каза.

– Виждаш ли цялото си семейство, застанало около теб?

– Не... сам съм... обаче съм различен... изглеждам по-голям... и съм отличник.

– Какво?

– Имам... имам значка, каквато носеше Бил... и държа Купата на домовете и Купата по куидич... Освен това съм капитан на куидичния отбор!

Рон откъсна поглед от тази великолепна гледка и се обърна възбудено към Хари.

– Мислиш ли, че това огледало показва бъдещето?

– Как би могло? Всички от моето семейство са мъртви... нека да погледна пак...

– Имал си го за себе си цялата минала нощ, дай ми още малко време.

– Ти само държиш Купата по куидич, какво му е толкова интересно? Искам да видя родителите си.

– Не ме бутай...

Внезапен шум навън в коридора сложи край на спора им. Не бяха осъзнали колко силно говорят.

– Бързо!

Рон метна пак мантията върху двамата, тъкмо когато светещите очи на Госпожа Норис се появиха на вратата. Рон и Хари застанаха съвсем неподвижно, като и двамата мислеха за едно и също – дали мантията действа и на котки? След време, което им се стори цяла вечност, тя се обърна и излезе.

– Това не е безопасно... може да е отишла да извика Филч. Бас

държа, че ни е чула. Ела.

И Рон измъкна Хари от стаята.

* * *

На другата сутрин снегът все още не се беше стопил.

– Искаш ли да играем шах, Хари? – попита Рон.

– Не.

– Защо да не отидем на гости на Хагрид?

– Не... върви ти...

– Знам за какво мислиш, Хари... за онова огледало. Не отивай пак там довечера.

– Защо не?

– Не знам. Просто имам някакво лошо предчувствие... и изобщо, прекалено много пъти си се отървявал на косъм. Филч, Снейп и Госпожа Норис скитат из сградата. Какво от това, че не могат да те видят? Ами ако се блъснат в теб? Ако ти събориш нещо?

– Звучиш ми като Хърмаяни.

– Говоря сериозно, Хари, не отивай.

Но Хари имаше само една мисъл в главата си, а тя беше да застане пак пред огледалото, и Рон нямаше да го спре.

* * *

Тази трета нощ той намери пътя по-скоро от миналата. Вървеше много бързо и съзнаваше, че вдига повече шум, отколкото беше разумно, обаче не срещна никого.

И ето ги майка му и баща му, които пак му се усмихваха, и един от дядовците, който му кимаше щастливо. Хари се отпусна и седна на пода пред Огледалото. Нищо не можеше да му попречи да остане тук цялата нощ със своето семейство. Нищичко.

Освен...

– Значи... пак дойде, Хари?

На Хари му се стори, че всичките му вътрешности се превърнаха в лед. Погледна зад себе си. Седнал на един от чиновете до стената, там беше не друг, а Албус Дъмбълдор. Хари трябва да бе минал точно покрай него, толкова устремен да стигне до Огледалото, че не го беше забелязал.

– Аз... не ви видях, сър.

– Странно, колко късоглед може да станеш, когато си невидим –

рече Дъмбълдор и Хари с облекчение забеляза, че той се усмихва.

– Тъй – каза Дъмбълдор, като слезе от чина и седна на пода до Хори, – и ти, както стотици преди теб, си открил очарованието на огледалото Еиналеж.

– Не знаех, че се казва така, сър.

– Но предполагам, че вече си разбрал какво прави то?

– Ами... то... ми показва моето семейство...

– И показва на твоя приятел Рон самия него, като отличник.

– Как узнахте...

– На мен не ми трябва мантия, за да стана невидим – каза Дъмбълдор нежно. – А сега, сещаш ли се какво показва на всички ни Огледалото Еиналеж?

Хари поклати глава.

– Ще ти обясня. Най-щастливият човек на света би могъл да използва Огледалото Еиналеж като нормално огледало, тоест, той би погледнал в него и би се виждал точно такъв, какъвто е. Това помага ли ти?

Хари се замисли. После каза бавно:

– То ни показва това, което искаме... каквото и да искаме...

– И да, и не – отговори Дъмбълдор кротко. – То ни показва ни повече, ни по-малко от най-дълбокото, най-горещото желание на сърцата ни. Ти, който никога не си познавал семейството си, го виждаш, застанало около теб. Роналд Уизли, който винаги е бил засенчван от своите братя, се вижда, застанал сам, като най-добър от всички тях. Обаче това огледало не ни дава нито познание, нито истина. Хора са заляинявали пред него, опиянени от това, което са виждали, и са полудявали, защото не знаели дали каквото то показва е истина, и дали изобщо е възможно... Утре Огледалото ще бъде преместено на друго място, Хари, и аз те моля да не тръгнеш пак да го търсиш. Ако някога случайно попаднеш на него, тогава вече ще си подготвен. Не е добре да се захласваме по мечтите си и да забравим да живеем, запомни това. А сега, защо не си сложиш пак тази възхитителна мантия и не отидеш да си легнеш?

Хари стана.

– Сър... професор Дъмбълдор? Може ли да ви попитам нещо?

– Очевидно... ти току-що вече го направи – усмихна се Дъмбълдор.

– Обаче може да ми зададеш още един въпрос.

– Какво виждате вие, когато погледнете в Огледалото?

– Аз ли? Виждам се да държа чифт дебели вълнени чорапи.

Хари го погледна втрещено.

– Човек никога не може да има достатъчно чорапи – каза

Дъмбълдор. – Дойде и отмина още една Коледа и аз не получих нито един чифт. Хората упорстват да ми подаряват книги.

Едва когато се върна в леглото си, на Хари му хрумна, че Дъмбълдор може и да не е бил съвсем откровен. Но докато избутваше Скабърс от възглавницата си, той си каза, че всъщност въпросът му е бил прекалено личен.

ГЛАВА ТРИНАЙСЕТА НИКОЛАС ФЛАМЕЛ

Дъмбълдор беше убедил Хари да не ходи да търси пак Огледалото Еиналеж и през останалата част от коледната ваканция мантията невидимка остана сгъната на дъното на куфара му. На Хари му се искаше да може също толкова лесно да забрави видяното в Огледалото, но не успяваше. Почна да сънува кошмари. Пак и пак сънуваше как родителите му изчезват в лумване на зелена светлина, докато един висок глас се кикоти.

– Виждаш ли, Дъмбълдор е бил прав, че това огледало може да те подлуди – каза Рон, когато Хари му разправи тези сънища.

Хърмаяни, която се върна в деня преди да започне срокът, беше на друго мнение по въпроса. Тя се разкъсваше между ужаса при мисълта, че Хари е напуснал леглото си и е скитал из училището три поредни нощи („Ами ако Филч те беше спипал!“), и разочарованието, заедно поне не бе открил кой е Николас Флаemel.

Те почти бяха изоставили всякаква надежда, че ще намерят Флаemel в някоя библиотечна книга, макар Хари все още да беше убеден, че е прочел някъде това име. След като започна срокът, отново взеха да прелистват книги по време на десетминутните междучасия. Хари имаше дори по-малко време от другите двама заради куйдичните тренировки.

Ууд караше отбора да работи още по-усилено от когато и да било. Дори безкрайният дъжд, който замести снега, не можеше да охлади духа му. Близнаците Уизли се оплакваха, че Ууд вече ставал фанатик, но Хари беше на страната на Ууд. Ако спечелеха следващия си мач срещу „Хафълпаф“, щяха за първи път от седем години да задминат „Слидерин“ в Домовия шампионат. Освен че искаше да спечелят, Хари откри, че имаше по-малко кошмари, когато беше капнал от умора след тренировки.

По време на една особено мокра и кална тренировка Ууд съобщи на отбора лоша новина. Току-що много се беше ядосал на близнаците Уизли, които през цялото време пикираха и се бомбардираха един друг, и се преструваха, че ще паднат от метлите си.

– Ще престанете ли да вършите щуротии? – кресна той. – Точно такива неща ще ни провалят мача! Този път Снейп ще е рефер и той ще търси всякакъв повод да смъкне точки от „Грифиндор“!

При тези думи Джордж Уизли наистина падна от метлата си.

– Снейп ще е рефер? – избоботи с уста, пълна с кал. – Че кога избобщо е бил рефер на квидичен мач? Той няма да е справедлив, ако имаме шанс да задминем „Слидерин“.

Останалите се приземиха до Джордж и също почнаха да роптаят.

– Не зависи от мен – каза Ууд. – Ние просто трябва да играем чисто, та Снейп да няма повод да се заяжда с нас.

Всичко това е много добре, помисли си Хари, но той имаше и друга причина да не иска Снейп близо до себе си, докато играеше квидич...

Другите от отбора изостанаха, за да разговарят както обикновено в края на тренировките, но Хари тръгна направо към грифиндорската обща стая, където намери Рон и Хърмаяни, които играеха шах. Шахът беше единствената игра, на която Хърмаяни губеше – нещо, което Хари и Рон смятаха, че е много полезно за нея.

– Не ми говори точно сега – каза Рон, когато Хари седна до него. – Трябва да се концен... – Тогава зърна лицето на Хари. – Какво ти става? Изглеждаш ужасно.

С тих глас, така че никой друг да не чуе, Хари разказа на другите двама за внезапното злокобно желание на Снейп да бъде квидичен рефер.

– Недей да играеш! – отсече Хърмаяни веднага.

– Кажи, че си болен – рече Рон.

– Престори се, че си счупил крака си – предложи Хърмаяни.

– Наистина си счупи крака – каза Рон.

– Не мога – възрази Хари. – Нямаме резервен търсач. Ако аз се измъкна, „Грифиндор“ избобщо не може да играе.

В този момент Невил се изтърколи в общата стая. Как беше успял да се провре през портретната дупка, можеха само да гадаят, защото краката му бяха слепени чрез нещо, което веднага разпознаха като кракозаклучващото проклятие. Трябва да беше скачал трупешката по целия път до грифиндорската кула.

Всички се запревиха от смях, освен Хърмаяни, която скочи и изрече контрапроклятието. Краката на Невил внезапно се разделиха и той се изправи разтреперан.

– Какво се случи? – попита го Хърмаяни, като го заведе да седне до Хари и Рон.

– Малфой – рече Невил с тръпнещ глас. – Срегнах го пред библиотеката. Каза, че търсел някого, върху когото да изпита проклятието.

– Иди при професор Макгонъгол! – подкани го Хърмаяни. –

Оплачи се!

Невил поклати глава.

– Не искам повече неприятности – промълви той.

– Трябва да му се опънеш, Невил! – заяви Рон. – Той е свикнал да мачка хората, но това не е причина да легнеш пред него и да го улесниш.

– Няма нужда да ми казваш, че не съм достатъчно храбър, за да бъда в „Грифиндор“... Малфой вече го направи – изхлипа Невил.

Хари бръкна в джоба на своите одежди и извади шоколадова жаба – последната от кутията, която Хърмаяни му беше подарила за Коледа. Даде я на Невил, който изглеждаше така, сякаш ще се разплаче.

– Ти струваш колкото дванайсет такива като Малфой – каза Хари. – Разпределителната шапка те избра за „Грифиндор“, нали така? А къде е Малфой? В гадния „Слидерин“.

Устните на Невил трепнаха в слаба усмивка, докато развиваше жабата.

– Благодаря, Хари... Мисля, че ще отида да си легна... Искаш ли картичката, ти нали ги събираш?

Докато Невил се отдалечаваше, Хари погледна картичката с „Прочути магьосници“.

– Пак Дъмбълдор – каза. – Той беше първият, който...

После ахна. Втренчи поглед в гърба на картичката. След това погледна Рон и Хърмаяни.

– Намерих го! – прошепна. – Намерих Флаemel! Казвах ви, че някъде съм чел името му. Прочетох го във влака, когато идвах тук... Слушайте: „...професор Дъмбълдор е прочут най-вече с победата си над черния магьосник Гриндълуолд през 1945 година, с откриването на дванайсетте употреби на змейската кръв и с работата си по алхимия заедно със своя съдружник Николас Флаemel.“

Хърмаяни скочи на крака. Не беше изглеждала толкова възбудена, откакто получиха оценките за най-първата си домашна работа.

– Стойте тук! – каза и хукна нагоре по стълбата към спалните на момичетата.

Хари и Рон едва имаха време да разменят озадачени погледи, преди тя да дотърчи с огромна стара книга в ръце.

– Изобщо не се сетих да погледна тук! – прошепна тя възбудено. – Взех тази книга от библиотеката още преди седмици, като малко леко четиво.

– Леко? – попита Рон, но Хърмаяни му каза да мълчи, докато

намери нещо, и започна трескаво да прелиства страниците, като си мърмореше под носа.

Най-сетне намери каквото търсеше.

– Знаех си! Знаех си!

– Разрешено ли ни е вече да говорим? – попита Рон троснато.

Хърмаяни не му обърна внимание.

– Николас Флаemel – прошепна тя драматично – е единственият известен създател на Философски камък!

Това не произведе ефекта, който тя бе очаквала.

– На какво? – попитаха Хари и Рон.

– Е, не може да бъде, вие двамата не четете ли? Вижте... прочетете това тук.

Тя избута книгата към тях и Хари и Рон зачетеха:

„Древната наука алхимия се занимава с направата на Философския камък – легендарно вещество с изумителни сили. Камъкът превръща всеки метал в чисто злато. Той произвежда Еликсира на живота, от който всеки, изпивайки го, става безсмъртен. През вековете е имало много съобщения за изнамиране на Философския камък, но единственият камък, който съществува сега, принадлежи на господин Николас Флаemel, който миналата година отпразнува своя шестстотин шейсет и пети рожден ден и се радва на спокоен живот в Девън заедно със своята съпруга Пърнел (на шестстотин петдесет и осем години).“

– Разбирате ли? – каза Хърмаяни, когато Хари и Рон бяха свършили. – Кучето сигурно пази Философския камък на Флаemel! Обзалагам се, че е помолил Дъмбълдор да му го съхранява, защото са приятели, и е знаел, че някой му е хвърлил око. Затова е поискал камъкът да се премести от „Гринготс“!

– Един камък, който прави злато и не позволява никога да умреш! – каза Хари. – Нищо чудно, че Снейп му е хвърлил око! Всеки би го пожелал.

– И нищо чудно, че не можахме да намерим Флаemel в онова „Изследване на най-съвременните тенденции в магията“ – обади се Рон. – Той не е точно съвременен, след като е на шестстотин и шейсет и пет години, нали?

* * *

На другата сутрин в час по защита срещу Черните изкуства, докато преписваха различни начини за лечение на ухапване от върколак, Хари и Рон все още разискваха какво биха направили, ако имаха Философския камък. Чак когато Рон каза, че би си купил собствен куидичен отбор, Хари се сети за Снейп и за предстоящия мач.

– Ще играя – заяви той на Рон и Хърмаяни. – Ако не играя, всички слидеринци ще помислят, че прекалено ме е страх да застана срещу Снейп. Ама аз ще им покажа... ще им съберем усмивките от лицата, ако спечелим.

– Стига да не събираме теб от игрището – каза Хърмаяни.

* * *

Ала докато мачът наближаваше, Хари ставаше все по-нервен и по-нервен, каквото и да бе казал на Рон и Хърмаяни. Останалите от отбора също не бяха кой знае колко спокойни. Мисълта да задминат „Слидерин“ в домовия шампионат беше прекрасна; никой не го бе правил от почти седем години насам. Но при такъв предубеден рефер щеше ли да им бъде позволено да го сторят?

Хари не знаеше дали си въобразява, или не, обаче като че ли неперестанно се сблъскваше със Снейп, където и да отидеше. На моменти дори се питаше дали Снейп не го преследва, опитвайки се да го хване насаме. Уроците по отвари се превръщаха в постоянно изтезание всяка седмица – толкова ужасно се държеше Снейп към Хари. Възможно ли беше Снейп да знае, че те са разбрали за Философския камък? Хари не можеше да си представи как би могъл да узнае и все пак понякога имаше ужасното чувство, че Снейп може да чете мисли.

* * *

Хари знаеше, че когато му пожелаха успех пред съблекалнята на другия следобед, Рон и Хърмаяни се питаха дали изобщо ще го видят отново жив. Това не беше каквото човек би нарекъл „утешителна мисъл“. Хари почти не чу и дума от ободрителното слово на Ууд, докато си обличаше куидичните одежди и взе своята „Нимбус две хиляди“.

Междувременно Рон и Хърмаяни си бяха намерили място на трибуните до Невил, който не можеше да разбере защо те изглеждат толкова мрачни и разтревожени, нито пък защо и двамата са донесли магически-те си пръчки на мача. Хари дори не подозираше, че Рон и Хърмаяни бяха тренирали тайно кракозаклучващото проклетие. Идеята беше им

хрумнала от това, че Малфой го бе приложил на Невил, и смятаха да го използват върху Снейп, ако проявеше признаци, че иска да навреди на Хари.

– И не забравяй, че е Локомотор мортис – промърмори Хърмаяни, когато Рон пхна магическата си пръчка в ръкава.

– Знаем! – сопна й се Рон. – Не ми опявай!

А в съблекалнята Ууд беше дръпнал Хари настрана.

– Не искам да те притеснявам, Потър, но ако някога сме имали нужда от бързо улавяне на снича, то е сега. Да приключим играта, преди Снейп да е успял да облагодетелства прекалено много „Хафълпаф“.

– Цялото училище е там! – каза Фред Уизли, който надникна през вратата. – Дори... ако щете вярвайте... Дъмбълдор е дошъл да гледа!

Сърцето на Хари подскочи.

– Дъмбълдор ли? – възкликна и се втурна към вратата, за да провери. Фред беше прав. Нямаше как да сбъркаш тази сребриста брада.

Хари би могъл да се изсмее на глас от облекчение. Той беше в безопасност. Просто нямаше начин Снейп да посмее да му стори нещо, щом Дъмбълдор гледаше.

Може би затова Снейп изглеждаше толкова разгневен, когато отборите излязоха на игрището – нещо, което Рон също забеляза.

– Никога не съм виждал Снейп толкова озлобен – каза той на Хърмаяни. – Гледай... почват. Ох!

Някой беше блъснал Рон по тила. Оказа се Малфой.

– О, извинявай, Уизли, не те видях.

Малфой се ухили широко на Краб и Гойл.

– Чудя се колко време Потър ще се задържи на метлата си този път? Някой да иска да се обзаложим? Какво ще кажеш, Уизли?

Рон не отговори. Снейп току-що бе отсъдил наказателен удар в полза на „Хафълпаф“, защото Фред Уизли беше запратил един блъдджер по него. Сплела пръсти за късмет, Хърмаяни гледаше втренчено Хари, който кръжеше около играчите като ястреб и търсеше снича.

– Знаете ли как според мен подбират хора за грифиндорския отбор? – попита Малфой на висок глас няколко минути по-късно, когато Снейп без никаква причина даде нов наказателен удар на „Хафълпаф“. – Това са все хора, към които изпитват съжаление. Ето го Потър, който няма родители, после братята Уизли, които нямат пари... и ти би трябвало да си в отбора, Лонгботъм, ти пък нямаш ум.

Невил стана яркочервен, но се обърна на седалката си с лице към Малфой.

– Аз струвам колкото дванайсет като теб, Малфой – смотолевя той. Малфой, Краб и Гойл взеха да вият от смях, но Рон, без да посмее да откъсне очи от играта, каза:

– Дай му да се разбере, Невил.

– Лонгботъм, ако умът беше злато, ти щеше да си по-беден и от семейство Уизли, а това вече е постижение.

Нервите на Рон бяха вече опънати до скъсване от тревога за Хари.

– Предупреждавам те, Малфой... още една дума...

– Рон! – каза Хърмаяни изведнъж. – Хари...

– Какво? Къде?

Хари внезапно се беше впуснал в стремглаво пикиране, което предизвика ахкане и ликуване сред зрителите. Хърмаяни стана и захапа сплетените си пръсти – Хари летеше като куршум към земята!

– Имаш късмет, Уизли, Потър явно е зърнал пари на земята! – каза Малфой.

Рон превъртя. Докато Малфой разбере какво става, Рон се нахвърли отгоре му и го събори на земята. Невил се подвоуми, после се прекатери през гърба на седалката си, за да помага.

– Давай, Хари! – крещеше Хърмаяни, като се покачи върху седалката си да гледа, докато Хари се насочи право към Снейп, и тя дори не забеляза, че Малфой и Рон се търкалят под мястото ѝ, нито боричкането и виковете, които идваха от вихрушката от юмручни удари между Невил, Краб и Гойл.

Горе във въздуха Снейп обърна метлата си тъкмо навреме, за да види как нещо червено се стрелна само на сантиметри покрай него, и в следващата секунда Хари беше спрял пикирането с тържествуващо вдигната ръка, в която стискаше сница.

Трибуните изригнаха – това непременно беше рекорд! Никой не можеше да си спомни сничът някога да е бил улавян толкова бързо.

– Рон! Рон! Къде си? Мачът свърши! Хари спечели! Ние спечелихме! „Грифиндор“ води! – пищеше Хърмаяни, като скачаше върху седалката си и прегръщаше Парвати Патил на предния ред.

Хари скочи от метлата си на една стъпка от земята. Просто не можеше да повярва. Беше успял – мачът бе свършил, беше траял само пет минути. Докато грифиндорци се втурваха на игрището, той видя, че Снейп се приземи наблизо с преbledняло лице и стиснати устни, а после Хари усети една ръка на рамото си и погледна нагоре към усмихнатото лице на Дъмбълдор.

– Чудесно! – каза Дъмбълдор тихо, така че само Хари да го чуе. –

Радвам се да видя, че не си потънал в черни мисли за онова огледало... а си се занимавал... отлично...

Снейп плю огорчено на земята.

* * *

Малко по-късно Хари напусна съблекалнята сам, за да върне своята „Нимбус две хиляди“ обратно в бараката за метли. Не помнеше някога да се бе чувствал по-щастлив. Сега наистина беше направил нещо, за което да се гордее – никой не можеше вече да каже, че той е просто едно прочуто име. Вечерният въздух никога не бе имал такъв прекрасен дъх. Вървеше през влажната трева, като преживяваше отново мислено последния час, който беше една щастлива бъркотия: грифиндорци дотичаха да го вдигнат на раменете си, Рон и Хърмаяни подскачаха в далечината – Рон ликуваше, въпреки че от носа му течеше кръв.

Хари стигна до бараката. Облегна се на дървената врата и погледна нагоре към „Хогвортс“, чиито прозорци сияеха червени в залязващото слънце. „Грифиндор“ бе начело. Той го беше направил, беше показал на Снейп...

А като стана дума за Снейп...

Една фигура с качулка се спусна бързо по входната стълба на замъка. Явно не искаше да бъде видяна и се насочи колкото можеше по-бързо към Забранената гора. Докато Хари наблюдаваше, победата избледня от мислите му. Той позна дебнешката походка на фигурата. Снейп се прокрадваше в гората по времето, когато всички останали бяха на вечеря – какво ставаше тук?

Хари скочи пак върху своята „Нимбус две хиляди“ и полетя. Плъзгайки се безшумно над замъка, той видя как Снейп влезе тичешком в гората. Последва го.

Дърветата бяха толкова гъсти, че не можа да види къде е отишъл Снейп. Кръжеше все по-ниско и по-ниско, като докосваше върхарите на дърветата, докато чу гласове. Плъзна се към тях и кацна безшумно в короната на огромен бук.

Внимателно се прокрадна по един от клоните, като стискаше здраво метлата си и се опитваше да погледне през листата.

Долу, на една сенчеста полянка, стоеше Снейп, обаче не беше сам. Куиръл също беше там. Хари не можеше да види израза на лицето му, но той заекваше повече от когато и да било. Хари се напрегна да чуе какво говорят.

– ...Н-н-не знам защо искаше д-д-да се срещнем т-т-точно тук,

Сивиръс...

– О, рекох си, че това трябва да остане между нас – каза Снейп с леден глас. – В края на краищата учениците не бива да знаят за Философския камък.

Хари се наведе напред. Куиръл мърмореше нещо. Снейп го прекъсна.

– Откри ли вече как да минеш покрай онзи звяр на Хагрид?

– Н-н-но, Сивиръс, аз...

– Ти не би искал да ме имаш за враг, Куиръл – каза Снейп, като пристъпи една крачка към него.

– А-а-аз н-н-не знам к-к-какво имаш...

– Много добре знаеш какво имам предвид.

Прозвуча крясък на сова и Хари едва не падна от дървото. Закрепи се тъкмо навреме, за да чуе как Снейп казва:

– ...твоят малък фокус-мокус. Чакам.

– Н-н-но аз н-н-не...

– Много добре – прекъсна го Снейп. – Скоро ще си поговорим пак, след като си имал време да премислиш нещата и си решил към кого ще си лоялен.

Той метна качулката през главата си и напусна с големи крачки полянката. Сега беше вече почти тъмно, но Хари можеше да види как Куиръл стои съвсем неподвижно, сякаш се е вкаменил.

* * *

– Хари, къде беше? – изписука Хърмаяни.

– Ние спечелихме! Ти спечели! Ние спечелихме! – викаше Рон, като думкаше Хари по гърба. – Аз насиних едното око на Малфой, а Невил се опита да се справи сам с Краб и Гойл! Все още е в безсъзнание, ама Мадам Помфри казва, че ще се оправи... Показахме им на слидъринци колко струваме! Всички чакат в общата стая, ще има купон, Фред и Джордж откраднаха сладкиши и други неща от кухнята.

– Това сега няма значение – каза Хари задъхано. – Да намерим една празна стая и почакайте, докато чуете нещо...

Той провери дали Пийвс не е вътре, преди да затвори вратата след тях, а после им разказа какво беше видял и чул.

– Значи бяхме прави. Наистина става дума за философския камък и Снейп се опитва да принуди Куиръл да му помогне да го вземе. Попита го дали знае как да мине покрай Пухчо – и каза нещо за Куирълския „фокус-мокус“... Предполагам, че има и други неща, освен Пухчо,

които пазят камъка. Сигурно сума заклинания, а Куиръл вероятно е направил някоя магия против Черни изкуства, която Снейп трябва да разбие...

– И ти смяташ, че камъкът е в безопасност само докато Куиръл се опъва на Снейп? – попита Хърмаяни тревожно.

– До другия вторник ще е изчезнал – каза Рон.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСЕТА НОРВЕЖКИЯТ ГРЕБЕНОГЪРБУШКО НОРБЪРТ

Куиръл обаче трябва да е бил по-храбър, отколкото го бяха мислили. През следващите седмици той наистина ставаше все по-бледен и по-слаб, но засега нямаше вид да се е поддал.

Всеки път, когато минаваха покрай коридора на третия етаж, Хари, Рон и Хърмаяни притисаха уши към вратата, за да проверят дали Пухчо все още ръмжи там вътре. Снейп се разхождаше в обичайното си лошо настроение, което сигурно означаваше, че камъкът е все още в безопасност. Колкото пъти се разминаваше с Куиръл през тези дни, Хари му отправяше насърчителна усмивка, а Рон беше почнал да се кара на онези, които се подиграваха на заекването на Куиръл.

Но Хърмаяни имаше и друго в ума си, освен философския камък. Беше почнала да съставя програми за преговор и да обозначава с различни цветове всичките си записки. Хари и Рон нямаха нищо против, обаче тя непрестанно им опяваше да го направят и те.

– Хърмаяни, до изпитите има цяла вечност.

– Десет седмици – сонна им се Хърмаяни. – Това не са векове, това е като една секунда за Николас Флаemel.

– Но ние не сме на шестстотин години – напомни й Рон. – И изобщо защо ще преговаряш, като вече знаеш всичко?

– Защо ще преговарям ли? Ти да не си луд? Не съзнаваш ли, че трябва да изкараме тези изпити, за да влезем във втори курс? Те са много важни, трябваше да започна да уча преди един месец. Просто не знам какво ме е прихванало...

За беда учителите като че ли мислеха също като Хърмаяни. Товареха ги с толкова много домашни, че великденската ваканция далеч не беше толкова весела като коледната. Трудно беше да се отпуснеш, когато Хърмаяни изреждаше до теб дванайсетте употреби на змейската кръв или упражняваше движения с магическата пръчка. Със стонове и прозвяки Хари и Рон прекарваха повечето си свободно време в библиотеката с нея, като се опитваха да свършат цялата си допълнителна работа.

– Това никога няма да го запомня – избухна Рон един следобед, като захвърли пачето си перо и се загледа с копнеж през прозореца на библиотеката.

Беше първият наистина хубав ден от месеци насам. Небето бе ясно,

синьо като незабравки и във въздуха се носеше дъх на приближаващо лято.

Хари, който търсеше думата „риган“ в „Сто магически билки и плесени“, не вдигна глава, докато не чу Рон да казва:

– Хагрид! Ти пък какво правиш в библиотеката?

Хагрид затътри крака към тях, като криеше нещо зад гърба си. Изглеждаше съвсем не на място тук с палтото си от къртичи кожи.

– Просто гледам – каза с престолен глас, който веднага събуди техния интерес.

– А вие к'во правите? – добави, като ги изгледа подозрително. – Все още ли дирите Николас Флаemel, а?

– О, ние отдавна открихме кой е той – каза Рон натъртено. – И знаем какво пази онова куче... то е един философски ка...

– Шшшш! – Хагрид се огледа бързо да види дали някой не слуша. – К'во си се развикал така? К'во ти става?

– Всъщност искахме да те питаме някои неща – обади се Хари – за това, което охранява камъка, освен Пухчо...

– Шшшш! – изсъска пак Хагрид. – Слушайте... елате по-късно при мен. Не обещавам да ви кажа нещо, да го знаете, ама стига сте бърбили за него тук. Учениците не трябва да знаят. Ще си помислят, че аз съм ви казал...

– Значи ще се видим после – каза Хари.

Хагрид повлече крака към изхода.

– Какво ли криеше зад гърба си? – рече Хърмаяни замислено.

– Мислиш ли, че имаше нещо общо с камъка?

– Ще отида да видя в кой раздел е бил – каза Рон, на когото беше омръзнало да учи. Върна се подир минута с купчина книги в ръце и ги тръшна на масата.

– Змейове – прошепна. – Хагрид е търсил нещо за змейове! Погледнете тези: „Видове змейове във Великобритания и Ирландия“, „От яйцето до пъкъл“, „Ръководство за гледачи на змейове“.

– Хагрид открай време е искал да си има змей. Каза ми го още първия път, когато се запознах с него – рече Хари.

– Но това е против нашите закони – каза Рон. – Отглеждането на змейове е обявено за незаконно от конвенцията „Уорлокс“ през 1709 година, всеки го знае. Трудно е да попречим на мъгълите да ни забележат, ако отглеждаме змейове в задния си двор... Освен това не можеш да опитомис змей, опасно е. Да можехте да видите изгарянията, които Чарли е получил от диви змейове в Румъния.

– Но във Великобритания няма диви змейове, нали? – попита Хари.

– Как да няма! – каза Рон. – Обикновени уелски зелени и хебридски черни. Мога да ти кажа, че Министерството на магията има тежката задача да ги прикрие. Нашите хора трябва непрестанно да правят заклинания на мъгли, които са ги видели, за да ги накарат да забравят.

– Тогава какво, за Бога, е намислил Хагрид? – попита Хърмаяни.

* * *

Когато почукаха час по-късно на вратата на пазача на дивеча, с изненада видяха, че всички завеси са дръпнати. Хагрид извика „Кой е?“, преди да ги пусне да влязат, и после бързо затвори вратата след тях.

Вътре беше знойно горещо. Въпреки че денят бе толкова топъл, в огнището гореше силен огън. Хагрид им приготви чай и им предложи сандвичи с месо от белка, които те отказаха.

– Тъй... искахте да ме питате нещо?

– Да – каза Хари. Нямахме смисъл от много заобикалки. – Мислехме си дали би могъл да ни кажеш какво пази философския камък, освен Пухчо.

Хагрид се намръщи насреща му.

– Разбира се, че не мога – рече. – Първо, самият аз не знам. Второ, вие вече знаете прекалено много, та дори и да можех, нямаше да ви кажа. Има важна причина този камък да е тук. Почти го откраднаха от „Гринготс“... предполагам, че и за това сте се досетили? Ама нямам понятие как сте разбрали и за Пухчо.

– Ох, хайде, Хагрид, може да не искаш да ни кажеш, но ти знаеш. Ти знаеш всичко, което става тук – каза Хърмаяни с топъл, ласкателен глас. Брадата на Хагрид потрепна и те разбраха, че се усмихва. – Всъщност искахме само да научим кой е направил защитата – продължи Хърмаяни. – Питавме се на кого Дъмбълдор се е доверил достатъчно, за да му помогне, освен на теб.

При тези последни думи Хагрид изпъчи гърди. Хари и Рон се усмихнаха сияйно на Хърмаяни.

– Е, предполагам, че не може да навреди да ви кажа това... И така... той взе назаем от мен Пухчо... после някои от учителите направиха заклинания – професор Спраут, професор Флитуик, професор Макгънгол... – отмяташе той на пръстите си, – професор Куиръл... и самият Дъмбълдор също направи нещо, разбира се. Чакайте, забравих един. А, да, професор Снейп.

– Снейп?

– Да... ама вие да не би още да свирите на оная струна, а? Слушайте, Снейп помогна да бъде защитен камъкът, той няма да тръгне да го краде.

Хари знаеше, че Рон и Хърмаяни мислеха същото, каквото си мислеше и той. Ако Снейп е участвал в защитата на камъка, трябва да е било лесно да открие как са го защитили другите учители. Той вероятно знаеше всичко... освен заклинанието на Куиръл и как да мине покрай Пухчо.

– Ти си единственият, който знае как да се мине покрай Пухчо, нали, Хагрид? – каза Хари притеснено. – И не би казал на никого, нали? Дори на никого от учителите?

– Жива душа не знае, освен мен и Дъмбълдор – отговори Хагрид гордо.

– Е, това все пак е нещо – промърмори Хари на другите. – Хагрид, може ли да отворим един прозорец? Ще завра.

– Не може, Хари, съжалявам – рече Хагрид. Хари забеляза, че той хвърли око към огъня и също погледна нататък.

– Хагрид... какво е това?

Но той вече знаеше какво е. В самия център на огъня, под чайника, лежеше огромно черно яйце.

– А – измънка Хагрид, като дърпаше нервно брадата си. – Т'ва бъ...

– Откъде си го взел, Хагрид? – попита Рон и се наведе над огъня да огледа яйцето по-отблизо. – Трябва да е струвало цяло състояние.

– Спечелих го – отговори Хагрид. – Снощи. Абе... слязох в селото да пийна няколко чашки и се заиграх на карти с един непознат. Мисля, че той беше много доволен да се отърве от него, честно казано.

– Но какво ще го правиш, след като се излюпи? – попита Хърмаяни.

– Ами прочетох едно-друго – каза Хагрид и извади голяма книга изпод възглавницата си. – Взех я от библиотеката... „Отглеждане на змейове за удоволствие и печалба“... Малко е остаряла, разбира се, ама тук пише всичко. Яйцата трябва да се държат в огъня, 'щото майките им дишат върху тях, разбирате ли, и като се излюпи малкото, трябва да се храни през половин час с една кофа коняк, примесен с кокоша кръв. И вижте тук... как да се разпознават различните яйца... Това, дето го имам, е норвежки гребеногърбушко. Те са редки.

Той изглеждаше много доволен от себе си, но Хърмаяни – не.

– Хагрид, ти живееш в дървена къща – каза тя.

Обаче Хагрид не я слушаше. Той си тананикаше весело, докато

добавяше дърва в огъня.

* * *

Вече имаше още нещо, за което да се тревожат: какво можеше да се случи на Хагрид, ако някой разбере, че укрива незаконен змей в колибата си.

– Питам се какво ли е да живееш спокойно – въздишаше Рон, докато вечер подир вечер се преборваха с всичките си допълнителни домашни работи, които им възлагаха.

Сега Хърмаяни беше почнала да прави програми за преговор и за Хари и Рон. Това ги влудяваше.

Една сутрин на закуска Хедуиг донесе на Хари бележка от Хагрид. Беше написал само две думи: „Излюпва се.“

Рон искаше да избягат от билкология и да отидат направо в колибата. Но Хърмаяни не даваше и да се издума за подобно нещо.

– Хърмаяни, колко пъти в живота си ще видим как се излюпва змей?

– Имаме урок, ще си докараме неприятности и те няма да са нищо в сравнение с онези, които Хагрид ще си има, когато някой разбере какво прави...

– Млъкни! – прошепна Хари.

Малфой стоеше само на няколко стъпки от тях и бе замръзнал на мястото си, за да подслушва. Колко ли беше чул? Хари никак не хареса изрза на лицето му.

Рон и Хърмаяни се препираха по целия път до класната стая по билкология и в края на краищата Хърмаяни се съгласи да изтича с другите двама до колибата на Хагрид през сутрешното междучасие. Когато камбаната прозвуча от замъка в края на техния урок, тримата веднага захвърлиха лопатките си и се втурнаха през парка към края на гората. Хагрид ги посрещна с разгорещен и развълнуван вид.

– Почти е излязъл – каза, като ги въведе вътре.

Яйцето лежеше върху масата. По него имаше дълбоки пукнатини. Вътре нещо се движеше и оттам се чуваше странен щракащ звук.

Всички придърпаха столовете си до масата и наблюдаваха със затаен дъх.

Изведнъж прозвуча някакво дращене и яйцето се разцепи. Змейското бебе тупна на масата. Не можеше да се каже, че е хубаво – Хари си помисли, че прилича на смачкан черен чадър. Покритите му с бодли криле бяха огромни в сравнение с мършавото му катраненочерно тяло и

имаше дълга муцуна с широки ноздри, наченъци на рога и изцъкленни оранжеви очи.

То кихна. От муцуната му излетяха две искри.

– Не е ли красиво? – промълви Хагрид и протегна ръка да погали главата на змея. Той щракна с муцуна към пръстите му и показа острите си зъби. – Миличкото, вижте, то познава майка си! – възкликна Хагрид.

– Хагрид – каза Хърмаяни, – колко бързо растат норвежките гребеногърбушковци?

Хагрид тъкмо щеше да отговори, когато изведнъж преbledня – скочи от стола и хукна към прозореца.

– Какво има?

– Ми... някой гледаше през пролуката между завесите... момче е... тича обратно към училището.

Хари се втурна към вратата и погледна навън. Дори от такова разстояние нямаше начин да се припознае.

Малфой беше видял змея.

* * *

Нещо в усмивката, спотайваща се върху лицето на Малфой през следващата седмица, караше Хари, Рон и Хърмаяни да нервничат. Прекарваха по-голямата част от свободното си време в затъмнената колиба на Хагрид, като се опитваха да го увещаят.

– Просто го пусни – настояваше Хари. – Пусни го на свобода.

– Не мога – казваше Хагрид. – Прекалено малък е. Ще умре.

Те гледаха змея. За една седмица беше пораснал три пъти на дължина. От ноздрите му непрестанно излизаше дим. Хагрид не беше изпълнявал задълженията си на пазач на дивеча, защото змеят му създаваше много работа. Подът беше покрит с празни шишета от коняк и с коша перушина.

– Реших да си го нарека Норбърт – каза Хагрид, като гледаше змея с просълзени очи. – Сега вече наистина ме познава, гледайте! Норбърт! Норбърт! Къде е мама?

– Напълно е откачил – промърмори Рон на ухото на Хари.

– Хагрид, – рече Хари на висок глас, – като минат две седмици, Норбърт ще стане дълъг колкото цялата ти къща. Малфой всеки момент може да отиде при Дъмбълдор.

Хагрид прехапа устни.

– Знам... знам, че не мога да го задържа завинаги, ама не мога просто да го изхвърля, не мога.

Хари изведнъж се обърна към Рон.

– Чарли! – каза.

– И ти почваш да откачаш – рече Рон. – Аз съм Рон, не помниш ли?

– Не... Чарли... брат ти Чарли. В Румъния. Дето изследва змейове. Може да пратим Норбърт при него. Чарли може да се грижи за него и после да го пусне на свобода!

– Блестящо! – каза Рон. – Какво ще кажеш, Хагрид?

И в края на краищата Хагрид се съгласи да пратят една сова на Чарли и да го питат.

* * *

Следващата седмица сякаш се влачеше. В сряда вечерта Хърмаяни и Хари седяха сами в общата стая, дълго след като всички останали си бяха легнали. Часовникът на стената тъкмо бе ударил полунощ, когато портретната дупка се отвори. Рон се появи изневиделица, като свали мантията невидимка на Хари. Беше ходил долу в колибата на Хагрид да му помага да нахрани Норбърт, който сега ядеше цели щайги с мъртви плъхове.

– Той ме ухапа! – съобщи и им показа ръката си, увита в окървавена носна кърпа. – Цяла седмица няма да мога да държа паче перо. Уверявам ви, този змей е най-отвратителното животно, което съм виждал, ама от начина, по който Хагрид говори за него, ще речеш, че е пухкаво зайче. Когато ме ухапа, той ми се скара, че съм го бил изплашил. А като си тръгнах, му пееше приспивна песничка.

На тъмния прозорец се почука.

– Това е Хедуиг! – каза Хари и се втурна да ѝ отвори. – Сигурно носи отговор от Чарли!

Тримата доближиха глави и зачетоха бележката.

Мили Рон,

Как си? Благодаря ти за писмото – с удоволствие ще взема норвежкия гребеногърбушко, но няма да е лесно да го докараме тук. Мисля, че ще е най-добре да го изпратите с едни мои приятели, които ще ми дойдат на гости другата седмица. Лошото е, че не бива да ги видят, че носят незаконен змей.

Може ли да отнесете гребеногърбушкото на най-високата кула в полунощ в събота? Там ще се срещнете с тях и те ще го вземат, докато е още тъмно.

Отговори ми колкото може по-скоро.

Сърдечни поздрави,
Чарли

Те се спогледаха.

– Имаме мантията невидимка – каза Хари. – Няма да е прекалено трудно... Мисля, че мантията е достатъчно голяма да покрие двама от нас и Норбърт.

От това, че другите двама се съгласиха с него, пролича колко ужасна беше последната седмица. Бяха готови на всичко, за да се отърват от Норбърт – и от Малфой.

* * *

Но се появи една пречка. На другата сутрин ухапаната ръка на Рон беше подута два пъти колкото обикновената си големина. Той не знаеше дали е безопасно да отиде при Мадам Помфри – би ли познала тя ухапване от змей? Но следобед вече нямаше друг избор. Раната беше приела отвратителен зеленикав цвят. Изглежда в зъбите на Норбърт имаше отрова.

В края на деня Хари и Хърмаяни се втурнаха горе в болничното крило и намериха Рон на легло в ужасно състояние.

– Не е само ръката ми – прошепна той, – въпреки че я чувствам, сякаш всеки момент ще се откъсне. Малфой излъгал Мадам Помфри, че иска да заеме от мен една книга, за да може да дойде и хубаво да ми се присмее. През цялото време ме заплашваше да й съобщи какво наистина ме е ухапало... аз й рекох, че е било куче, ама мисля, че тя не ми вярва... Не трябваше да го удрям на куидичния мач, той затова сега прави така.

Хари и Хърмаяни се опитаха да успокоят Рон.

– Всичко ще свърши в полунощ в събота – каза Хърмаяни, но това никак не утеши Рон. Напротив, той седна изпънат в леглото си и целият се обля в пот.

– Полунощ в събота! – възкликна с пресипнал глас. – О, не... о, не... току-що си спомних... Писмото на Чарли беше в онази книга, която Малфой ми взе. Той ще узнае, че смятаме да се отървем от Норбърт.

Хари и Хърмаяни нямаха възможност да отговорят. В този момент дойде Мадам Помфри и ги накара да си отидат, защото Рон имал нужда от сън.

* * *

– Вече е твърде късно да променим плана – каза Хари на Хърмаяни. – Нямаме време да пратим на Чарли друга сова, а това може да е единствената ни възможност да се отървем от Норбърт. Ще трябва да рискуваме. Все пак имаме мантията невидимка, а Малфой не знае нищо за нея.

Когато отидоха да кажат на Хагрид, завариха ловджийското куче Фанг, седнало пред колибата с превързана опашка. Великанът отвори един прозорец, за да говори с тях.

– Няма да ви пусна вътре – изпуктя той. – Норбърт е в лошо настроение... а то не е нещо, с което не мога да се справя.

Щом му разправиха за писмото на Чарли, очите му се наляха със сълзи, но то може и да беше, защото Норбърт тъкмо го ухапа по крака.

– Ооох! Няма нищо, хвана ми само ботуша... просто си играе... в края на краищата той е само бебе.

Бебето взе да удря с опашка по стената, от което прозорците се раздрънчаха. Хари и Хърмаяни тръгнаха обратно към замъка с чувството, че едва ще дочакат до събота.

* * *

Ако не бяха толкова разтревожени за това, което трябваше да направят, те щяха да изпитат съжаление към Хагрид, когато дойде време той да се сбогува с Норбърт. Беше много тъмна облачна нощ и пристигнаха с малко закъснение пред колибата на Хагрид, защото трябваше да изчакат Пийвс да се махне от пътя им във входната зала, където той играеше тенис на стената.

Хагрид беше опаковал Норбърт в голям сандък.

– Сложих му много плъхове и малко коняк за из път – каза Хагрид с приглушен глас. – Опаковах му и мечето, в случай че се почувства самотен.

От вътрешността на сандъка долитаха звуци от раздиране на плат, които според Хари означаваха, че мечето тъкмо оставаше без глава.

– Сбогом, Норбърт! – изхлипа Хагрид, когато Хари и Хърмаяни покриха сандъка с мантията невидимка и самите те се мушнаха под нея. – Мама никога няма да те забрави!

Как успяха да замъкнат сандъка до замъка, те просто не знаеха. Полунощ приближаваше, когато понесоха Норбърт по мраморната стълба във входната зала и по тъмните коридори. Нагоре по друга стълба, после по трета – дори един от преките пътища на Хари не им улесни много

работата.

– Почти стигнахме! – каза Хари задъхано, когато се добраха до коридора под най-високата кула.

После едно внезапно движение пред тях едва не ги накара да изтърват сандъка. Като забравиха, че вече са невидими, те се свиха в сенките и впиха погледи в тъмните очертания на двама души, които се боричкаха на около три метра от тях. Светна лампа.

Професор Макгонъгол, в халат на шотландски карета и с мрежа на косата, държеше Малfoy за ухото.

– Задържане след часовете! – извика тя. – И от „Слидерин“ се отнемат двайсет точки! Да се скиташ из училището посред нощ, как смееш...

– Но разберете, професор Макгонъгол, Хари Потър ще дойде... той носи един змей!

– Що за невероятни глупости! Как смееш да разправяш такива лъжи! Хайде с мен... ще говоря с професор Снейп за тебе, Малfoy!

След тази случка, стръмната спираловидна стълба до върха на кулата им се стори най-лесното нещо в света. Чак когато излязоха на студения нощен въздух, те свалиха мантията, доволни, че могат пак да дишат свободно. Хърмаяни изигра един весел танц.

– Малfoy получи задържане! Бих могла да запея!

– Недей – посъветва я Хари.

Присмиваха се на Малfoy и чакаха, а Норбърт се мятеше в своя сандък. Около десет минути по-късно от тъмнината се спуснаха четири метли.

Приятелите на Чарли бяха весела дружина. Показаха на Хари и Хърмаяни сбруята, която бяха приготвили, за да провесят змея помежду си. Всички си помогнаха взаимно да пристегнат Норбърт сигурно в нея, а после Хари и Хърмаяни се ръкуваха с другите и много им благодариха.

Най-после Норбърт полетя... полетя... и отлетя.

Те се прокраднаха обратно надолу по спираловидната стълба със сърца, облекчени като ръцете им, след като Норбърт не им тежеше повече. Нямаше змей, Малfoy щеше да изтърпява задържане – какво би могло да наруши тяхното щастие?

Отговорът на този въпрос ги чакаше в подножието на стълбата. Когато пристъпиха в коридора, от мрака внезапно изплува лицето на Филч.

– Тъй, тъй, тъй – прошепна той, – ще си имаме неприятности.

Бяха забравили мантията невидимка на върха на кулата.

ГЛАВА ПЕТНАЙСЕТА ЗАБРАНЕНАТА ГОРА

По-лошо от това не можеше да бъде.

Филч ги отведе долу на първия етаж в кабинета на професор Макгонъгол, където те седяха и чакаха, без да си продумат. Хърмаяни трепереше. В ума на Хари се гонеха извинения, алибитата и налудничави полуващи истории, коя от коя по-нелепи. Той просто не виждаше как ще се измъкнат този път от бедата. Бяха притиснати до стената. Как можаха да са толкова глупави, че да забравят мантията? Нямаше в света причина, която професор Макгонъгол би приела, задето са напуснали леглата си и са се скитали из училището посред нощ, да оставим настрана, че бяха се качили на най-високата астрономическа кула, достъпът до която беше забранен, освен за учебните часове. Като прибавят към това Норбърт и мантията невидимка, трябваше направо да си стягат вече багажа.

Нима Хари мислеше, че по-лошо от това не може да бъде? Тогава беше сгрешил. Когато професор Макгонъгол се появи, тя водеше Невил.

– Хари! – възкликна Невил в мига, когато видя другите двама. – Опитах се да те намеря, за да те предупредя. Чух Малфой да казва, че щял да те спипа, разправяше, че си имал зм...

Хари разтърси силно глава, за да накара Невил да млъкне, но професор Макгонъгол го забеляза. Както беше застанала над тримата, тя имаше повече вид на огнедишаш змей, отколкото Норбърт.

– Никога не бих повярвала подобно нещо за никого от вас. Господин Филч казва, че сте били на астрономическата кула. Сега е един часът сутринта. Дайте ми някакво обяснение!

За първи път Хърмаяни не можеше да отговори на учителски въпрос. Взираше се в чехлите си, неподвижна като статуя.

– Мисля, че мога да си представя каква е работата – каза професор Макгонъгол. – Не е нужно да си гений, за да си извадиш заключение. Разправили сте на Драко Малфой една измишльотина за някакъв змей, за да се опитате да го измъкнете от леглото му и да го вкарате в беда. Аз вече го хванах. И навярно ви се струва смешно, че Лонгботъм е чул историята и също е повярвал?

Хари срещна погледа на Невил и се опита да му каже без думи, че това не е вярно, защото Невил изглеждаше потресен и обиден. Горкият непохватен Невил – Хари знаеше какво трябва да му е струвало да се

опита да ги намери в тъмното, за да ги предупреди.

– Отвратена съм! – каза професор Макгонъгол. – Четирима ученици, напуснали леглата си в една и съща нощ! Никога досега не съм чувала за подобно нещо! Хърмаяни Грейнджър, за тебе поне мислех, че си по-разумна. А колкото до теб, Хари Потър, мислех, че „Грифиндор“ означава повече за тебе. И тримата ще получатите задържане след часовете... да, и ти, Невил Лонгботъм... нищо не ти дава правото да се разхождаш нощем из училището, особено в тези дни, защото е много опасно... и петдесет точки ще бъдат отнети от „Грифиндор“.

– Петдесет? – ахна Хари... Те щяха да загубят водачеството – водачеството, което той беше спечелил при последния куидичен мач.

– По петдесет точки за всеки един – каза професор Макгонъгол, като дишаше тежко през дългия си остър нос.

– Професор Макгонъгол, моля...

– Вие не можете...

– Не ме учи какво мога и какво не мога да правя, Потър. Сега се връщайте в леглата си, всички. Никога не съм се срамувала така за ученици на „Грифиндор“.

Сто и петдесет точки загубени! Това поставяше „Грифиндор“ на последно място. За една нощ бяха провалили всички шансове на „Грифиндор“ за Купата на домовете. Хари имаше чувството, че стомахът му се е продънил. Можеха ли изобщо да наваксат тази загуба?

Хари не спа цяла нощ. Чуваше как Невил риде във възглавницата си и му се стори, че това трая часове. Не можеше да измисли нищо, за да го утеши. Знаеше, че Невил, както и самият той, изпитваше ужас от сутринта. Какво щеше да стане, когато другите грифиндорци разберат какво са направили?

В началото грифиндорците, минаващи на другия ден покрай огромните пясъчни часовници, които отброяваха домовете точки, помислиха, че е станала грешка. Как можеше изведнъж да имат сто и петдесет точки по-малко от вчера? Но след това историята почна да се разпространява: Хари Потър, прочутият Хари Потър, техният герой от два куидични мача, ги беше лишил от всичките тези точки – той и двама други глупави първокурсници.

Докато преди това беше един от най-популярните и уважавани хора в училището, Хари изведнъж стана най-омразният. Дори рейвънкловци и хафълпафци се настроиха против него, защото всички бяха желали „Слидерин“ да загуби Купата на домовете. Където и да отидеше Хари, учениците го сочеха и не си даваха труда да понижат глас, когато го

оскъряваха. Слдеринци, от друга страна, ръкопляскаха, когато минаваше покрай тях, свиркаха и викаха: „Благодарим ти, Потър, задължени сме ти!“

Само Рон го поддържаше.

– След няколко седмици всички ще го забравят. Фред и Джордж са губили сума точки, откакто са тук, а хората все още ги обичат.

– Обаче никога не са загубвали сто и петдесет точки наведнъж, нали? – каза Хари отчаяно.

– Е, вярно... не са – призна Рон.

Беше малко късно да се поправи стореното, но Хари се закле отсега нататък да не се бърка в неща, които не са негова работа. Достатъчно се беше прокрадвал насам-натам и шпионираше. Толкова се срамуваше от себе си, че отиде при Ууд и предложи да си подаде оставката от куидичния отбор.

– Да подадеш оставка ли? – прогърмя гласът на Ууд. – Каква полза ще има от това? Как ще си върнем точки, ако не можем да бием на куидич?

Но дори куидичът беше загубил очарованието си. Останалите от отбора не искаха да говорят с Хари по време на тренировки, а когато трябваше да говорят за него, го наричаха „търсача“.

Хърмаяни и Невил също страдаха. Положението им не беше толкова лошо, колкото това на Хари, защото не бяха така известни, но и с тях никой не искаше да говори. Хърмаяни беше престанала да привлича внимание върху себе си през часовете, държеше главата си сведена и работеше мълчаливо.

Хари почти се радваше, че изпитите наблизават. Целият преговор, който трябваше да направи, отвличаше мислите му от неговото нещастие. Той, Рон и Хърмаяни се държаха настрана и работеха до късно през нощта, като се опитваха да запомнят съставките на сложни отвари, да научат наизуст вълшебни изрази и заклинания, да запаметят дати на магически открития и бунтове на таласъми...

После, около седмица преди да започнат изпитите, новото решение на Хари да не се бърка в неща, които не го засягат, беше подложено на неочаквано изпитание. Докато се връщаше сам от библиотеката един следобед, той чу някого да хленчи в една класна стая пред него. Когато приближи, долови гласа на Куиръл.

– Не... не... не отново, моля...

Звучеше, сякаш някой го заплашва. Хари пристъпи по-близо.

– Добре... добре... – чу как Куиръл изхлипа.

В следващата секунда Куиръл изхвърча от класната стая, като опряваше тюрбана си. Беше бледен и изглеждаше, сякаш ще се разплаче. Изчезна от погледа на Хари, който реши, че професорът дори не го е забелязал. Изчака, докато стъпките на Куиръл заглъхнаха, а после надникна в класната стая. Беше празна, но една врата в другия ѝ край стоеше откритата. Хари бе на половината път до нея, когато си спомни, че си беше обещал да не се забърква.

Въпреки това той би заложил дванайсет философски камъка, че Снейп току-що е напуснал стаята, и от това, което Хари току-що беше чул, можеше да се заключи, че Снейп ще ходи с нова жизненост в походката си – Куиръл като че ли най-сетне беше отстъпил.

Хари се върна в библиотеката, където Хърмаяни изпитваше Рон по астрономия. Разказа им какво е чул.

– Значи Снейп е успял! – каза Рон. – Ако Куиръл му е казал как да обезсили неговото заклинание против Черните сили...

– Обаче там все още е Пухчо – обади се Хърмаяни.

– Снейп може да е открил как да мине покрай него, без да пита Хагрид – предположи Рон, като погледна към хилядите книги около тях. – Обзалагам се, че тук някъде има книга, в която пише как да минеш покрай едно гигантско триглаво куче. И какво ще правим сега, Хари?

Блясъкът на приключението отново пламна в очите на Рон, но Хърмаяни отговори, преди Хари да може да се обади.

– Ще отидем при Дъмбълдор. Отдавна трябваше да го направим. Ако опитаме нещо сами, положително ще ни изхвърлят.

– Но ние нямаме доказателства! – възрази Хари. – Куиръл е прекалено изплашен, за да ни подкрепи. Снейп трябва само да каже, че не знае как тролът е влязъл на Все светии и че не е бил дори близо до третия етаж... и на кого мислите, че ще повярват, на него или на нас? Не е тайна, че го мразим. Дъмбълдор ще си каже, че сме го измислили, за да направим така, че да го уволнят. Филч няма да ни помогне, дори ако животът му зависи от това... прекалено е близък със Снейп и ще си мисли, че колкото повече ученици бъдат изключени, толкова по-добре. И не забравяйте, че ние уж не знаем нищо нито за камъка, нито за Пухчо. Много обяснения ще трябва да даваме.

Хърмаяни изглеждаше убедена, но Рон – не.

– Ако поне малко се разтършуваме...

– Не – отсече Хари, – достатъчно сме търсвали.

Той придърпа към себе си една карта на Юпитер и почна да заучава имената на луните му.

* * *

На другата сутрин на Хари, Хърмаяни и Невил бяха доставени писма на масата за закуска. Всичките бяха еднакви:

„Вашето задържане след часовете ще се състои довечера в единайсет часа. Ще се срещнете с г-н Филч във входната зала.

Проф. М. Макгоньгол“

В цялата шумотевица около загубените точки Хари беше забравил, че имат да изгърпват задържане. Той почти очакваше Хърмаяни да се оплаче, че това ще е загуба на цяла нощ за преговор, но тя не каза нито дума. Също като Хари тя смяташе, че са си го заслужили.

В единайсет часа вечерта те се сбoguваха с Рон в общата стая и слязоха във входната зала заедно с Невил. Филч беше вече там, а също и Малфой. Хари беше забравил, че и Малфой беше наказан.

– Последвайте ме – каза Филч, запали един фенер и ги поведе навън. – Бас държа, че ще си помислите хубаво, преди да нарушите пак училищно правило, нали така? – продължи той, като им се ухили злобно. – О, да... мен ако питате, тежък труд и болка са най-добрите учители... Много е жалко, че изоставиха старите наказания... да ви провесят за китките от тавана в продължение на няколко дни... все още пазя веригите в канцеларията си и ги държа добре смазани, в случай че някога потрябват... Добре, тръгваме и да не ви мине през ума да бягате, защото ще стане още по-лошо за вас, ако го сторите.

Тръгнаха през тъмния парк. Невил не преставаше да подсмърча. Хари се питаше какво ли ще бъде тяхното наказание. Сигурно нещо наистина ужасно, иначе Филч нямаше да злорадства толкова.

Луната грееше ярко, но облаците, които преминаваха пред нея, ги оставяха често на тъмно. Пред себе си Хари виждаше осветените прозорци на колибата на Хагрид. После чуха далечен вик:

– Ти ли си, Филч? Побързай, искам да тръгваме.

Сърцето на Хари трепна – ако щяха да работят с Хагрид нямаше да е толкова лошо. Облекчението трябва да се е изписало на лицето му, защото Филч каза:

– Сигурно си мислиш, че ще се забавлявате с този глупак? Е, помисли пак, момче... отивате в гората и много ще сгреша, ако ви кажа, че всички ще се върнете оттам живи и здрави.

При това Невил издаде тих стон, а Малфой спря като закован.

– В гората? – повтори той и гласът му не звучеше толкова хладнокръвно, както обикновено. – Не може да влезем там нощем... имало най-различни неща... чувах за върколаци.

Невил се вкопчи в ръкава на одеждата на Хари и издаде звук, сякаш се е задавил.

– Така ли смяташ, а? – каза Филч и гласът му бе пресипнал от злорадство. – Трябваше да помислиш за тия върколаци, преди да се провиши, нали така?

Из тъмнината към тях приближи с големи крачки Хагрид с Фанг по петите му. Носеше голям арбалет, а през рамото му висеше колчан, пълен със стрели.

– Крайно време беше – каза. – Чакам ви вече от половин час. Всичко наред ли е Хари, Хърмаяни?

– На твоето място не бих се държал толкова любезно с тях, Хагрид – изрече Филч студено, – в края на краищата те трябва да бъдат наказани.

– Затова ли закъсня, а? – попита Хагрид, като се намръщи на Филч. – Чел си им конско евангелие, нали? Не си ти тоя, дето трябва да го прави. Свършил си си работата, сега ги поемам аз.

– Ще се върна призори – каза Филч – да прибера каквото е останало от тях – добави той злобно, обърна се и тръгна обратно към замъка, а фенерът му заподскача в мрака.

Сега Малфой се обърна към Хагрид.

– Аз няма да вляза в тази гора – заяви той и Хари със задоволство долови нотката на паника в гласа му.

– Ако искаш да останеш в „Хогвортс“, ще влезеш – каза Хагрид свирепо. – Виновен си и сега ще си платиш за вината.

– Но това е работа за слуги, а не за ученици. Мислех, че ще трябва да преписваме изречения или нещо подобно. Ако баща ми знаеше, че правя това, би...

– ...би казал, че така е в „Хогвортс“ – изръмжа Хагрид. – Ще ми преписваш изречения! Каква полза има от това? Ще направиш нещо полезно или ще напуснеш. Ако мислиш, че баща ти би предпочел да те изключат, върни се в замъка и си стягай багажа. Хайде!

Малфой не мръдна. Погледна яростно Хагрид, но после сведе очи.

– А тъй, добре тогава – каза Хагрид. – Сега слушайте внимателно, 'щото туй, дето ще го правим тази вечер, е опасно и не искам никой да рискува. Последвайте ме тук за малко.

Той ги заведе до самия край на гората. Вдигна високо фенера си и посочи тясна криволичеща утъпкана пътека, която се губеше между

гъстите черни дървета. Лек ветрец повдигна косите им, когато надникнаха в гората.

– Погледнете тук – каза Хагрид, – виждате ли това нещо, дето блести на земята? Нещо сребристо? Това е кръв от единорог. Там има единорог, който е тежко ранен от нещо. Това е втори път за една седмица. Миналата сряда намерих един умрял. Ще се опитаме да открием нещастното животно. Може би ще трябва да го избавим от мъките му.

– А какво, ако онуй, което е ранило единорога, първо намери нас? – попита Малфой, неспособен да прикрие страха в гласа си.

– Нищо, дето живее в гората, няма да ви причини зло, ако сте с мен или с Фанг – каза Хагрид. – И вървете по пътеката. Така, сега ще се разделим на две групи и ще проследим дирята в различни посоки. Има кръв навсякъде, той трябва да се е лутал най-малко от миналата нощ.

– Аз искам с Фанг – заяви Малфой, като гледаше дългите зъби на Фанг.

– Добре, обаче те предупреждавам, че е страхливец – каза Хагрид. – Значи аз, Хари и Хърмаяни ще тръгнем в едната посока, а Драко, Невил и Фанг – в другата. Ако някой от нас намери единорога ще изстреляме зелени искри, разбрано? Извадете магическите си пръчки и тренирайте сега... ха така... пък ако някой изпадне в беда, ще изстреля червени искри и всички ще дойдем да го намерим... тъй, бъдете внимателни... да вървим.

Гората беше черна и смълчана. Малко по-навътре достигнаха едно разклонение на пътеката и Хари, Хърмаяни и Хагрид хванаха лявата пътека, а Малфой, Невил и Фанг тръгнаха по дясната.

Вървяха мълчаливо, вперили очи в земята. От време на време някой лунен лъч през клоните над тях осветяваше петно сребристосиня кръв върху опадалата шума.

Хари видя, че Хагрид изглежда много разтревожен.

– Възможно ли е някой върколак да убива единорозите? – попита Хари.

– Не е достатъчно бърз – отговори Хагрид. – Не е лесно да хванеш единорог. Те са силни, магически животни. Никога досега не съм чувал някой да е бил раняван.

Отминаха един обрасъл с мъх дънер. Хари чу течаша вода – някъде наблизо имаше поток. Тук-таме по криволичещата пътека все още се виждаха петна кръв от единорог.

– Добре ли си, Хърмаяни? – прошепна Хагрид. – Не се тревожи. Ако е тежкоранен, не може да е отишъл далеч и тогава ще можем да...

СКРИЙТЕ СЕ ЗАД ОНОВА ДЪРВО!

Хагрид хвана Хари и Хърмаяни, вдигна ги от пътеката и ги пусна зад един огромен дъб. Извади стрела, намести я на арбалета си и го вдигна, готов за стрелба. Тримата се заслушаха. Нещо се плъзгаше по мъртвата шума наблизко: звучеше като мантия, която се влачи по земята. Хагрид се взираше в тъмната пътека, но след няколко секунди звукът заглъхна.

– Знаех си – промърмори той. – Тук има нещо, дето не трябва да е тук.

– Върколак? – подсказа Хари.

– Това не беше върколак, нито пък беше еднорог – отговори Хагрид мрачно. – Хайде, следвайте ме, ама внимателно.

Вървяха по-бавно, напрягайки слуха си да уловят и най-тихий звук. Изведнъж на една полянка пред тях нещо наистина мръдна.

– Кой е там? – извика Хагрид. – Покажи се... въоръжен съм!

И на полянката излезе... мъж ли беше, или кон? До кръста бе мъж, с червена коса и брада, а надолу имаше лъскаво кестеняво конско тяло с дълга червеникава опашка. Хари и Хърмаяни зяпнаха.

– О, ти ли си, Ронън? – попита Хагрид с облекчение. – Как си?

– Добър вечер, Хагрид! – рече Ронън. Имаше плътен тъжен глас. – Искаше да ме убиеш ли?

– Трябва да съм много предпазлив, Ронън – каза Хагрид, като потупа арбалета си. – В тази гора се е заселило нещо лошо. Впрочем това са Хари Потър и Хърмаяни Грейнджър, ученици в училището. А това, ще знаете вие двамата, е Ронън. Той е кентавър.

– Забелязахме – промълви Хърмаяни.

– Добър вечер! – обърна се Ронън към тях. – Значи сте ученици? А учите ли много горе в училището?

– Тъъ...

– Малко нещо – отговори Хърмаяни стеснително.

– Малко нещо. Е, и това е нещо – въздъхна Ронън, отметна глава и се взря в небето. – Марс свети ярко тази нощ.

– Да – каза Хагрид, като също погледна нагоре. – Радвам се, че те срещнахме, Ронън, защото е бил ранен един еднорог. Да си забелязал нещо?

Ронън не отговори веднага. Взираше се нагоре, без да примигне, а после пак въздъхна.

– Винаги невинните са първите жертви – каза. – Така е било от векове, така е и сега.

– Да – отговори Хагрид, – но да си забелязал нещо, Ронън? Нещо необичайно?

– Марс свети ярко тази нощ – повтори Ронън, докато Хагрид го наблюдаваше нетърпеливо. – Необичайно ярко.

– Да, ама аз имам предвид нещо необичайно по-наблизо – каза Хагрид. – Значи не си забелязал нищо странно?

Ронън отново се позабави с отговора си. Най-сетне каза:

– Гората крие много тайни.

Едно движение между дърветата зад Ронън накара Хагрид пак да вдигне арбалета си, но се оказа само втори кентавър, с черна коса и тяло и с по-необуздан вид от Ронън.

– Здравей, Бейн! – каза Хагрид. – Всичко наред ли е?

– Добър вечер, Хагрид, ти как си?

– Горещо-долу. Слушай, тъкмо питах Ронън дали напоследък сте виждали тук нещо по-особено. Работата е там, че един еднорог е бил ранен... Да знаете нещо за това?

Бейн застана до Ронън. Погледна към небето.

– Марс свети ярко тази нощ – каза просто.

– Да бе, това вече го чухме – рече Хагрид сърдито. – Е, ако някой от вас види нещо, ще ми съобщите, нали? А ние да тръгваме.

Хари и Хърмаяни го последваха, когато напускаше полянката, като се взираха през рамо в Ронън и Бейн, додето дърветата ги скриха от погледа им.

– Никога – обади се Хагрид раздражено – не се опитвай да получиш ясен отговор от кентавър. Проклети звездобройци! Не се интересуват от нищо, дето е по-наблизо от Луната.

– А има ли тук много от тях? – попита Хърмаяни.

– О, доста... обикновено дружат само помежду си, но е приятно, когато се появят, ако искам да си кажа две приказки с някого. Ще знаете, че те са дълбокомислени, тези кентаври... знаят сума неща... само дето не изричат много.

– Мислиш ли, че онова, което чухме преди, е било кентавър? – попита Хари.

– Да не би да ти звучеше като копита? Не, ако питаш мен, то беше онуй, дето убива еднорозите... Никога не съм чувал подобно нещо преди.

Вървяха между гъстите тъмни дървета. Хари постоянно поглеждаше нервно през рамото си. Имаше неприятното чувство, че ги наблюдават. Радваше се, че с тях е Хагрид със своя арбалет. Тъкмо бяха

отминали един завой на пътеката, когато Хърмаяни сграбчи ръката на Хагрид.

– Хагрид! Виж! Червени искри, другите са в беда!

– Вие двамата чакайте тук! – извика Хагрид. – Стойте на пътеката, ще се върна да ви взема!

Чуха го да си проправя път през ниската растителност, стояха и се гледаха, много изплашени, докато не чуваха вече нищо, освен шумолението на листата около тях.

– Не допускаш, че са били ранени, нали? – прошепна Хърмаяни.

– За Малфой хич не ме е грижа, но ако нещо се е случило на Невил... Всъщност той е тук по наша вина.

Минутите се влачеха. Слухът им сякаш беше по-остър от обикновено. Хари като че ли долавяше всяка въздишка на вятъра, всяко изпукване на клонка. Какво ли ставаше? Къде бяха другите?

Най-после силен хрущящ шум предизвести завръщането на Хагрид. Малфой, Невил и Фанг бяха с него. Хагрид кипеше от яд. Изглежда Малфой се беше промъкнал зад Невил и на шега го бе сграбчил. Невил изпаднал в паника и изстрелял искрите.

– Ще имаме късмет, ако хванем нещо сега, с тази врява, която вие двамата вдигнахте. Добре, ще разменим групите... Невил, ти ще останеш с мен и Хърмаяни, а ти, Хари, ще отидеш с Фанг и с този идиот. Съжалявам – добави Хагрид шепнешком към Хари, – ама тебе той по-трудно ще изплаши, пък трябва да свършим тази работа.

И така, Хари тръгна към средата на гората с Малфой и Фанг. Вървяха около половин час, все по-дълбоко и по-дълбоко навътре в гората, докато стана почти невъзможно да се проследи пътеката, защото дърветата бяха нагъсто. На Хари му се стори, че кръвта става все повече. Имаше петна по корените на едно дърво, сякаш нещастното животно се беше мятало от болка някъде наблизо. През сплетените клони на стар дъб Хари видя една полянка пред тях.

– Гледай – промълви той, като протегна ръка да спре Малфой.

На земята блестеше нещо снежнобяло. Те пристъпиха внимателно.

Оказа се еднорог и беше мъртъв. Хари никога не бе виждал нещо толкова красиво и тъжно. Дългите му стройни крака бяха проснати под странни ъгли, както беше паднал, а гривата му бе разпиляна седефенобяла върху тъмните листа.

Хари пристъпи крачка към него, когато звук като от пълзене го накара да замръзне на мястото си. Един храст на края на полянката потрепери... После от сенките се появи фигура с качулка и запълзя по земята

като дебнешо животно. Хари, Малфой и Фанг стояха като приковани. Качулатата фигура достигна еднорога, наведе глава над раната на животното и почна да пие кръвта му.

– ААААААААААААХ!

Малфой нададе ужасен крясък и побягна, а заедно с него и Фанг. Качулатата фигура вдигна глава и погледна право към Хари – кръв от еднорога се стичаше по гърдите ѝ. Изправи се и тръгна бързо към него, а той не можеше да мръдне от страх.

После главата му бе пронизана от болка, каквато никога преди не беше изпитвал, сякаш белегът му гореше. Полузаслепен, той политна назад. Чу галопиращи копита зад себе си; нещо го прескочи и се втурна срещу фигурата.

Болката в главата на Хари беше толкова силна, че той падна на колелене. Трая минута-две, докато отмина. Когато вдигна поглед, фигурата беше изчезнала. Над него стоеше кентавър, но не Ронън или Бейн; този изглеждаше по-млад, имаше бяло-руса коса и светлобежово тяло.

– Добре ли си? – попита кентавърът, като помогна на Хари да се изправи на крака.

– Да... благодаря... какво беше това?

Кентавърът не отговори. Имаше поразително сини очи, като бледи сапфири. Оглеждаше внимателно Хари и погледът му се спря върху белега, който се открояваше яркочервен на челото му.

– Ти си момчето Потър – каза. – По-добре да се върнеш при Хагрид. Гората не е безопасна по това време... особено пък за теб. Можеш ли да яздиш? Така ще стане по-бързо... Казвам се Фирензи – добави той, като коленичи на предните си крака, за да може Хари да се покатери на гърба му.

Изведнъж от другата страна на поляната долетя пак звук от галопиране. Ронън и Бейн изскочиха измежду дърветата, задъхани и изпотени.

– Фирензи! – кресна Бейн. – Какво правиш? Носиш човешко същество на гърба си! Не те ли е срам? Да не си обикновено муле?

– Ти съзнаваш ли кой е това? – каза Фирензи. – Това е момчето Потър. Колкото по-бързо напусне тази гора, толкова по-добре.

– Какво си му казал? – попита Бейн сърдито. – Помни, Фирензи, че сме се заклели да не се противопоставяме на небесата. Нали сме разгадали по движението на планетите какво ще стане?

Ронън удряше нервно с копито по земята.

– Сигурен съм, че Фирензи е постъпил така само за добро – каза със своя мрачен глас.

Бейн хвърли гневно къч със задните си крака.

– За добро! Какво общо има това с нас? Кентаврите се интересуват само от това, което е било предсказано! Не е наша работа да тичаме като магарета подир заблудени човешки същества в нашата гора!

Фирензи внезапно се изправи на задните си крака от гняв, така че Хари трябваше да сграбчи раменете му, за да не падне.

– Ти не виждаш ли този еднорог? – извика Фирензи на Бейн. – Не разбираш ли защо е бил убит? Или планетите не са споделили с теб тази тайна? Аз се противопоставям на това, което дебне из тази гора, Бейн, да, дори да застана на страната на човешки същества, ако трябва.

И Фирензи се обърна рязко. Хари се вкопчи в него, доколкото можеше, и те препуснаха между дърветата, като оставиха Ронън и Бейн зад себе си.

Хари нямаше понятие какво става.

– Защо Бейн е толкова сърдит? – попита. – И какво беше изобщо това нещо, от което ти ме спаси?

Фирензи забави ход, предупреди Хари да държи главата си наведена, в случай че има ниски клони, но не отговори на въпроса му. Толкова дълго продължиха между дърветата в мълчание, та Хари помисли, че Фирензи не иска да говори повече с него. Но когато минаваха през едно място, особено гъсто обрасло с дървета, Фирензи внезапно спря.

– Хари Потър, знаеш ли за какво се използва кръвта на еднорог?

– Не – отговори Хари, стреснат от странния въпрос. – Използвали сме само рога и косми от опашката в час по отвари.

– Защото е чудовишно да убиеш еднорог – каза Фирензи. – Само някой, който няма какво повече да губи, а може да спечели всичко, би извършил подобно престъпление. Кръвта на еднорога ще поддържа живота ти, дори да си само на косъм от смъртта, обаче на ужасна цена. Убил си нещо чисто и беззащитно, за да спасиш себе си, и от момента, когато кръвта се докосне до устните ти, ще имаш само половин живот... прокълнат живот.

Хари загледа втренчено тила на Фирензи, който беше изпъстрен със сребристи петна от лунната светлина.

– Но кой би извършил такава отчаяна постъпка? – попита на глас. – Ако ще бъдеш прокълнат завинаги, ще е по-добре да си мъртъв, нали?

– Така е – съгласи се Фирензи, – освен ако всичко, от което се нуждаеш е да останеш жив, докато можеш да изпиеш нещо друго... нещо, което ще ти върне пълната сила и власт... Нещо, което ще означава, че никога няма да умреш. Хари Потър, знаеш ли какво е скрито в

училището в този миг?

– Философският камък! Разбира се... Еликсирът на живота! Обаче не разбирам кой...

– Не можеш ли да се сетиш за някого, който е чакал много години, за да се върне на власт, който се е вкопчил в живота, изчаквайки своя сгоден случай?

Като че ли железен юмрук се сви около сърцето на Хари. Над шумоленето на дърветата той сякаш чу отново какво му беше казал Хагрид в онази нощ, когато се запознаха: „Някои твърдят, че е умрял. Дивотии, по мое мнение. Не знам дали у него беше останала достатъчно човешчина, че да умре.“

– Искаш да кажеш – изхриптя Хари, – че това беше Вол...

– Хари! Хари, добре ли си?

Хърмаяни тичаше към тях по пътеката, а Хагрид пухтеше зад нея.

– Много съм добре – каза Хари, като едва съзнаваше какво говори. – Еднорогът е мъртъв, Хагрид. Там е, на онази поляна.

– Тук ще те оставя – промълви Фирензи, когато Хагрид се втурна да огледа еднорога. – Сега си в безопасност.

Хари се изхлузи от гърба му.

– Успех, Хари Потър! – каза Фирензи. – Планетите са били тълкувани погрешно и по-рано, дори от кентаври. Надявам се това да е един от тези случаи.

Той се обърна и се отправи в лек тръс към дълбочината на гората, като остави зад себе си Хари разтреперан.

* * *

Рон беше заспал в тъмната обща стая, докато ги беше чакал да се върнат. Изкрещя нещо за куидични фалове, когато Хари го разтърси грубичко, за да го събуди. Само след секунди обаче седеше с широко отворени очи, щом Хари започна да разказва на него и на Хърмаяни какво се беше случило в гората.

Хари не можеше да седне. Вървеше напред-назад пред камината. Все още трепереше.

– Снейп иска камъка за Волдемор... а Волдемор чака в гората... пък ние през цялото това време мислехме, че Снейп просто иска да стане богат...

– Престани да повтаряш името! – прошепна Рон в ужас, сякаш мислеше, че Волдемор може да ги чуе.

Хари не го слушаше.

– Фирензи ме спаси, но не е трябвало да го прави... Бейн беше побеснял... говореше за намеса в това, което планетите предвещаваха, че ще се случи... Те сигурно казват, че Волдемор ще се върне... Бейн смята, че Фирензи е трябвало да остави Волдемор да ме убие... предполагам, че и това вещаят звездите.

– Ще престанеш ли да казваш името! – изсъска Рон.

– Значи сега трябва само Снейп да открадне камъка – продължи Хари трескаво, – тогава Волдемор ще може да дойде и да ме довърши... Е, предполагам, че Бейн ще е щастлив.

Хърмаяни изглеждаше много изплашена, но намери думи за утеха.

– Хари, всички казват, че Дъмбълдор е единственият, от когото Ти-знаеш-кой някога се е страхувал. Докато Дъмбълдор е тук, Ти-знаеш-кой няма да те докосне. Освен това кой казва, че кентаврите са прави? Това ми звучи като гадателство, а професор Макгонъгол казва, че то е много неточен раздел на магията.

Небето беше почнало да просветлява, преди да престанат да говорят. Отидоха да си легнат изтощени, с възпалени гърла. Но изненадите на тази нощ не бяха свършили.

Когато Хари отметна завивките си, намери под тях, спретнато сгъната, мантията невидимка. На нея беше забодена бележка: „За всеки случай“.

ГЛАВА ШЕСТНАЙСЕТА ПРЕЗ КАПАКА НА ПОДА

След години Хари никога нямаше да си спомни как беше успял да издържи изпитите си, когато очакваше Волдемор едва ли не всеки момент да се втурне през вратата. Обаче дните се нижеха и не можеше да има никакво съмнение, че Пухчо все още беше жив и здрав зад заключената врата.

Цареше знойна жега, особено в голямата класна стая, където се трудеха над писмените си работи. За тези изпити им бяха дали специални нови пачи пера, които бяха омагьосани с антиизмамно заклинание.

Имаха и практически изпити. Професор Флитуик ги викаше един по един в своя кабинет, за да види дали могат да накарат ананас да играе степ върху един от чиновете. Професор Макгонъгол наблюдаваше как превръщат мишка в кутийка за енфие – пишеха се точки за това колко хубава е кутийката, но се отнемаха, ако тя имаше мустаци. Снейп изнервяше всички, като им стоеше над главите, докато се мъчеха да си спомнят как се приготвя отвара за забрава.

Хари правеше каквото можеше, като се опитваше да не обръща внимание на болезнените боджежи на челото си, които го измъчваха от онази разходка в гората насам. Невил мислеше, че Хари страда от тежък случай на изпитна треска, защото не можеше да спи, но истината беше, че момчето непрестанно се будеше от стария си кошмар, само че сега той бе по-страшен от всякога, защото в него имаше една качулата фигура, по която се стичаше кръв.

Може би защото не бяха видели това, което беше видял Хари в гората, или защото нямаша парещи белези на челата си, Рон и Хърмаяни не се тревожеха толкова за камъка, колкото Хари. Мисълта за Волдемор наистина ги плашеше, но той не ги посещаваше в сънищата им и те бяха толкова заети с преговор, че нямаша много време да се терзаят какво може да върши Снейп или някой друг.

Последният им изпит беше по история на магията. Един час отговори на въпроси за изкукуригали стари магьосници, които са открили саморазбъркващи се котли – и те щяха да са свободни... свободни цяла прекрасна седмица, докато излязат изпитните им резултати. Когато призракът на професор Бинс им каза да оставят перата и да навият пергаментните си листове, Хари не можа да се съдържи да не ликува заедно

с другите.

– Това беше далеч по-лесно, отколкото мислех, че ще е – каза Хърмаяни, когато се присъединиха към навалицата, която излизаше в слънчевия парк. – Нямаше нужда да уча за Кодекса на поведение спрямо върколаци от 1637 година, нито за бунта на Ревността Елфрик.

След изпит Хърмаяни обичаше да проверява отговорите, но Рон каза, че от това му ставало зле, така че слязоха до езерото и се отпуснаха под едно дърво. Близнаците Уизли и Лий Джордън гъделичкаха пипалата на огромна сепия, която се грееше в топлите плитчини.

– Никакъв преговор повече! – въздъхна Рон щастливо, като се изтегна на тревата. – Би могъл да изглеждаш по-весел, Хари, имаме цяла седмица, докато разберем колко лошо сме изкарали, тъй че още няма защо да се тревожиш.

Хари разтриваше челото си.

– Бих искал да знам какво означава това! – избухна той гневно. – Белегът ми непрестанно ме боли... случвало се е и по-рано, но никога толкова често, както сега.

– Иди при Мадам Помфри – предложи Хърмаяни.

– Не съм болен – каза Хари. – Мисля, че това е предупреждение... означава, че идва опасност...

Рон не можа да се развълнува. Беше прекалено горещо.

– Отпусни се, Хари. Хърмаяни е права. Камъкът е в безопасност, докато Дъмбълдор е тук. Както и да е, досега не сме намерили никакво доказателство, че Снейп е открил как да мине покрай Пухчо. Веднъж вече почти му беше откъснат кракът, та едва ли толкова скоро ще опита пак. По-скоро Невил ще играе квидич за Англия, отколкото Хагрид да измени на Дъмбълдор.

Хари кимна, но не можа да се отърве от дебнешното го чувство, че е забравил да направи нещо, и то нещо важно. Когато се опита да обясни това, Хърмаяни каза:

– То е просто от изпитите. Аз се събудих тази нощ и бях прегледала до половината записките си по трансфигурация, преди да си спомня, че този изпит вече мина.

Но Хари беше съвсем сигурен, че чувството на обърканост няма нищо общо с учението. Той наблюдаваше как една сова пърха към училището в яносиньото небе, стиснала писмо в клюна си. Хагрид беше единственият, който му пращаше писма. Хагрид никога не би предал Дъмбълдор. Хагрид никога не би казал никому как да мине покрай Пухчо... никога... но...

Хари внезапно скочи на крака.

– Къде отиваш? – попита Рон сънливо.

– Сетих се нещо – каза Хари. Беше пребледнял. – Трябва да идем при Хагрид, още сега.

– Защо? – попита Хърмаяни задъхано, като подтичваше, за да върви наравно с Хари.

– Не мислиш ли, че е малко странно – отбеляза Хари, докато се катереше по тревистия склон, – че това, което Хагрид желае повече от всичко друго, е змей, и току се появява един непознат, който просто случайно има яйце в джоба си? Колко хора се разхождат със змейски яйца, ако това противоречи на магьосническите закони? Какъв късмет, че е намерил точно Хагрид, не смяташ ли? Защо не се сетих по-рано за това?

– Какво си намислил? – попита Рон, но Хари вече спринтиреше през парка към гората и не му отговори.

Хагрид седеше в един фотьойл пред къщата си; панталоните и ръкавите му бяха навити и той белеше грах в голяма купа.

– Здравейте! – каза и се усмихна. – Свършихте ли с изпитите? Имате ли време да пийнете нещо?

– Да, моля – отвърна Рон, но Хари го прекъсна:

– Не, бързаме. Хагрид, трябва да те попитам нещо. Помниш ли онази нощ, когато спечели Норбърт? Как изглеждаше непознатият, с когото играеше карти?

– Не знам – отговори Хагрид нехайно, – не искаше да си свали мантията.

Видя, че тримата изглеждаха потресени, и повдигна вежди.

– Не е толкова необикновено. В „Свинската глава“... това е името на кръчмата долу в селото... идват сума странни хора. Може да е бил търговец на змейове, нали така? Изобщо не му видях лицето, седя с качулката си.

Хари се отпусна до купата с граха.

– А за какво говорихте с него, Хагрид? Ти спомена ли изобщо „Хогуортс“?

– Може и да е станало дума – каза Хагрид и смръщи вежди, за да си припомни. – Да... попита ме какво работя и аз му казах, че съм пазач на дивеча тук... А той ме поразпита какви животни гледам... та му казах... и му казах, че това, дето винаги истински съм желал, е змей... и тогава... не си спомням много добре, защото той през цялото време ме черпеше с напитки... Чакайте да видя... да, после той каза, че имал това

змејско яйце и сме можели да го разиграем на карти, ако искам... но той трябвало да е сигурен, че мога да се справя с него, 'щото не искам змејат да попадне в неподходящ дом... Та аз му рекох, че след Пухчо един змеј ще е дребна работа...

– А той... той изглеждаше ли заинтересуван от Пухчо? – попита Хари, като се стараеше гласът му да звучи спокойно.

– Ами... да... колко триглави кучета ще срещнеш, дори около „Хогуортс“? Та му казах, че Пухчо е лесен, стига да знаеш как да го успокоиш... просто трябва да му изспириш малко музика и той направо заспива...

Изведнџ Хагрид се ужаси.

– Това не трябваше да ви го казвам! – избоботи. – Забравете, че съм ви го казал! Хей... къде отивате?

Хари, Рон и Хърмаяни не си продумаха, докато не спряха във входната зала, която им се стори много студена и мрачна след парка.

– Трябва да отидем при Дъмбълдор – предложи Хари. – Хагрид е казал на непознатия как да мине покрай Пухчо, под онази мантия е бил или Снейп, или Волдемор... трябва да е било лесно, след като е напил Хагрид. Само се надявам Дъмбълдор да ни повярва. Фирензи би могъл да ни подкрепи, ако Бейн не му забрани. Къде е кабинетът на Дъмбълдор?

Те се огледаха, сякаш се надяваха да видят табела, която да им посочи вярната посока. Никога не им бяха казвали къде живее Дъмбълдор, нито пък знаеха някой да е бил пратен при него.

– Ще трябва просто да... – почна Хари, но изведнџ прозвуча глас от другия край на залата.

– Какво правите вие тримата вътре?

Беше професор Макгонъгол, която носеше голям куп книги.

– Искаме да говорим с професор Дъмбълдор – заяви Хърмаяни досадоно, както си помислиха Хари и Рон.

– Да говорите с професор Дъмбълдор? – повтори професор Макгонъгол, сякаш да искаш да направиш това, бе нещо много подозрително. – Защо?

Хари преглътна – сега какво?

– То е нещо като тайна – каза, но веднага му се прищя да не беше го казвал, защото ноздрите на професор Макгонъгол се разшириха.

– Професор Дъмбълдор замина преди десет минути – каза студено. – За него пристигна спешно сова от Министерството на магията и той отлетя веднага за Лондон.

– Заминал? – попита Хари трескаво. – Сега?

– Професор Дъмбълдор е много велик магьосник, Потър, и е много зает...

– Но това е важно.

– Нещо, което ти трябва да му кажеш, е по-важно от Министерството на магията, така ли, Потър?

– Вижте – започна Хари, като се отказа от всякаква предпазливост.

– Професор Макгонъгол... става дума за философския камък...

Каквото и да беше очаквала професор Макгонъгол, то не беше това. Книгите се изсипаха от ръцете ѝ, но тя не се наведе да ги събере.

– Отк-к-къде знаете... – заекна тя.

– Професор Макгонъгол, мисля... знам... че Сн... че някой ще се опита да открадне камъка. Трябва да говоря с професор Дъмбълдор.

Тя го изгледа със смесица от потрес и подозрение.

– Професор Дъмбълдор ще се върне утре – каза като заключение. – Не знам как сте разбрали за камъка, но бъдете уверени, че няма възможност никой да го открадне. Твърде добре е защитен.

– Но, професор Макгонъгол...

– Потър, знам какво говоря – отсече тя, наведе се и събра падналите книги. – Предлагам всички да излезете навън и да се насладите на слънцето.

Но те не го сториха.

– Ще бъде довечера – каза Хари, след като се увери, че професор Макгонъгол не може да го чуе. – Довечера Снейп ще влезе през капака на пода. Открил е всичко, което му трябва, а сега е отстранил и Дъмбълдор. Той е изпратил тази бележка. Обзалагам се, че в Министерството на магията ще бъдат удивени, когато се появи Дъмбълдор.

– Но какво можем...

Хърмаяни ахна. Хари и Рон се обърнаха.

Там стоеше Снейп.

– Добър ден! – каза той спокойно.

Те го гледаха втренчено.

– Не би трябвало да стоите вътре в такъв ден – продължи той със странна, крива усмивка.

– Ние щяхме... – подхвана Хари, без да има представа какво ще каже.

– Трябва да бъдете по-предпазливи – рече Снейп. – Като се шляете така, хората ще си кажат, че сте замислили нещо. А „Грифиндор“ наистина не може да си позволи да загуби още точки, нали?

Хари се изчерви. Те се обърнаха, за да излязат навън, но Снейп ги повика да се върнат.

– Предупреждавам те, Потър... още едно нощно скитосване, и лично аз ще поискам да бъдеш изключен. Приятен ден!

И тръгна към учителската стая.

Отвън, на каменните стъпала, Хари се обърна към другите.

– Така, ето какво ще направим – прошепна настойчиво. – Един от нас трябва да държи под око Снейп... да чака пред учителската стая и да го проследи, ако я напусне. Хърмаяни, най-добре ще е това да си ти.

– Защо аз?

– Очевидно е – каза Рон. – Можеш да се преструваш, че чакаш професор Флитуик, разбираш ли? – Той си преправи гласа. – О, професор Флитуик, толкова съм разтревожена. Мисля, че съм сбъркала въпрос четиринайсет Б...

– Ох, млъкни – каза Хърмаяни, обаче се съгласи да отиде и да дебне Снейп.

– А за нас ще е най-добре да стоим пред коридора на третия етаж – каза Хари на Рон. – Ела.

Обаче тази част на плана не подейства. Едва бяха достигнали вратата, която отделяше Пухчо от останалата част на училището, когато професор Макгонъгол се появи отново и този път се ядоса.

– Навярно си въобразявате, че покрай вас може да се премине по-трудно, отколкото покрай цял куп заклинания! – развика се тя. – Стига с тези глупости! Ако чуя, че сте били пак някъде наблизко, ще отнема на „Грифиндор“ още петдесет точки! Да, Уизли, на поверения ми дом!

Хари и Рон се върнаха в общата стая. Хари тъкмо бе казал „Поне Хърмаяни е по петите на Снейп“, когато портретът на Дебелата дама се отвори и Хърмаяни влезе.

– Съжалявам, Хари! – проплака тя. – Снейп излезе и ме попита какво правя. Като му казах, че чакам Флитуик, той отиде да го повика и аз чак сега се измъкнах. Не знам къде отиде Снейп.

– Е, това е и толкова! Нали? – каза Хари.

Другите двама впериха очи в него. Беше бледен и очите му святкаха.

– Довечера ще изляза оттук и ще се опитам пръв да достигна до камъка.

– Ти си луд! – каза Рон.

– Не можеш! – добави Хърмаяни. – След това, което казаха Макгонъгол и Снейп? Ще те изключат!

– И КАКВО ОТ ТОВА? – кресна Хари. – Не разбирате ли? Ако Снейп докопа камъка, Волдемор ще се върне! Не сте ли чували какво е било, когато се е опитал да вземе властта? Няма да има „Хогвортс“, за да бъде изключен от него! Той ще го разруши или ще го превърне в училище за Черна магия! Вече няма значение дали ще загубим точки, не разбирате ли? Да не мислите, че той ще остави вас и вашите семейства на мира, ако спечелите Купата на домовете? Ако ме хванат, преди да стигна до камъка... е, ще трябва да се върна при семейство Дърсли и да чакам Волдемор да ме намери там. Това ще означава само, че ще умра малко по-късно, отколкото бих умрял иначе, защото аз никога няма да премина към Тъмната страна! Нощес ще вляза през онзи капак на пода и каквото и да кажете вие двамата, няма да ме спре. Волдемор е убил родителите ми, помните ли това?

Той ги изгледа свирепо.

– Прав си, Хари – призна Хърмаяни с тих глас.

– Ще използвам мантията невидимка – каза Хари. – Какъв късмет, че си я получих обратно!

– Но ще покрие ли тя и трима ни? – попита Рон.

– Три... трима ни?

– Хайде, не се прави на ударен. Да не мислиш, че ще те оставим да отидеш сам?

– Естествено, че няма – каза Хърмаяни бодро. – Как мислиш, че ще вземеш камъка без нас? Пък аз по-добре да отида да прегледам книгите си, може да намеря нещо полезно...

– Но ако ни хванат, ще изключат и вас двамата.

– Не и мен – рече Хърмаяни решително. – Флитуик ми каза тайничко, че на неговия изпит имам сто и дванайсет процента. При това положение няма да ме изхвърлят.

* * *

След вечеря тримата седяха притеснени в общата стая, отделно от другите. Никой не ги закачаше. В края на краищата никой грифиндорец нямаше какво да каже вече на Хари. Тази вечер за първи път той не се вълнуваше от това. Хърмаяни прелистваше всичките си записки с надеждата да попадне на някое от заклинанията, които може би щеше да се наложи да премахнат. Хари и Рон не говореха много. Двамата мислеха за това, което им предстоеше.

Стаята бавно се изпразни, когато учениците тръгнаха да си лягат.

– Хайде, вземи мантията – промълви Рон, когато Лий Джордън най-

сетне си отиде, като се протягаше и прозяваше.

Хари изтича горе в тъмната им спалня. Извади мантията и после погледът му падна върху флейтата, която Хагрид му беше подарил на Коледа. Сложи я в джоба си, за да я използва срещу Пухчо – нямаше особено желание да пее. Слезе тичешком в общата стая.

– Трябва да сложим мантията още тук и да проверим дали покрива и трима ни... Ако Филч зърне някой от нашите крака да се разхожда сам...

– Какво правите? – каза един глас от ъгъла на стаята.

Невил се появи иззад един фотьойл, стиснал жабата Тревър, която изглеждаше, сякаш бе направила нов опит да потърси свободата.

– Нищо, Невил, нищо – каза Хари и бързо скри мантията зад гърба си.

Невил се взря в обезпокоените им лица.

– Пак ще излизате – изтърси той.

– Не, не, не – каза Хърмаяни. – Няма да излизаме. Защо не отидеш да си легнеш, Невил?

Хари погледна големия часовник, изправен до вратата. Не можеха да си позволят да губят повече време. Възможно беше Снейп точно сега да приспива Пухчо с музика.

– Не трябва да излизате – заяви Невил, – пак ще ви спипат. „Грифиндор“ ще има още повече неприятности.

– Ти не можеш да разбереш – каза Хари, – това е важно.

Но Невил явно се канеше да извърши нещо решително.

– Няма да ви позволя да го направите – каза и побърза да застане пред портретната дупка. – Ще се... ще се бия с вас!

– Невил – избухна Рон, – махни се от дупката и не се прави на идиот...

– Няма да ме наричаш идиот! – каза Невил. – Смятам, че не трябва да нарушавате повече правилата! И именно ти ми каза да се противопоставям на хората!

– Да, обаче не на нас – отговори Рон раздражено. – Невил, не знаеш какво вършиш.

Той направи крачка напред и Невил пусна жабата Тревър, която изчезна от погледа им.

– Хайде де, опитай се да ме удариш! – каза Невил и вдигна юмруци. – Готов съм!

Хари се обърна към Хърмаяни.

– Направи нещо – каза в отчаяние.

Тя пристъпи напред.

– Невил – каза, – наистина много, много съжалявам, че трябва да сторя това.

После вдигна магическата си пръчка срещу него и извика:

– Петрификус Тоталус!

Ръцете на Невил се долепиха до тялото му. Краката му се прилепиха. С изпънато тяло той се олюля на мястото си и сетне падна, вцепенен като дъска.

Хърмаяни изтича, за да го обърне по гръб. Челюстите на Невил бяха заключени, та не можеше да говори. Само очите му се движеха и ги гледаха с ужас.

– Какво му направи? – прошепна Хари.

– Това е пълното тяловкочаняване – каза Хърмаяни в отчаяние. – О, Невил, толкова ми е мъчно!

– Налагаше се, Невил, нямаме време да ти обясним – добави Хари.

– Ще разбереш по-късно, Невил – рече Рон, когато го прекрачиха и навлякоха мантията невидимка.

Но да оставят Невил неподвижен на пода не им се струваше много добро предзнаменование. В нервното им състояние сянката на всяка статуя им приличаше на Филч, всяка далечна въздишка на вятъра им звучеше като Пийвс, който се спуска над тях.

В подножието на първата стълба зърнаха Госпожа Норис, която дебнеше близо до горната площадка.

– Ох, нека да я ритнем поне този път! – прошепна Рон, но Хари поклати глава.

Докато се изкачваха и предпазливо я заобикаляха, Госпожа Норис извърна подобните си на лампи очи към тях, но не направи нищо.

Не срещнаха друг, докато не достигнаха стълбището за третия етаж. Пийвс се носеше на средна височина и разхлабваше пътеката, за да се спъват хората в нея.

– Кой е там? – попита внезапно, когато се заизкачваха към него. Присви злобните си черни очи. – Знам, че си там, макар че не мога да те видя. Привидение ли си, или призраче, или ученическо зверче?

Издигна се във въздуха и се понесе към тях, като гледаше накриво.

– Би трябвало да извикам Филч, това би трябвало да сторя, щом нещо се прокрадва невидимо.

На Хари внезапно му хрумна една идея.

– Пийвс – прошепна, – Кървавия барон има свои причини да бъде невидим.

Пийвс така се стресна, че едва не падна от въздуха. Овладея се навреме и се понесе на около стъпка над стъпалата.

– Много се извинявам, Ваше Кървавичество, господин бароне, сър – каза мазно. – Виноват, виноват... не ви видях... естествено, че не ви видях, вие сте невидим... простете на стария Пийвси малката му шегичка, сър.

– Имам работа тук, Пийвс – изграчи Хари. – Тази нощ стой далеч от това място.

– Ще стоя далеч, сър, непременно – обеща Пийвс и се издигна пак във въздуха. – Надявам се работата ви да мине добре, бароне, няма да ви безпокоя.

И после отлетя.

– Блестящо, Хари! – прошепна Рон.

Няколко секунди по-късно застанаха пред коридора на третия етаж – и вратата беше вече открената.

– Ето на – каза Хари тихо. – Снейп е минал вече покрай Пухчо.

Отворената врата по някакъв начин като че ли внуши на тримата какво ги очаква. Под мантията Хари се обърна към другите двама.

– Ако искате да се върнете, няма да ви се сърдя – каза той. – Може да вземете мантията, на мен сега няма да ми трябва.

– Не говори глупости! – сръза го Рон.

– Ще дойдем – добави Хърмаяни.

Хари бутна вратата и я отвори.

Когато вратата изскърца, до ушите им долетя дълбоко боботещо ръмжене. И трите носа на кучето взеха да душат лудешки в тяхната पोсока, въпреки че то не можеше да ги види.

– Какво е това до краката му? – прошепна Хърмаяни.

– Прилича на арфа – отговори Рон. – Снейп трябва да я е оставил там.

– Сигурно се буди в момента, когато престанеш да свириш – каза Хари. – Е, хайде да почвам...

Той допря флейтата на Хагрид до устните си и засвири. Не беше истинска мелодия, но след първата нота очите на звяра почнаха да примижават. Хари почти не си поемаше дъх. Постепенно ръмженето на кучето спря – то се олюля на лапите си и падна на колене, после се свлече на земята, дълбоко заспало.

– Продължавай да свириш – предупреди Рон, докато се измъкваша изпод мантията и тръгнаха на пръсти към капака на пода. Усетиха горещия зловонен дъх на кучето, когато приближиха до главите на звяра.

– Мисля, че ще успеем да вдигнем капака – каза Рон, като надникна през гърба на кучето. – Искаш ли да влезеш първа, Хърмаяни?

– Не, не искам!

– Добре.

Рон стисна зъби и прекрачи внимателно краката на кучето. Наведе се и дръпна халката на капака, който се вдигна и отвори.

– Какво виждаш? – попита Хърмаяни боязливо.

– Нищо... само черно... няма начин да се слезе долу, ще трябва просто да скочим.

Хари, който все още свиреше на флейтата, махна с ръка на Рон, за да привлече вниманието му, и посочи себе си.

– Искаш да слезеш пръв? Сигурен ли си? – попита Рон. – Не знам колко е дълбоко. Дай флейтата на Хърмаяни – да го държи приспан.

Хари подаде флейтата. В няколко секунди тишина кучето взе да ръмжи и да трепка, но в мига, когато Хърмаяни засвири, то отново потъна в дълбок сън.

Хари го прекрачи и погледна надолу през капака на пода. Не се виждаше и следа от дъното.

Той се спусна през дупката, докато провисна само на върховете на пръстите си. После погледна нагоре към Рон и каза:

– Ако нещо ми се случи, не ме следвайте. Идете право в соварника и пратете Хедуиг при Дъмбълдор, ясно?

– Ясно – отговори Рон.

– Ще се видим след минутка, надявам се...

И Хари се пусна. Студен влажен въздух свистеше покрай него, докато падаше надолу, надолу, надолу и...

ДУМ! С някакво странно, приглушено тупване той се приземи върху нещо меко. Седна и опипа наоколо си, очите му не бяха привикнали на тъмнината. Имаше чувството, че седи върху някакво растение.

– Всичко е наред! – извика нагоре към светлината с големина на пощенска марка, която беше отвореният капак на пода. – Меко приземяване, може да скачате!

Рон веднага го последва. Просна се до Хари.

– Какво е това нещо? – бяха първите му думи.

– Не знам. Нещо като растение. Предполагам, че е тук, за да омекооти падането. Хайде, Хърмаяни!

Далечната музика спря. Прозвуча силен лай на кучето, но Хърмаяни беше вече скочила. Приземи се от другата страна на Хари.

– Трябва да сме на километри под училището – каза тя.

– Наистина, какъв късмет, че това растение е тук – обади се Рон.

– Късмет ли?! – изпищя Хърмаяни. – Я се погледнете и двамата!

Тя скочи и с мъка се изплъзна към една влажна стена. Това ѝ струваше доста усилия, защото в мига, когато се беше приземила, растението бе почнало да увива змиевидни филизи около глезените ѝ. Колкото до Хари и Рон, без те да забележат, краката им бяха вече здраво вързани с дълги разклонения на пълзящото растение.

Хърмаяни бе успяла да се освободи, преди растението да я хване здраво. Сега гледаше в ужас как двете момчета се бореха да се изтръгнат от растението, но колкото повече се съпротивяваха, толкова поплътнот и здраво то се увиваше около тях.

– Престанете да се движите! – заповяда им Хърмаяни. – Знаем какво е това – казва се дяволска примка!

– Ах колко се радвам, че знаем как се казва! Това много ще ни помогне – изръмжа Рон, като се облегна назад и се опитваше да попречи на растението да се увие около врата му.

– Млъкни, опитвам се да си припомня как да го убия! – каза Хърмаяни.

– Хайде, побързай, не мога да дишам! – изхриптя Хари, който се бореше с него, докато то се увиваше около гърдите му.

– Дяволска примка, дяволска примка... Какво каза професор Спратут? Обича тъмнина и влага...

– Тогава запали огън! – рече Хари задавено.

– Да... разбира се... но няма дърва! – извика Хърмаяни и взе да кърши ръце.

– ДА НЕ СИ ПОЛУДЯЛА? – кресна Рон. – ТИ МАГЪОСНИЦА ЛИ СИ, ИЛИ НЕ?

– Ох, вярно! – каза Хърмаяни, извади магическата си пръчка, размаха я, промърмори нещо и изпрати към растението поток от пламъци, сини като камбанки, които беше използвала срещу Снейп.

Само за секунди двете момчета усетиха как то отпусна хватката си и се отдръпна от светлината и топлината. Като се гърчеше и размахваше филизи, то се разви от телата им и те успяха да се освободят.

– Какъв късмет, че внимавах по билкология, Хърмаяни! – каза Хари, когато отиде при нея до стената, бършейки потта от лицето си.

– Да – рече Рон, – и какъв късмет, че Хари не губи самообладание в кризисни моменти... „Няма дърва“ – що за глупост?!

– Насам! – каза Хари и посочи един каменен тунел, който беше единственият изход.

Освен своите крачки чуваха само тих звук от вода, която се стичаше по стените. Тунелът се спускаше надолу и напомни на Хари за „Гринготс“. С неприятно свиване на сърцето той си представи змейовете, за които се разправяше, че пазят трезорите в банката на магьосниците. Ами ако срещнеха змей, напълно пораснал змей – бебето Норбърт беше достатъчно страшно...

– Чувате ли нещо? – прошепна Рон.

Хари се ослуша. Отнякъде пред тях сякаш долиташе тихо шумолене и подрънкване.

– Мислиш ли, че е привидение?

– Не знам... звучи ми като криле.

– Напред има светлина... виждам нещо да се движи.

Достигнаха края на тунела и видяха пред себе си яркоосветена стая с висок сводест таван. Беше пълна с малки птички, блестящи като скъпоценни камъни, които пърхаха и се въртяха из цялата стая. На отсрещната страна на помещението имаше тежка дървена врата.

– Мислиш ли, че ще ни нападнат, ако прекосим стаята? – попита Рон.

– Вероятно – каза Хари. – Не изглеждат много зли, но предполагам, че ако всичките се спуснат наведнъж... Е, няма друг начин... ще тичам.

Пое си дълбоко въздух, покри лице с ръцете си и се втурна през стаята. Очакваше всяка секунда да почувства остри човки и нокти да го дерат, обаче нищо не се случи. Достигна вратата недокоснат. Дръпна бравата, но тя беше заключена.

Другите двама го последваха. Започнаха да дърпат и да надигат вратата, но тя не искаше да помръдне, дори когато Хърмаяни опита своето заклинание Алохомора.

– Ами сега какво? – попита Рон.

– Тези птици... Те не може да са тук само за украшение – замислено каза Хърмаяни.

Наблюдаваха птичките, които летяха вихрено над тях и блестяха. Блестяха?

– Това не са птици – каза Хари внезапно, – Това са ключове! Крилати ключове... вижте внимателно. Коего трябва да означава... – Той се огледа из помещението, докато другите бяха втренчили погледи в ятото от ключове. – Да... вижте! Метли! Трябва да хванем ключа на вратата!

– Но те са стотици!

Рон оглеждаше ключалката на вратата.

– Трябва да търсим някой голям старомоден... вероятно сребърен,

като бравата.

Всеки от тях грабна по една метла и се извиси във въздуха сред облака от ключове. Те посягаха и се опитваха да сграбчат някой от омагьосаните ключове, които обаче се стрелкаха и фучаха толкова бързо, че им беше почти невъзможно да хванат някой от тях.

Но ненапразно Хари беше най-младият търсач от един век насам. Той имаше дарбата да зърва неща, които другите не виждаха. След една минута криволичещ полет из вихъра от перушина във всички цветове на дъгата той забеляза голям сребърен ключ, на който едното крило беше изкривено, сякаш вече веднъж е бил хванат и грубо пхнат в ключалката.

– Този! – подвикна Хари на другите. – Този големият... там... не, там... с яркосините криле... перата от едната страна са съвсем смачкани.

Рон се стрелна в посоката, накъдето сочеше Хари, блъсна се в тавана и за малко не падна от метлата си.

– Трябва да го заобиколим! – извика Хари, без да откъсва очи от ключа с повреденото крило. – Рон, ти се спусни отгоре... Хърмаяни, стой отдолу и му попречи да слезе... пък аз ще се опитам да го хвана. Така, СЕГА!

Рон пикира, Хърмаяни се стрелна нагоре, ключът убягна и на двамата и Хари полетя подир него. Ключът се спусна към стената, Хари се наведе напред и с неприятен хрущящ звук го притисна с една ръка към камъните. Ликуванията на Рон и Хърмаяни отекнаха из високото помещение.

Бързо се приземиха и Хари хукна към вратата със съпротивяващия се ключ в ръка. Пхна го в ключалката и го обърна – това подейства. В мига, в който ключалката щракна, ключът отново полетя, сега вече с много смачкан вид, след като е бил хващан два пъти.

– Готови ли сте? – попита Хари другите двама с ръка на бравата. Те кимнаха и той отвори вратата.

Следващото помещение беше толкова тъмно, че изобщо нищо не виждаха. Но когато прекрачиха прага, стаята внезапно бе заляна от светлина и се откри учудваща гледка.

Те стояха на ръба на огромна шахматна дъска, зад черните шахматни фигури, които до една бяха по-високи от тях и изваяни от нещо, наподобяващо черен камък. Срещу тях, в другия край на помещението, бяха белите фигури. Хари, Рон и Хърмаяни потръпнаха – нито една от огромните бели шахматни фигури нямаше лице.

– Какво ще правим сега? – прошепна Хари.

– Не е ли очевидно? – каза Рон. – Трябва да играем, за да прекосим стаята.

Зад белите фигури се виждаше друга врата.

– Как? – попита Хърмаяни притеснено.

– Мисля – каза Рон, – че ще трябва да станем шахматни фигури.

Той отиде до един черен кон, протегна ръка и го докосна. Камъкът веднага оживя. Конят затропа по земята, рицарят на гърба му обърна глава-та си с шлема и погледна надолу към Рон.

– Трябва ли... въз... да се присъединим към вас, за да стигнем отсреща?

Рицарят кимна. Рон се обърна към другите двама.

– Това трябва да се обмисли... – каза той. – Предполагам, че ще е нужно да заемем местата на три от черните фигури...

Хари и Хърмаяни стояха, без да продумат, и изчакваха Рон да помисли. Най-сетне той каза:

– Сега не се обиждайте или нещо подобно, но нито един от вас не е добър на шахмат...

– Не сме обидени – каза Хари бързо. – Ти просто ни казвай какво да правим.

– Добре, ти, Хари, ще заемеш мястото на този офицер, а ти, Хърмаяни, застани до него вместо този топ.

– Ами ти?

– Аз ще бъда кон – заяви Рон.

Шахматните фигури сякаш бяха слушали, защото при тези думи един кон, един офицер и един топ обърнаха гръб на белите фигури и напуснаха шахматната дъска, като оставиха три празни полета, които Хари, Рон и Хърмаяни заеха.

– В шахмата белите винаги играят първи – каза Рон и се загледа през дъската. – Да... вижте...

Една бяла пионка се беше придвижила две полета напред.

Рон почна да разиграва черните фигури. Те се придвижваха мълчаливо накъдето ги отпращаше. На Хари му трепереха коленете. Ами ако загубят?

– Хари... иди диагонално четири полета надясно.

Първата им истинска уплаха дойде, когато беше взет другият им кон. Бялата царица го повали на земята и го извлече от дъската, където той остана да лежи с лице надолу.

– Трябваше да позволя това да стане – каза Рон, който изглеждаше

развълнуван. – Така те освобождавам, за да вземеш онзи офицер, Хърмаяни, хайде.

Всеки път, когато те губеха фигура, белите не проявяваха никаква милост. Скоро имаше купчина от сломени черни играчи, свлечени покрай стената.

На два пъти Рон едва забеляза навреме, че Хари и Хърмаяни са в опасност. Самият той скачаше по дъската, взимайки почти толкова бели фигури, колкото черни фигури бяха загубили те.

– Почти успяхме – промърмори той изведнъж. – Нека да помисля... нека да помисля...

Бялата царица обърна безликата си глава към него.

– Да... – каза Рон тихо, – това е единственият начин... аз трябва да бъда взет.

– НЕ! – изкрещяха Хари и Хърмаяни.

– Това е шах! – срязва ги Рон. – Трябва да се дават някои жертви! Ще направя един ход напред и тя ще ме вземе... това те освобождава да матираш царя, Хари!

– Но...

– Искаш ли да спреш Снейп, или не?

– Рон...

– Слушай, ако не побързаш, той ще е взел вече камъка!

Нямаше какво друго да се прави.

– Готови ли сте? – извика Рон преbledнял, но решен на всичко. – Отивам... и не се бавете, след като сте спечелили.

Той пристъпи напред и бялата царица се нахвърли върху него. Удари Рон силно по главата с каменната си ръка и той падна с трясък на пода – Хърмаяни изпищя, но не напусна полето си. Бялата царица завлече Рон встрани – той изглежда беше в безсъзнание.

Разтреперан, Хари се придвижи три полета вляво.

Белият цар свали короната си и я хвърли в краката му. Бяха спечелили. Шахматните фигури се оттеглиха в двете страни и се поклониха, като освободиха вратата пред Хари и Хърмаяни.

След един последен отчаян поглед към Рон те се втурнаха през нея и по следващия тунел.

– Ами ако е...

– Ще се оправи – каза Хари, опитвайки се да убеди и себе си. – Какво мислиш, че следва сега?

– Вече минахме през препятствието на Спраут... то беше дяволската примка. Флитуик трябва да е омагьосал ключовете. Макгонъгол е

трансфигурирала шахматните фигури, за да ги съживи. Остават заклинанията на Куиръл и на Снейп...

Достигнаха друга врата.

– Влизаме ли? – прошепна Хари.

– Влизаме.

Хари я бутна и тя се отвори.

Отвратителна миризма изпълни ноздрите им и накара и двамата да закрият носове с одеждите си. С просълзени от смрадта очи видяха, проснат в безсъзнание на пода пред тях, с кървава бучка на главата, един трол, по-голям дори от онзи, с когото се бяха преборили.

– Радвам се, че няма нужда да се бием с този – прошепна Хари, докато двамата предпазливо прекрачваха един от масивните му крака. – Ела, не мога да дишам.

Той дръпна и отвори следващата врата, като и двамата се страхуваха да погледнат какво идва сега. Обаче тук нямаше нищо особено страшно – просто една маса със седем шишета в различни форми, поставени в редица.

– Това е на Снейп – каза Хари. – Какво трябва да направим?

Те прекрачиха прага и веднага в отвора на вратата зад тях пламна огън. А той не беше обикновен огън – беше пурпурен. В същия миг, при вратата, която водеше нататък, лумнаха черни пламъци. Бяха попаднали в капан.

– Виж! – Хърмаяни грабна един свитък, който лежеше до шишетата. Хари надникна над рамото ѝ да го прочете:

Опасност е пред тебе, а сигурност зад теб,
тук две ще ти помогнат, ако си ти сърцат,
едно от нас седмина ти дава път напред,
а другото ще върне опиталия го назад,
сал от коприва вино съдържат две от нас,
а пък убийци трима изчакват своя час.
Избирай щом не искаш да останеш тук довека,
затуй във помощ даваме ти четири съвета:

Първо,
макар и хитро да се крие таз отрова,
все ще я наидеш вляво на вино от коприва.

Второ,
различни са онези, що чакат в двата края,

но и двете не ще те пуснат в следващата стая.

Трето,
съзираш ти, че всички са с размер несходен,
но ни в джудже, нито в гигант е туй, към смърт що води.

Четвърто,
близнаци са на вкус вторите отляво и отдясно,
макар че са с различен ръст, както се вижда ясно.

Хърмаяни въздъхна дълбоко и Хари видя с изненада, че тя се усмихва – последното нещо, което той би направил в този момент.

– Блестящо! – каза Хърмаяни. – Това не е магия... това е логика... една загадка. Доста от най-големите магьосници не владеят нито грам логика. Те биха заседнали тук завинаги.

– Но същото ще стане и с нас, нали?

– Съвсем не! – възрази Хърмаяни. – всичко, от което се нуждаем, е тук, на тази хартия. Седем шишета: три са отрова; две са вино, едно ще ни преведе невредими през черния огън, а друго ще ни върне през пурпурния.

– Но как ще разберем кои да изпием?

– Дай ми една минута време.

Хърмаяни прочете написаното няколко пъти. После тръгна напред-назад покрай редицата шишета, като си мърмореше под носа и ги сочеше. Накрая плесна с ръце.

– Разгадах го – заяви тя. – Най малкото шише ще ни преведе през черния огън... към камъка.

Хари погледна миниатюрното шишенце.

– Това ще стигне само за един от нас – каза. – Едва ли има и глътка. Те се спогледаха.

– А кое ще те върне през пурпурните пламъци?

Хърмаяни посочи едно закръглено шише в десния край на редицата.

– Ти ще изпиеш него – каза Хари. – Не, слушай... върни се и вземи Рон... грабнете си метли от стаята с летящите ключове. Те ще ви измъкнат през капака на пода и покрай Пухчо... Идете право в соварника и пратете Хедуиг при Дъмбълдор. Имаме нужда от него. Аз може би ще успея известно време да се браня от Снейп, но не съм достатъчно силен противник за него.

– Но Хари... ако с него е Ти-знаеш-кой?

– Е... веднъж имах късмет, нали? – каза Хари и посочи белега си. – Може пак да имам късмет.

Устните на Хърмаяни затрепераха и тя внезапно се втурна към Хари и го прегърна.

– Хърмаяни!

– Хари... да знаеш, че си велик магьосник!

– Не съм толкова добър като теб – каза Хари много смутено, когато тя го пусна.

– Аз ли?! – рече Хърмаяни. – Книги! И умение! Има по-важни неща... приятелство и храброст, и... о, Хари... пази се!

– Ти пий първа – каза Хари. – Сигурна си кое какво е, нали?

– Абсолютно! – отговори Хърмаяни, отпи голяма глътка от кръгло-то шише в края на редицата и потръпна.

– Да не е отрова? – попита Хари тревожно.

– Не... ама е като лед.

– Бързо, върви преди да му мине действието.

– Успех! И внимавай...

– ВЪРВИ!

Хърмаяни се обърна и мина през пурпурния огън.

Хари си пое дълбоко дъх и взе най-малкото шише. Извърна се с лице към черните пламъци.

– Идвам – каза и изпразни шишето на един дъх.

Наистина като че ли тялото му се изпълни с лед. Остави шишето и пристъпи напред; събра смелостта си, видя как черните пламъци лизнаха тялото му, но не ги почувства...

За миг не виждаше нищо, освен тъмен огън... после беше от другата страна, в последното помещение.

Там вече имаше някой – обаче той не беше Снейп.

Дори не беше Волдемор...

ГЛАВА СЕДЕМНАЙСЕТА ЧОВЕКЪТ С ДВЕ ЛИЦА

Беше Куиръл.

– Вие! – ахна Хари.

Куиръл се усмихна. Лицето му изобщо не трепкаше.

– Аз – каза спокойно. – Питам се дали ще те срещна тук, Потър.

– Но аз мислех... Снейп...

– Сивиръс? – Куиръл се изсмя и този смях не беше обикновеният му треперещ фалсет, а студен и остър. – Да, Сивиръс изглежда подходящ за тази роля, нали? Колко полезно беше, че той се носеше насам-натам като великански прилеп. В сравнение с него кой би се усъмнил в б-б-бедничкия п-п-пел-тек п-п-професор Куиръл?

Хари не можеше да повярва. Това не би могло да е вярно, не би могло!

– Но Снейп се опита да ме убие!

– Не, не, не, аз се опитах да те убия. Твоята приятелка Хърмаяни Грейнджър случайно ме събори, когато се втурна да подпали Снейп на онзи куидичен мач. Тя прекъсна зрителния ми контакт с теб. Още няколко секунди, и щях да те сваля от метлата. Щях да съм успял още преди това, ако Снейп не беше мърморил едно противозаклинание, като се опитваше да те спаси.

– Снейп се опитвал да ме спаси?

– Разбира се – каза Куиръл невъзмутимо. – Защо мислиш, че искаше да бъде рефер на следващия ти мач? Искаше да бъде сигурен, че няма да го направя пак. Смешно, наистина... нямаше нужда да си прави труда. Аз не можех да сторя нищо, след като Дъмбълдор гледаше. Всички други учители мислеха, че Снейп се опитва да попречи на „Грифиндор“ да спечели... той наистина успя да спечели ненавистта на всички... И каква загуба на време, когато след всичко това аз тази вечер ще те убия!

Куиръл шракна с пръсти. От нищото се появиха въжета и се увиха плътно около Хари.

– Ти прекалено много си пхаш носа навсякъде, че да живееш, Потър. Ще ми тичаш ей така из училището на Все светии! Откъде да знам дали не си ме видял, когато отидох да проверя какво пази камъка.

– Вие ли пуснахте трола да влезе?

– Естествено. Аз имам специална дарба по отношение на троловете... сигурно си видял какво направих с онзи в предишното помещение? За съжаление докато всички останали тичаха да го търсят, Снейп, който вече ме подозираше, отиде право на третия етаж, за да ми попречи... и не само, че моят трол не успя да те пречука, ами и онова триглаво куче дори не смогна да отхапе като хората крака на Снейп... Сега почакай спокойно, Потър. Трябва да проверя това интересно огледало.

Чак тогава Хари осъзна какво стои зад Куиръл. Беше Огледалото Еиналеж.

– Това огледало е ключът за намиране на камъка – промърмори Куиръл, като взе да почуква по цялата му рамка. – Човек може да е сигурен, че Дъмбълдор ще измисли подобно нещо... но той е в Лондон... Аз ще бъда далеч оттук, когато се върне...

Хари не можеше да се сети за нищо, което да направи, освен да на кара Куиръл непрестанно да говори, като му попречи да се съсредоточи върху Огледалото.

– Видях ви заедно със Снейп в гората... – избърбори той.

– Да – каза Куиръл нехайно, докато заобикаляше Огледалото, за да разгледа гърба му. – По това време той беше по петите ми и се опитваше да открие докъде съм стигнал. Отдавна ме подозираше. Опита се да ме спласи... като че ли би могъл, когато имам до себе си лорд Волдемор...

Куиръл излезе иззад Огледалото и се взря жадно в него.

– Виждам камъка... подавам го на своя господар... но къде е този камък?

Хари се бореше с въжетата, които го пристягаха, но те не поддадоха. Трябваше да попречи на Куиръл да насочи цялото си внимание върху Огледалото.

– Но Снейп се държеше винаги така, сякаш ужасно много ме мрази!

– О, да, мрази те – каза Куиръл небрежно. – Бога ми, да. Той е бил в „Хогуортс“ с баща ти, не знаеше ли това? Те се ненавиждали. Но никога не е искал да те види мъртъв.

– Ама аз ви чух преди няколко дни да ридаете... мислех, че Снейп ви заплашва...

За първи път по лицето на Куиръл премина гърч на уплаха.

– Понякога ми е трудно да изпълнявам заповедите на своя господар... той е велик магьосник, а пък аз съм слаб...

– Искате да кажете, че той е бил в класната стая с вас? – ахна Хари.

– Той е с мен където и да отида – отговори Куиръл тихо. – Срегнах

го, когато пътувах по света. Тогава бях глупав младеж, изпълнен с нелепи идеи за добро и зло. Лорд Волдеморт ми показа колко греша. Няма добро и зло, има само власт и такива, които са прекалено слаби, за да я потърсят... Оттогава аз му служа вярно, въпреки че много пъти съм го разочаровал. Налагало се е да бъде много твърд към мен – Куириъл внезапно потрепери. – Той не прощава лесно грешките. Когато не успях да открадна камъка от „Гринготс“, той беше много недоволен. Наказа ме... реши, че ще трябва да ме наблюдава по-отблизо...

Гласът на Куириъл заглъхна. Хари си спомни своето посещение на улица „Диагон-али“... Как е могъл да бъде толкова глупав? Той беше видял Куириъл там именно в този ден, бе се ръкувал с него в „Продънния котел“!

Куириъл ругаше под носа си.

– Не разбирам... дали камъкът е вътре в огледалото? Трябва ли да го счупя?

Умът на Хари работеше трескаво.

„Повече от всичко на света в този миг аз искам да намеря камъка преди Куириъл – помисли си той. – Значи ако погледна в Огледалото, ще видя себе си как го намирам... което означава, че ще видя къде е скрит! Но как мога да погледна, без Куириъл да разбере какво съм намислил?“

Опита да се придвижи наляво, за да застане пред Огледалото, без Куириъл да забележи, но въжетата около глезените му бяха много стегнати: той се спъна и падна. Куириъл не му обърна внимание. Все още говореше на себе си.

– Какво прави това огледало? Как действа? Помогнете ми, господарю!

И за ужас на Хари един глас отговори и този глас като че ли излизаше от самия Куириъл.

– Използвай момчето... Използвай момчето...

Куириъл се обърна към Хари.

– Да... Потър... ела тук.

Плясна с ръце и въжетата, които пристягаха Хари, паднаха. Той бавно се изправи.

– Ела тук – повтори Куириъл. – Погледни в огледалото и ми кажи какво виждаш.

Хари тръгна към него.

„Трябва да излъжа – мислеше той трескаво. – Трябва да погледна и да излъжа за това, което виждам, и толкова!“

Куириъл застана плътно зад него. Хари вдъхна странната миризма,

която сякаш идваше от тюрбана на Куиръл. Затвори очи, пристъпи пред Огледалото и пак ги отвори.

Първо видя своето отражение – бледен, с изплашен вид. Но миг по-късно отражението му се усмихна. То сложи ръка в джоба си и извади един кървавочервен камък. Намигна и върна камъка в джоба – и когато го направи, Хари усети, че нещо тежко падна в истинския му джоб. Някакси – невъобразимо как – той беше получил камъка.

– Е? – попита Куиръл нетърпеливо. – Какво виждаш?

Хари събра цялата си смелост.

– Виждам себе си как се ръкувам с Дъмбълдор – измисли той. – Аз... аз съм спечелил Купата на домовете за „Грифиндор“.

Куиръл отново изруга и каза:

– Махни се оттук!

Когато се отдръпна встрани, Хари усети камъка в джоба си. Би ли дръзнал да побегне?

Обаче не беше направил и пет крачки и един писклив глас заговори, въпреки че Куиръл не движеше устните си.

– Той лъже... той лъже...

– Потър, върни се тук! – викна Куиръл. – Каж ми истината! Какво видя току-що?

Пискливият глас заговори пак.

– Остави ме да говоря с него... лице в лице...

– Господарю, не сте достатъчно силен!

– Имам достатъчно сили... за това...

Хари се усети като прикован на място от дяволската примка. Не можеше да помръдне нито един мускул. Вцепенен, той гледаше как Куиръл започна да развива тюрбана си. Какво ставаше тук? Тюрбанът падна. Главата на Куиръл така изглеждаше странно малка. После той бавно се обърна кръгом.

Хари би изкрещял, но не можеше да издаде звук. Там, където трябваше да е тилът на Куиръл, имаше едно лице – най-ужасното лице, което Хари някога бе виждал. Беше бяло като вар, с вторачени червени очи и цепнатини вместо ноздри, като на змия.

– Хари Потър... – прошепна лицето.

Хари се опита да отстъпи назад, но краката му не можеха да мръднат.

– Виждаш ли какъв съм станал? – каза лицето. – Просто сянка и хи-мера... Имам форма само, когато мога да стана част от тялото на друг... Обаче винаги са се намирали желаещи да ме приютят в своите сърца и

души... през последните седмици ме подсилваше кръв от еднорози – ти видя верния Куиръл да я пие за мен в гората... а сдобия ли се веднъж с еликсира на живота, ще съм в състояние да си създам собствено тяло. А сега... защо не ми дадеш този камък, който е в джоба ти?

Значи той знаеше! Изведнъж Хари отново почувства краката си. Политна назад.

– Не бъди глупак! – изръмжа лицето. – По-добре спаси собствения си живот и се присъедини към мен... иначе ще намериш същия край като родителите си... Те умряха, молейки ме за милост...

– ЛЪЖЕЦ! – изкрещя Хари внезапно.

Куиръл вървеше заднешком към него, така че Волдемор все още можеше да го вижда. Зловещото лице сега се усмихваше.

– Колко трогателно... – изсъска то. – Винаги ценя смелостта... Да, момче, родителите ти бяха смели... Първо убих баща ти и той храбро се съпротивляваше... но нямаше нужда майка ти да умира... Тя се опита да защити теб... Дай ми сега камъка, ако не искаш да се окаже, че е умряла напразно.

– НИКОГА!

Хари хукна към вратата с пламъците, но Волдемор кресна:

– ХВАНИ ГО!

И следващата секунда Хари усети ръката на Куиръл да сграбчва китката му. Веднага по белега на Хари премина болка, остра като игла; имаше чувството, че главата му ще се разцепи на две; извика, като се бореше с всички сили, и за негова изненада Куиръл го пусна. Болката в главата му отслабна – огледа се за види къде е отишъл Куиръл и го видя, свит от болка и загледан в пръстите си, по които пред очите му се издуваха мехури.

– Хвани го! ХВАНИ ГО! – изкрещя Волдемор пак и Куиръл се хвърли напред, като събори Хари и падна върху него с двете ръце на момчешката шия – болката в белега сега почти заслепяваше Хари, но все пак виждаше как Куиръл вие от страдание.

– Господарю, не мога да го удържа... ръцете ми... ръцете ми!

И Куиръл, макар че притискаше Хари към пода с коленете си, пусна шията му и впери смаян поглед в собствените си длани – Хари можа да види, че те изглеждаха изгорени, кървящи, червени и лъскави.

– Тогава го убий, глупако, и готово! – изпищя Волдемор.

Куиръл вдигна ръка, за да извърши някакво смъртно проклетие, но Хари инстинктивно протегна ръка нагоре и хвана лицето на Куиръл...

– ОООООХ!

Куиръл се изгърколи назад и по лицето му се образуваха мехури. Хари вече знаеше – Куиръл не можеше да докосне голата му кожа, без да изпита ужасна болка. Единственият му шанс беше да се хване за Куиръл и да му причинява достатъчно болка, за да му попречи да изрече някакво проклятие.

Хари скочи на крака, хвана ръката на Куиръл под лакътя и се вкопчи в нея колкото можеше по-плътно. Куиръл се разпищя и опита да отхвърли момчето. Болката в главата на Хари се усилваше – той не виждаше нищо, само чуваше ужасните писъци на Куиръл и крясъците на Волдеморт „УБИЙ ГО! УБИЙ ГО!“, и други гласове, може би в собствената си глава, които викаха „Хари! Хари!“.

Усети, че ръката на Куиръл се изтръгна от неговата хватка, разбра, че всичко е загубено, и пропадна в мрак – надолу... надолу... надолу...

* * *

Нещо златно блестеше точно над него. Сничът! Опита се да го хване, но ръцете му бяха прекалено тежки.

Примигна. Това изобщо не беше сничът. Бяха очила. Колко странно!

Пак примигна. Усмехнатото лице на Албус Дъмбълдор изплува над него.

– Добър ден, Хари! – каза Дъмбълдор.

Хари втренчи поглед в него. После си спомни.

– Сър! Камъкът! Беше Куиръл! Той взе камъка! Сър, бързо...

– Успокой се, момчето ми, изостанал си малко от събитията – каза Дъмбълдор, – Камъкът не е у Куиръл.

– Тогава у кого е? Сър, аз...

– Хари, моля ти се, по-кратко. Иначе Мадам Помфри ще накара да ме изхвърлят.

Хари преглътна и се огледа. Осъзна, че май се намира в болничното крило. Лежеше в легло с бели ленени чаршафи, а до него имаше маса, отрупана с неща, които можеха да напълнят половин магазин за сладкиши.

– Подаръци от твоите приятели и почитатели – каза Дъмбълдор сияещ. – Това, което се случи в подземията между теб и професор Куиръл, е абсолютна тайна, та естествено цялото училище знае. Предполагам, че твоите приятели, господата Фред и Джордж Уизли, са отговорни за опита да ти изпратят седалка за тоалетна чиния. Без съмнение са мислили, че това ще те развесели. Мадам Помфри обаче сметна, че не е особено

хигиенично, и я конфискува.

– От колко време съм тук?

– От три дни. Роналд Уизли и Хърмаяни Грейнджър ще бъдат крайно облекчени, задето си дошъл на себе си. Те бяха извънредно разтревожени.

– Но, сър, камъкът...

– Виждам, че не мога да ти отвлека вниманието. Добре тогава. Камъкът. Професор Куиръл не успя да ти го вземе. Аз пристигнах навреме, за да предотвратя това, макар че ти и сам се справяше много добре, трябва да призная.

– Вие пристигнахте там? Значи сте получили бележката по съвета на Хърмаяни?

– Трябва да сме се разминали във въздуха. Едва бях стигнал в Лондон, когато ми стана ясно, че мястото, където трябва да бъде, е онова, което току-що бях напуснал. Дойдох тъкмо навреме, за да издърпам Куиръл от теб...

– Значи вие сте бил!

– Опасявах се да не съм закъснял.

– Почти бяхте, аз не можех още дълго да го задържа да вземе камъка...

– Не става дума за камъка, момче, а за теб... усилието, което си направил, едва не те уби. В продължение на цял ужасен миг аз се боях, че наистина те е убило. А колкото до камъка, той е унищожен.

– Унищожен? – попита Хари в недоумение. – Но вашият приятел...
Николас Фламел...

– Я виж, значи знаеш и за Николас? – възкликна Дъмбълдор очарован. – Наистина добре си си свършил работата! Е, Николас и аз имаме малък разговор и се съгласихме, че така е най-добре.

– Но това означава, че той и жена му ще умрат, нали?

– Те са сложили настрана достатъчно еликсир, за да им стигне, докато уредят всичките си работи, и после ще умрат, да.

Дъмбълдор се усмихна приятелски, като видя изумлението на лицето на Хари.

– На човек, толкова млад като теб, сигурно му се струва невероятно, но за Николас и Пърнел то всъщност ще е като да си легнат да спят след един много, много уморителен ден. В края на краищата за добре организирания ум смъртта е просто следващото голямо приключение. Знаеш ли, камъкът всъщност не беше нещо чак толкова чудесно. Пари и живот, колкото си поискаш! Двете неща, които повечето човешки

същества биха избрали пред всичко... Работата е там, че хората са склонни да избират именно онези неща, които са най-лоши за тях.

Хари лежеше и не намираше думи. Дъмбълдор си тананикаше и се усмихваше на тавана.

– Сър? – обади се Хари. – Мислех си... Сър... дори ако камъка го няма вече, Вол... искам да кажа Вие-знаете-кой...

– Наричай го Волдемор, Хари. Използвай винаги истинските имена на нещата. Страхът от едно име увеличава страха от самото нещо.

– Да, сър. Ами Волдемор ще опита други начини да се върне, нали? Искам да кажа, че той не е изчезнал, нали?

– Не, Хари, не е. Той е все още някъде там и може би търси друго тяло, в което да се засели... Тъй като не е истински жив, не може да бъде убит. Той остави Куиръл да умре; това показва, че е също толкова безпощаден към своите последователи, както към своите врагове. Въпреки всичко, Хари, докато ти може би само си забавил неговото завръщане на власт, ще е нужно просто да се появи някой друг, готов да води следващия път една наглед загубена битка... и ако той бъде забавян отново и отново, в края на краищата може би никога няма да се върне на власт.

Хари взе да кима, но веднага спря, защото от това го заболя главата. После каза:

– Сър, има няколко други неща, които бих искал да узная, ако може да ми ги кажете... неща, за които бих искал да знам истината...

– Истината... – въздъхна Дъмбълдор. – Тя е нещо красиво и страшно и затова трябва да се отнасяме към нея с голямо внимание. Все пак аз ще отговоря на твоите въпроси, освен ако имам много важна причина да не го сторя, в който случай те моля да ми простиш. Но аз няма да те излъжа, естествено.

– Добре... Волдемор каза, че убил майка ми само защото се опита да му попречи да убие мен. Но всъщност защо е искал да убие мен?

Този път Дъмбълдор въздъхна много дълбоко.

– Уви, първото нещо, което ме питаш, не мога да ти кажа. Не днес. Не сега. Един ден ще узнаеш... не го мисли засега, Хари. Когато поотраснеш... Знаем, че ти е неприятно да чуеш това... но когато си готов, ще го узнаеш.

И Хари разбра, че няма смисъл да спори.

– А защо Куиръл не можеше да ме докосне?

– Майка ти умря, за да те спаси. Ако има нещо, което Волдемор не може да разбере, това е любовта. Той не е осъзнал, че една любов,

толкова силна като обичта на майка ти към теб, оставя своя отпечатък. Не белег, не видим знак... Това, че си бил обичан толкова горещо – дори ако човекът, който те е обичал, си е отишъл, – ще ти даде завинаги някаква защита. Тя е в самата ти кожа. По тази причина Куиръл, изпълнен с омраза, алчност и амбиция и споделил душата си с Волдеморт, не можеше да те докосне. За него беше агония да пипне човек, белязан с нещо толкова добро.

В този момент Дъмбълдор прояви голям интерес към една птица, кацнала на прозореца, което даде на Хари време да избърше очите си с чаршафа. Когато си възвърна гласа, Хари попита:

– А мантията невидимка... знаете ли кой ми я изпрати?

– Ами... баща ти случайно я остави при мен на съхранение и реших, че може да ти послужи. – Очите на Дъмбълдор заблестяха закачливо. – Полезно нещо... Докато беше тук, баща ти я използваше главно за да се прокрадне до кухнята и да грабне нещо за ядене.

– Освен това...

– Кажи!

– Куиръл каза, че Снейп...

– Професор Снейп, Хари.

– Да, той... Куиръл каза, че той ме мрази, защото мразел баща ми.

Вярно ли е това?

– Ами те доста се ненавиждаха. Както ти и Драко Малфой. А после баща ти направи нещо, което Снейп никога не можа да му прости.

– Какво?

– Спаси му живота.

– Какво?

– Да... – каза Дъмбълдор замечтано. – Странно как действат умовете на хората, нали? Професор Снейп не можеше да понесе мисълта, че е задължен на баща ти... Мисля, че през тази година той се стараеше толкова усилено да те предпази, защото имаше чувството, че по този начин ще бъде квит с баща ти. А после би могъл да продължи спокойно да мрази спомена за него.

Хари се опита да разбере това, но от усилието главата му сякаш се разгуптя, та се отказа.

– И, сър, още едно нещо...

– Само едно ли?

– Как извадих камъка от Огледалото?

– Ааа, радвам се, че ми зададе този въпрос! Това беше една от моите блестящи идеи и, между нас казано, туй вече означава нещо. Виж

какво, само някой, който би искал да намери камъка... да го намери, но да не го използва... можеше да го получи. В противен случай само щеше да се види как прави злато или как пие Еликсира на живота. Моят ум изненадва понякога дори и мен самия... А сега – стига с тези въпроси! Предлагам да се заловиш със сладкишите. А! Всякаквокусовите бобчета на Бърти Бот! На младини имах нещастieto да попадна на едно с вкус на бълвоч и оттогава като че ли ми мина апетитът към тях... Но мисля, че ще е безопасно, ако си взема едно хубаво карамелено бобче, какво ще кажеш?

Той се усмихна и мушна в устата си едно златистокафяво бобче. После се задави и каза:

– Уви! Ушна кал!

* * *

Мадам Помфри, старшата сестра, беше мила жена, но много строга.

– Само пет минути! – молеше се Хари.

– По никакъв начин.

– Пуснахте професор Дъмбълдор...

– Съвсем естествено – той е директорът... съвсем различно нещо.

Ти се нуждаеш от почивка.

– Но аз почивам, вижте, лежа и така нататък. Ох, хайде, Мадам Помфри...

– Е, добре – каза тя. – Но само пет минути.

И позволи на Рон и Хърмаяни да влязат.

– Хари!

Хърмаяни изглеждаше готова пак да го прегърне, но Хари се зарадва, че тя се овладя, защото главата все още много го болеше.

– О, Хари, бяхме сигурни, че ще... Дъмбълдор беше толкова разтревожен...

– Цялото училище говори за това – каза Рон.

– Какво стана в действителност?

Беше един от онези редки случаи, когато истинската история е дори по-странна и вълнуваща от най-налудничавите слухове. Хари им разказа всичко: за Куиръл, Огледалото, камъка и Волдемор. Рон и Хърмаяни бяха много добри слушатели – аххаха на всички подходящи места и когато Хари им каза какво е имало под тюрбана на Куиръл, Хърмаяни нададе силен писък.

– Значи камъка вече го няма? – каза Рон накрая. – Флаemel просто ще умре?

– Това казах и аз, ама Дъмбълдор смята, че... как го рече... „за добре организирания ум смъртта е просто следващото голямо приключение“.

– Винаги съм казвал, че е откачен – заяви Рон с вид, сякаш е много възхитен от това до каква степен неговият идол е луд.

– А какво се случи с вас двамата? – попита Хари.

– Аз се върнах невредима – отговори Хърмаяни. – Свестих Рон... това трая известно време... и тъкмо тичахме към соварника, за да се свържем с Дъмбълдор, когато го срещнахме във входната зала. Той вече знаеше... просто каза „Хари е тръгнал подире му, нали?“ и хукна към третия етаж.

– Мислиш ли, че е искал да го направиш? – попита Рон. – Изпратил ти е мантията на баща ти и всичко останало?

– И таз добра! – избухна Хърмаяни. – Ако е така... искам да кажа... това е ужасно... Можеше да те убият!

– Не, не е – каза Хари замислено. – Дъмбълдор е странен човек. Мисля, че той като че ли искаше да ми даде една възможност. Смятам, че знае кажи-речи всичко, което става тук, разбирате ли. Предполагам, че е имал доста добра представа, че ние ще опитаме, и вместо да ни попречи, просто ни обучи достатъчно, за да ни помогне. Не вярвам да е било случайност, че той ме остави да открия как действа Огледалото. Сякаш е мислил, че имам право да заста на лице в лице с Волдемор, ако мога...

– Да, Дъмбълдор си знае работата! – каза Рон гордо. – Слушай, трябва да станеш за утрешното тържество по случай края на учебната година. Всички точки са нанесени и „Слидерин“ спечелиха, разбира се... ти пропусна последния куидичен мач и без теб „Рейвънклоу“ ни премазаха... Ама яденето ще е вкусно.

В този момент дотърча Мадам Помфри.

– Стояхте почти петнайсет минути, а сега ВЪН! – нареди тя твърдо.

* * *

След една нощ дълбок сън Хари се чувстваше почти нормално.

– Искам да отида на тържеството – заяви той на Мадам Помфри, докато тя подреждаше купчината кутии със сладкиши. – Ще мога, нали ще мога?

– Професор Дъмбълдор каза да ти се разреши да отидеш – отговори тя и изсумтя, сякаш по нейно мнение професор Дъмбълдор не съзнава колко рисковани могат да бъдат разни тържества. – И имаш друг

посетител.

– О, чудесно! – възкликна Хари. – Кой е?

Докато говореше, през вратата се вмъкна Хагрид. Както обикновено, когато се намираще в някакво помещение, Хагрид изглеждаше прекалено голям, за да е реален. Седна до Хари, хвърли един поглед към него и избухна в плач.

– Всичко... е... по моя... вина... проклет да съм! – изхълца той, захлупил лице в ръцете си. – Аз казах на тоя злодей как да мине покрай Пухчо. Аз му казах! То беше единственото, което той не знаеше, и аз му го казах! Ти можеше да умреш! И всичко заради едно змейско яйце! Никога повече няма да пия! Би трябвало да ме изхвърлят и да ме накарат да живея като обикновен мъгъл!

– Хагрид! – каза Хари, потресен, че вижда приятеля си съкрушен от мъка и угризения, докато едри сълзи се стичаха в брадата му. – Хагрид, той все някак щеше да го открие... става дума за Волдемор, а той би го открил, дори ако не му беше казал.

– Ти можеше да умреш! – хълцаше Хагрид. – И не казвай името!

– ВОЛДЕМОР! – изкрещя Хари и Хагрид така се стресна, че престана да плаче. – Срещнах се с него и ще го наричам с името му. Моля те, горе главата, Хагрид, ние спасихме камъка, няма го вече и той не може да го използва. Вземи си една шоколадова жаба, имам огромни количества...

Хагрид си избърса носа с опакото на ръката и каза:

– Това ми напомни... Нося ти един подарък.

– Да не е сандвич с месо от белка? – попита Хари притеснено и най-после Хагрид се изсмя тихо.

– Не. Дъмбълдор ми даде почивен ден вчера, за да го направя. Вместо това трябваше да ме уволни, разбира се... Както и да е, направих ти това...

Приличаше на красива книга с кожена подвързия. Хари я отвори с любопитство. Беше пълна с магьоснически снимки. От всяка страница му се усмихваха и му махаха майка му и баща му.

– Изпратих сови на всичките стари съученици на родителите ти и ги помолих за снимки... Знаех, че си нямаш... Харесва ли ти?

Хари не можа да продума, но Хагрид разбра.

* * *

Тази вечер Хари слезе сам долу за тържеството по случай края на учебната година. Забави го суетнята на Мадам Помфри, която настоя да

го прегледа още един последен път, така че Голямата зала беше вече пълна. Тя бе украсена в слидеринските цветове – зелено и сребърно, за да се ознаменува спечелването от „Слидерин“ на Купата на домовете за седма поредна година. Огромно знаме със слидеринската змия покриваше стената зад Височайшата маса.

Когато Хари влезе, настъпи внезапна тишина и след това всички започнаха едновременно да говорят на висок глас. Той се вмъкна на едно място между Рон и Хърмаяни на грифиндорската маса и се опита да не обръща внимание на факта, че някои ученици ставаха, за да го видят.

За щастие Дъмбълдор пристигна няколко мига по-късно. Бърборенето стихна.

– Измина още една година! – каза Дъмбълдор бодро. – И аз ще трябва да ви досада с хрипящото бръщолевене на един старец, преди да забием зъби във вкусните гозби. Каква година беше това! Надявам се главите ви да са малко по-пълни, отколкото бяха. И имате пред себе си цялото лято, за да ги изпразните хубавичко, преди да започне следващата година... Сега, доколкото разбирам, трябва да бъде присъдена Купата на домовете и точките са разпределени така: на четвърто място е „Грифиндор“ с триста и дванайсет точки, на трето – „Хафълпаф“ с триста петдесет и две, „Рейвънклоу“ имат четиристотин двайсет и шест, а „Слидерин“ – четиристотин седемдесет и две.

Същинска буря от ликуване и тропане се развихри на масата на „Слидерин“. Хари успя да види Драко Малfoy, който думкаше с чашата си по масата. Беше противна гледка.

– Да, да, браво, „Слидерин“! – каза Дъмбълдор. – Обаче трябва да се вземат предвид някои неотдавнашни събития.

Залата утихна напълно. Усмивките на слидеринци поизбледняха.

– А-хъм – покашля се Дъмбълдор. – Трябва да раздам в последната минута някои допълнителни точки. Я да видя. Да... Първо: на Роналд Уизли...

Лицето на Рон стана пурпурно и той заприлича на репичка със силно слънчево изгаряне.

– ...за най-добре изиграната шахматна партия, която е виждана в „Хогвортс“ от много години насам, присъждам на дом „Грифиндор“ петдесет точки.

Радостните възгласи на грифиндорци едва не отнесоха омагьосания таван; звездите над главите им сякаш затрепкаха. Чу се гласът на Пърси, който казваше на другите префекти:

– Брат ми, разбрахте ли! Най-малкият ми брат! Преминал през

гигантския шахмат на Макгонъгол!

Най-после пак настъпи тишина.

– Второ... на Хърмаяни Грейнджър... за използването на хладнокръвна логика, когато е била изправена срещу огъня, присъждам на дом „Грифиндор“ петдесет точки.

Хърмаяни скри лице в ръцете си; Хари силно подозираше, че е избухнала в плач. Грифиндорци по цялата маса бяха извън себе си – изкачиха се със сто точки.

– Трето... на Хари Потър... – продължи Дъмбълдор и в помещението настъпи мъртва тишина – за невероятното хладнокръвие и изключителната храброст присъждам на дом „Грифиндор“ шейсет точки.

Взривът от викове беше оглушителен. Онези, които можеха да пресмятат, докато крещяха до прегракване, знаеха, че сега „Грифиндор“ имаше четиристотин седемдесет и две точки – точно толкова, колкото и „Слидерин“. Бяха излезли наравно за Купата на домовете. Да беше дал Дъмбълдор на Хари поне още една точка!

Дъмбълдор вдигна ръка.

– Има различни видове смелост – каза Дъмбълдор с усмивка. – Нужна е доста храброст, за да се опълчиш срещу враговете си, но също толкова, за да се опълчиш срещу приятелите си. Затова присъждам десет точки на Невил Лонгботъм.

Човек, намиращ се пред Голямата зала, можеше да си помисли, че е станала някаква експлозия – толкова силен беше шумът, който изригна от масата на „Грифиндор“. Хари, Рон и Хърмаяни станаха прави, за да крещят и ликуват, докато Невил, пребледнял от смайване, изчезна под куп ученици, които го прегръщаха. Никога досега не беше спечелил дори една точка за „Грифиндор“. Все още ликувайки, Хари мушна Рон в ребрата и посочи Малфой, който не би могъл да изглежда по-потресен и по-ужасен, дори ако току-що му бяха произнесли проклятието за пълно тялвочочаняване.

– Което означава – извика Дъмбълдор над бурята от аплодисменти, защото дори „Рейвнклоу“ и „Хафълпаф“ честваха падението на „Слидерин“, – че имаме нужда от малка промяна на декора.

Той плесна с ръце и в миг зелените висящи украси станаха яркочервени, а сребърните се превърнаха в златни; огромната слизеринска змия изчезна и на нейно място се появи грамаден грифиндорски лъв. Снейп стискаше ръката на професор Макгонъгол с отвратителна принудена усмивка. Той срещна погледа на Хари и Хари разбра веднага, че чувствата на Снейп към него не се бяха променили нито на йота. Но това не го

разтревожи. Изглежда през слезващата учебна година животът щеше да стане пак нормален, или поне толкова нормален, колкото можеше да е в „Хогуортс“.

Това беше най-хубавата вечер в живота на Хари, по-хубава от победата на квидич, от Коледа, от повалянето на планинския трол... той никога, никога нямаше да забрави тази вечер.

* * *

Хари беше почти забравил, че предстои да излязат изпитните резултати, но те излязоха. За тяхна голяма изненада и той, и Рон преминаха с добри бележки. Хърмаяни, разбира се, завърши като отличничка на годината. Дори Невил се промъкна – добрата му бележка по билкология уравнил ужасната по отвари. Бяха се надявали, че Гойл, който беше почти толкова глупав, колкото и зъл, може да бъде изхвърлен, обаче и той премина. Беше жалко, но както каза Рон – не можеш да имаш всичко в живота.

И изведнъж гардеробите им бяха празни, куфарите – опаковани, жабата на Невил се намери скрита в един ъгъл в тоалетните; раздадох се бележки на всички ученици, в които ги предупреждаваха да не използват магии през ваканцията („Винаги се надявам, че ще забравят да ни ги дадат“ – каза Фред Уизли тъжно.)

Хагрид дойде да ги отведе долу, до флотилията от лодчици, които прекосиха езерото; качиха се на експреса „Хогуортс“; говореха и се смееха, докато пейзажът ставаше все по-зелен и по-спретнат; ядяха всякак-вовкусовите бобчета на Бърти Бот, докато минаваха покрай мъгълски градове; свалиха магьосническите одежди, за да облекат сака и палта; накрая навлязоха на перон девет и три четвърти на гара Кингс Крос.

Мина доста време, докато всички се изтеглят от перона. Съсухрен стар пазач стоеше до билетното гише и ги пускаше да минават по дваматрима, за да не привлекат внимание, ако всички изскочат наведнъж от плътната стена, и да не подплашат мъгълите.

– Трябва да ми дойдете на гости това лято – каза Рон. – И двамата... Ще ви пратя по една сова.

– Благодаря – каза Хари, – имам нужда от нещо, на което да се радвам предварително.

Учениците ги блъскаха, докато се придвижваха към изхода за мъгълския свят. Някои от тях викаха:

– Чао, Хари!

– Ще се видим, Потър!

– Все още си прочут – каза Рон и му се ухили.

– Не и там, където отивам, честна дума! – отговори Хари.

Той, Рон и Хърмаяни минаха заедно през изхода.

– Ето го, мамо, ето го, виж!

Беше Джини Уизли, сестричката на Рон, обаче тя не сочеше Рон.

– Хари Потър! – изписука тя. – Гледай, мамо! Виждам го...

– Мълчи, Джини. Невъзпитано е да сочиш така.

Госпожа Уизли им се усмихна.

– Трудна година? – попита тя.

– Много – отговори Хари. – Благодаря за бонбоните и за пуловера, госпожо Уизли.

– О, няма защо, моето момче.

– Готов ли си?

Беше вуйчо Върнън, все още с червендалесто лице, все още с разярен вид от нахалството на Хари да носи сова в кафез на една гара, пълна с обикновени хора. Зад него стояха леля Петуния и Дъдли, който изглеждаше ужасен само при вида на Хари.

– Вие сигурно сте семейството на Хари? – каза госпожа Уизли.

– Така да се каже – отвърна вуйчо Върнън. – Побързай момче, нямаме цял ден на разположение.

И се отдалечи.

Хари изостана малко, за да размени последни думи с Рон и Хърмаяни.

– Значи ще се видим през лятото.

– Надявам се да прекараш... ъъ... приятна ваканция – каза Хърмаяни, като гледаше подир вуйчо Върнън, смаяна, че някой може да се държи толкова недружелюбно.

– О, непременно! – отговори Хари и те се изненадаха от усмивката, която се разля по лицето му. – Те не знаят, че не ни е позволено да използваме магия у дома. Това лято ще се забавлявам чудесно с Дъдли...

КРАЙ

© 1997 Джоан Роулинг
© 2000 Теодора Джебарова, превод от английски

Joanne Rowling
Harry Potter and the Philosopher's stone, 1997

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ХАРИ ПОТЪР И ФИЛОСОФСКИЯТ КАМЪК. 2000. Изд. Егмонт България, София.
Роман за юноши. Превод: [от англ.] Теодора ДЖЕБАРОВА [Harry Potter and the Philosopher's Stone, J. K. ROWLING (1997)]. Печат: Лито Балкан АД, София. Формат: 22 см. С мека и твърда корица. С подвързия. Страници: 264. Цена: 7.00 лв. ISBN: 954-446-468-9. Цена: 4.00 лв. ISBN: 954-446-467-0.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/432>]